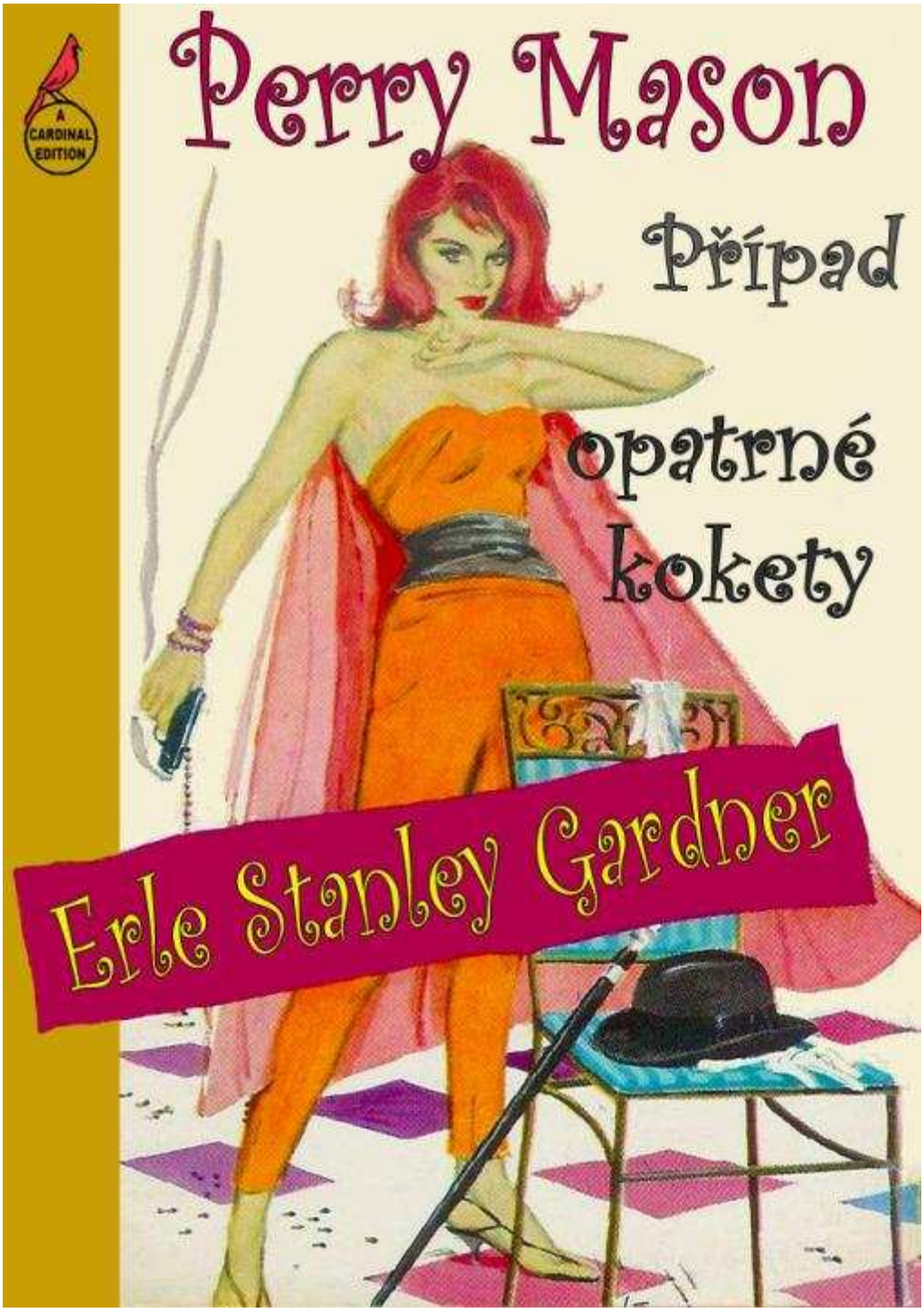
A CARDINAL EDITION

Perry Mason

Případ opatrné kokety

Erle Stanley Gardner

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ opatrné kokety

Erle Stanley Gardner
The Case of the Cautious Coquette

Copyright © 1949 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. (Cardinal edition) New York N. Y. 1959

KAPITOLA 1

Přesně úderem deváté Perry Mason přistoupil k Paulu Drakeovi, který už seděl u snídaně.

Vytáhlý detektiv, šéf Drakeovy detektivní agentury, se na právníka přátelsky zašklebil a řekl: „Máš třicet vteřin zpoždění, Perry.“

Mason zavrtěl hlavou: „Tvoje hodinky se o třicet vteřin předcházejí. Co jsi objednal?“

„Dvojitou ananasovou šťávu, šunku s vejci, topinky a kávu. Za chvíli to přinesou. Viděl jsi v novinách můj inzerát?“

„Ne,“ odpověděl Mason. „Jaký inzerát?“

„Týká se Finchleyho případu.“

„O tom bych si s tebou taky rád popovídal“

„V ranních novinách jsem měl inzerát. A včera odpoledne mi jeden vyšel v Bladeu.“

Přerušil je číšník, který přinášel džbán s ananasovou šťávou: „Dobré jitro, pane Masone. Pan Drake říkal, abych na vás nečekal a dal to hned na pánev. Šunka s vejci bude za chviličku hotová. Říkal, že se určitě dlouho nezdržíte.“

Drake se dlouze napil ananasové šťávy, odložil poloprázdnou sklenici, natáhl se pro aktovku a vyndal z ní noviny. „Tady to je,“ řekl.

Mason se začetl do inzerátu, který mu detektiv ukázal.

ODMĚNA STO DOLARŮ!!

Jestli se posádka vozu, která třetího tohoto měsíce kolem páté hodiny odpoledne vyměňovala pneumatiku na křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive, spojí s Drakeovou detektivní agenturou a poskytne popis umožňující identifikaci černého sedanu, který v té době jel velkou rychlostí východním směrem po Vermesillo Drive

a srazil se s fordem přijíždějícím od severu po Hickman Avenue, bude jí vyplaceno sto dolarů v hotovosti. Náhodní svědci se domnívají, že mladá žena v tomto parkujícím voze si zapsala státní poznávací značku projíždějícího sedanu, ale odjela z místa nehody ještě před příjezdem sanitky. Kdokoliv poskytne jakoukoliv informaci vedoucí k identifikaci řidiče, který způsobil nehodu a odjel z místa činu, dostane okamžitě vyplaceno sto dolarů.

Drakeova detektivní agentura, P.O. Box 624.

„Z toho by mohlo něco být," řekl Mason a pomalu skládal noviny. „Toho mladého Finchleyho pořádně zřídili… Nenávidím řidiče, kteří způsobí nehodu a ujedou."

„Třeba měl v sobě pár koktailů a neměl moc chuti se nechat chytit," přemýšlel nahlas Drake. „Je samozřejmě docela možné, že ti lidé v tom zaparkovaném autě si ničeho nevšimli."

„Jak jsem to slyšet vyprávět, tak si určitě všimli," nesouhlasil s ním Mason. „V tom autě byli dva, muž a žena. Ten sedan byl světlý a prakticky nový. Zcela evidentně zrovna skončili výměnu pneumatiky. Když došlo ke srážce, muž právě dával prázdnou pneumatiku do kufru. Žena si něco zapisovala do bloku. Co jiného by to mohlo být než číslo auta, které se vysokou rychlostí hnalo pryč, když předtím narazilo do Finchleyho fordu a odhodilo ho na kandelábr?"

Číšník přinesl šunku s vejci, kávu a dozlatova opečené topinky.

„A co když to jejich svědectví bude pro tvé klienty nevýhodné?" zeptal se Drake.

„Určitě nebude, pokud budou mluvit pravdu. V každém případě chci vědět, kdo to byl. Byl bych velice nerad, aby zůstali někde stranou a potom se jednoho krásného dne zjevili jako svědci žalované strany."

Ke stolu se přiblížil číšník a omluvně se usmál: „Na drátě je vaše kancelář, pane Drakeu. Sekretářka vám vzkazuje, že už přišla první odpověď na ten váš inzerát a že vám to mám hned vyřídit, protože právě snídáte s panem Masonem.“

„Ať to sem někdo přiveze,“ rozhodl Drake. „Vyřiďte mojí sekretářce, aby posadila poslíčka do taxíku a co nejrychleji ho sem poslala.“

Mason se ušklíbl: „Vidíš, co dokáže takový inzerát, Paule.“

„Spíš co dokážou peníze,“ komentoval to Paul.

„Mladý Finchley má zlomený kyčelní kloub. Právě se připravoval k závěrečným zkouškám na univerzitní přípravce. Moc rád bych toho šoféra trochu přiskřípl.“

Paul Drake pomalu upíjel kávu. „Nebude to tak snadné, Perry. Ten šofér byl opilý. Kdybys ho načapal na místě nehody, mohl bys to dokázat. Ale jak to teď vypadá, přednese ti působivou historku, že Finchleyho auto vrazilo do něj, že se ohlédl dozadu, a když viděl, že se vlastně nic nestalo, tak…“

„Tak ho obžaluju z neposkytnutí pomoci, z toho, že způsobil nehodu a ujel.“

„To si jen tak myslíš, Perry. Nakonec zjistíš, že ten chlápek má pár vlivných přátel, kterým stačí jen zvednout telefon a zavolat okresnímu státnímu zástupci. Zjistíš, že tohle město je plné vlivných lidí, kteří začnou kdekoho pilně obtelefonovávat a informovat, jaký je to prima chlap, jak báječně se stará o rodinu, pečuje o své psy a kočky, že je to člověk, který přispívá značnými částkami na církevní účely – a té správné politické straně.“

„V každém případě se do něj pustím,“ neustoupil Mason. „Předvolám ho jako svědka a roztrhám ho na kusy.“

„Nebudeš k tomu mít příležitost,“ pokračoval Paul Drake. „Zástupce nějaké pojišťovny už brzo navštíví Boba Finchleyho a řekne mu: Podívejte, kamaráde, když s tím půjdete k soudu, i kdybyste náhodou vyhrál, zaplatíte spoustu peněz za právníky, než

to všechno skončí, a to si ještě nebudete jistý, jak dopadne projednávání odvolání u nejvyššího soudu, takže váš čistý zisk nebude ani z poloviny tak vysoký, jako kdybychom se teď spolu dohodli, že vám uhradíme všechny účty od doktorů a z nemocnice a ještě něco přidáme, abyste si mohl koupit nové auto. No, a když ještě použijeme nějaké ty známosti, mohli bychom vám obstarat i nejnovější model…“

„Zmlkni,“ přerušil ho Mason. „Zkazíš mi snídani.“

„Jenom jsem ti chtěl říct, jak to bude probíhat.“

„To vím až moc dobře. Ale přesto mi dovol, abych se pokusil zjistit, kdo řídil ten černý sedan, a položit tomu člověku pár otázek.“

Chvíli jedli mlčky. U stolu se znovu objevil číšník. „Poslíček z vaší kanceláře, pane Drakeu. Mám vám předat tuhle obálku a zeptat se, jestli má počkat na další příkazy.“

„Ať nečeká,“ odpověděl Drake. „Tenhle dopis bude mluvit sám za sebe.“

Otevřel draze vypadající obálku z ručního papíru, která byla zaslána poštou na adresu Drakeovy detektivní agentury. „Je tam něco těžkého, Perry.“

Zatřepal obálkou nad stolem. Na ubrus vypadl klíč.

Paul se na něj překvapeně díval.

„Pravděpodobně klíč k situaci,“ okomentoval to Mason.

„Prosím tě, jen žádná překvapivá odhalení tak časně ráno,“ zamrkal na něj Paul.

„Co je v tom dopise?“ zeptal se Mason.

Klíč nechali ležet na ubruse a Paul Drake vytáhl z obálky dopis, psaný strojem na přepychovém, pastelově tónovaném papíru.

„Má včerejší datum a je adresovaný Drakeově detektivní agentuře. Poslouchej, Perry.“

Pánové,
lidé, které žádáte o pomoc v inzerátu uveřejněném v dnešním večerním vydání Bladeu, se vám nikdy dobrovolně nepřihlásí. Jelikož mi však záleží na férovém jednání, podávám vám následující informace.
Ve chvíli, kdy včera odpoledne došlo k nehodě na křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive, Lucille Bartonová a muž, jehož jméno neznám, právě dokončovali výměnu pneumatiky na autě slečny Bartonové, světle hnědém sedanu. Její auto parkovalo na jižní straně Vermesillo Drive, těsně za křižovatkou s Hickman Avenue. Slečna Bartonová celou nehodu viděla a duchapřítomně si zapsala číslo auta, které velkou rychlostí odjíždělo z místa činu východním směrem po Vermesillo Drive.
Později se s tím, co udělala, svěřila svému společníkovi.
Ten muž zpanikařil a vysvětlil jí, že by ho zničilo, kdyby se někdo dozvěděl, že v té době byl s ní. (Nepodařilo se mi zjistit, kdo ten muž je, ani důvod, proč se tak obává prozrazení své identity.) Jsem velmi dobrý přítel Lucille. Vím, že celá ta záležitost ji velice trápí. Za daných okolností vám však nemůže poskytnout informace, které byste potřebovali, a také nikdy nepřizná, že byla svědkem té nehody.
Nicméně se mi podařilo získat náhradní klíč od jejího bytu, South Gondola 719 (byt číslo 208). Je to malý činžovní dům pouze s jedním vchodem, jehož patentní zámek může každý z obyvatel domu otevřít z bytu pomocí tlačítka. Tyto vstupní dveře lze také otevřít klíčem ke kterémukoliv z bytů v domě. Když použijete přiložený klíč a zajdete do jejího bytu pátého tohoto měsíce odpoledne mezi druhou a pátou, nikdo tam nebude. V severovýchodním rohu obývacího pokoje stojí malý psací stůl. Podíváte-li se do pravé horní

přihrádky, najdete tam v kůži vázaný zápisník. Na předposlední stránce tohoto zápisníku najdete číslo auta, které sháníte. Až si plně ověříte, že mé informace jsou pravdivé a že se skutečně jedná o auto, po kterém pátráte, spojím se s vámi, převezmu klíč zpátky a budu očekávat, že mi vyplatíte částku sto dolarů, kterou jste nabídli jako odměnu.

Se srdečným pozdravem

PŘÍTEL

Paul Drake dočetl a zvedl oči k Masonovi. „Trochu zmatené, nemyslíš?“

„Rukou tam není ani čárka?“ zeptal se Mason.

„Ani čárka. I podpis je napsaný strojem jako celý dopis.“

„Půjč mi to, ať se taky podívám,“ požádal Mason.

Paul Drake mu podal dopis.

„Je to mizerně napsané, Paule. Mezery mezi písmeny jsou nepravidelné, někdo to datloval jedním prstem, je tam spousta překlepů – prostě to psal někdo, kdo není zvyklý psát na stroji.“

Drake přikývl. „Vypadá to tak. A navíc měl naspěch. To by taky mohlo vysvětlit ty nepravidelné mezery a překlepy. Co s tím uděláš?“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl Mason. „Vypadá to jako past. Požádáme Dellu Streetovou, ať se na to podívá svým ženským okem, a uvidíme, co nám k tomu řekne.“

Mason vzal ze stolu klíč, důkladně si ho prohlédl, všiml si na něm vyraženého čísla 208 a nakonec ho strčil do kapsy saka. „Ať je to jak chce, musíme si to trochu proklepnout.“

Paula Drakea se zmocnil neklid. „Perry, nech ten byt na pokoji. Je to nebezpečné. Kdyby tě někdo přistihl, jak se tam potloukáš, mohli by…“

„Co by mohli?“ zasmál se Mason. „Kdyby z toho chtěli udělat

vloupačku, museli by nejdřív dokázat, že jsem tam vnikl ze zločinným úmyslem, nebo…“

„Nebo by tě někdo mohl považovat za lupiče a nejdřív střílet a teprve potom klást otázky,“ skočil mu Paul do řeči.

„Přece si vážně nemyslíš, že bych něco takového nechal plavat, nebo ano?“

Paul Drake odstrčil podnos se snídaní a vzal do ruky účet. „To určitě ne. Hele, Perry, zaplatíš částku na tomhle účtě teď hned, nebo to mám vyúčtovat až v celkových výdajích, což znamená, že to budeš mít o deset procent dražší?“

Mason mu vzal účet z ruky a důstojně prohlásil: „Domnívám se, že pro mne bude značně výhodnější, když zaplatím teď hned… Paule, ten dopis mi dělá starosti. Kdyby to jeho autor myslel férově, opsal by z bloku to číslo a řekl by si o těch sto babek.“

„Je to nějaká past,“ souhlasil Drake.

„No jo, ale láká mě to, Paule.“

„Právě proto ji nastražili,“ ukončil rozhovor Paul.

KAPITOLA 2

Della Streetová, Masonova osobní sekretářka, roztřídila poštu do tří hromádek na právníkově psacím stole. Tu „nejdůležitější“ hromádku umístila jako vždy do středu psací podložky.

Perry Mason vstoupil dveřmi, které vedly přímo do jeho soukromé kanceláře a které si odemkl vlastním patentním klíčem, a při pohledu na vzorně uspořádanou poštu na psacím stole se zakabonil.

„Ahoj, Dello.“

„Dobré jitro,“ pozdravila. „Už jste viděl Paula Drakea?“

„Ano.“

„Jeho kancelář se s námi snažila spojit. Vy jste spolu snídali, že ano?“

Mason pověsil klobouk na věšák, podíval se na hromádky pošty a otráveně poznamenal: „Pokud tomu dobře rozumím, tak tyhle dopisy už nesnesou další odklad.“

Della přikývla.

„Tak k nim přidejte ještě tenhle.“

„Co je to?“

„Dopis, který dostal Paul Drake.“

„Jde o to svědectví?“

„Ano.“

„A co je v něm?“

„Přečtěte si to.“

Della Streetová si vzala dopis, rychle po něm přejela očima, ale pak se zarazila a začala číst pomalu a pozorně. „Kde máte ten klíč?“ zeptala se nakonec.

Mason ho vytáhl z kapsy saka.

Della si klíč chvíli prohlížela, pak se znovu vrátila k dopisu a

ještě jednou si ho přečetla.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Mason.

„Nevím.“

„Je to past?“

„Na koho?“

Mason zazářil. „Dello, vy jste na to kápla.“

„Kdyby někdo předpokládal, že Paul vám ten dopis předá a že tam půjdete osobně, potom bych docela věřila, že se nejspíš jedná o past na vás. Ale vzhledem k textu inzerátu je mnohem přirozenější předpokládat, že tam Paul pošle někoho ze svých lidí – kohokoliv z nich.“

Masonovi opět nezbývalo, než souhlasit.

„Takže,“ pokračovala Della, „když vyloučíme, že to měla být past, co to tedy je?“

„Že by to napsala přímo ta ženská?“

„Proč?“

„Třeba aby naštvala toho svého tajemného přítele, který se tak bojí prozrazení, a k tomu ještě získala sto dolarů.“

„To by docela sedělo,“ připustila Della.

„Chtěl jsem získat ženský pohled na věc,“ rýpl do ní Mason.

Della se zasmála. „Ženské pohledy na věc neexistují, jen ženské rafinovanosti.“

„Tak tahle je pěkně zamotaná. Nezdá se vám?“

„Krk bych za to nedala, ale řekla bych, že ta vaše teorie má něco do sebe. Máme tady děvče, které má zájem o sto dolarů. Chtěla by, aby Drakeova detektivní agentura tu státní poznávací značku objevila a zjistila, jestli je to opravdu to auto, po kterém pátrá, nebo ne, a pak by se mohla přihlásit o odměnu. Přitom se to snaží maximálně utajit, aby se ten její přítel, co s ní byl v autě, nedozvěděl, že tu hlášku máme od ní… Budete schopni skutečně dokázat, že se jedná o to pravé auto, až ho najdete?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Mason. „To auto se řítilo jako

blázen. Vlítlo těsně před toho Finchleyovic forda. Paní Finchleyová se snažila zabrzdit, ale nestihla to a narazila do zadní části toho tajemného černého sedanu. Zadní nárazník sedanu zachytil její přední nárazník a ford se dostal do smyku. Paní Finchleyová nad ním ztratila vládu a ford prudce narazil do sloupu. Jejího dvaadvacetiletého syna to vymrštilo z vozu a skončil s roztříštěným kyčelním kloubem.“

„Takže technicky vzato,“ přerušila ho Della Streetová, „do černého sedanu narazila paní Finchleyová, ne on do ní.“

„Tím se pravděpodobně bude ten řidič hájit,“ souhlasil s ní Mason. „Ale protože z místa nehody tak rychle odjel, jen stěží se mu podaří sestavit obhajobu, kterou by nebylo možno roztrhat na cucky.“

„Nemohl by tvrdit, že si vůbec nevšiml, že došlo k nějakému nárazu?“

„To těžko. Budeme chytřejší, až si prohlédneme to auto – tedy pokud ho vůbec najdeme.“

„Co podniknete s tou záhadnou Lucille Bartonovou?“

„Půjdu se na ni podívat.“

„Otevřete si její byt tím klíčem?“ podivila se Della. „To snad abyste si s sebou vzal nějakého svědka a…“

Mason zavrtěl hlavou. „Nemám žádný důvod, abych vnikl do jejího bytu, když tam nebude. Jestli je skutečně tím svědkem, kterého potřebujeme, to zjistíme, až si s ní promluvíme. Tedy přinejmenším bychom to měli zjistit.“

„Mezi druhou a pátou?“

„Kdepak. To tam právě nebude,“ řekl Mason a podíval se na hodinky. „Mezi desátou a jedenáctou, to je ta nejvhodnější doba.“

„Chcete svědka?“

„Spíš ne, Dello. Řekl bych, že dokážu víc, když k ní jen tak zaskočím a trochu si s ní popovídám.“

„O dopisu se nezmíníte?“

„Ne, nejspíš ne.“

Della Streetová se s lítostí zahleděla na hromádku důležité pošty trůnící uprostřed Masonova psacího stolu.

„Pusťte se do toho a připravte odpovědi,“ řekl Mason, který sledoval její pohled. „Ověřte si podklady a…“

„Šéfe, všechny tyhle dopisy si skutečně vyžadují vaši osobní pozornost.“

„Já vím,“ souhlasil s ní Mason, „ale pomyslete na Lucille Bartonovou. Teď ještě asi spí a blok s číslem auta, kvůli kterému Bob Finchley leží v nemocnici s roztříštěným kyčelním kloubem, tiše odpočívá v pravé horní zásuvce psacího stolu v obývacím pokoji… Na pracující holku to vypadá jako docela slušně zařízený byteček. Co si myslíte, že asi Lucille Bartonová dělá?“

„Kdo vám řekl, že pracuje?“ zeptala se Della.

„Udělejte mi opis toho dopisu, Dello. Vezmu si ji s sebou a originál nechám tady. Třeba dostanu chuť jí ho ukázat, ale nemusím jí ukazovat zrovna originál.“

Della přikývla, přešla ke svému stolu, zastrčila do psacího stroje papír a za okamžik už Mason sledoval její hbité prsty, jak se s profesionální zručností míhají nad klávesnicí.

Když si prohlédl opis, řekl: „Tohle vypadá mnohem lépe než originál, Dello.“

„Ten dopis psal někdo systémem ´hledej a najdeš´, a navíc velice spěchal.“

„Přesně totéž jsem si myslel i já.“

„Pravděpodobně to napsal na kufříkovém psacím stroji.“

Mason úhledně složil kopii dopisu, kterou mu přepsala Della Streetová, klíč vrátil do kapsy saka a prohlásil: „Jdu na to.“

„Kdyby vás náhodou zavřeli,“ poznamenala Della s úsměvem, „dejte mi vědět a já hned přispěchám s šekovou knížkou na kauci.“

„Díky.“

„A kdyby nebyla doma,“ řekla Della už vážně, „prosím vás,

ten klíč raději nepoužívejte.“

„Proč ne?“

„Nevím. Ale něco se mi na tom nelíbí.“

„Mně se na tom nelíbí spousta věcí,“ souhlasil s ní Mason. „Chcete se vsadit, že nepůjdu přes mrtvoly?“

„Víte přece, že sázky nemám ráda.“

„Originál dopisu i obálku se známkou dejte do trezoru,“ požádal Mason. „Je docela možné, že budu muset něco vysvětlovat policii.“

„Mám tomu rozumět tak, že máte v úmyslu jít dovnitř, i když nebude doma?“

„Starou belu,“ zašklebil se na ni Mason, „nikdy nevím, co v nejbližší chvíli udělám.“

KAPITOLA 3

Pod adresou na South Gondola Avenue se skrýval poměrně malý činžovní dům. Ze zvonků na levé straně vchodu bylo možno vyčíst, že zde bydlí přibližně pětatřicet nájemníků.

Mason našel bez obtíží jmenovku, která byla vystřižena z vizitky. Lucille Storla Bartonová. Vedle jmenovky bylo číslo 208 a kousek dál vpravo bylo tlačítko zvonku a mluvítko domácího telefonu.

Mason chvíli dumal nad tlačítkem, ale nakonec v něm zvítězila touha zjistit, zda je ten klíč opravdu správný. Zasunul ho do zámku vchodových dveří a otočil. V zámku to cvaklo a dveře se otevřely.

Mason se ocitl v úzké vstupní hale, v níž bylo nepohostinně rozmístěno několik nepohodlných židlí, z jejichž stroze symetrického tvaru čišel chlad. V jednom rohu byla veřejná telefonní budka a o kousek dál stěna se schránkami na dopisy, které od zbytku haly odděloval nízký pult. Za pultem byly dveře s nápisem Správce a na pultě tlačítko s upozorněním: NA SPRÁVCE ZVOŇTE. Mason prošel halou a zabočil do chodby s dveřmi do bytů. Na konci chodby, ve vzdálenosti přibližně deseti metrů, byl osvětlený vchod do výtahu. Byla to tříposchoďová budova a Lucille Bartonová zřejmě bydlela v prvním patře.

Mason zmáčkl tlačítko výtahu, a když osvětlená klec sjela dolů, otevřel dveře, vešel dovnitř a zmáčkl tlačítko prvního patra.

Jak se výtah pomalu kodrcal nahoru, pomyslel si, že by se tam pěšky dostal mnohem rychleji.

Byt 208 byl v zadní části budovy. Mason pomalu procházel kolem dveří jednotlivých bytů, až došel k těm pravým. Stiskl zvonek a čekal. Z bytu se nic neozývalo. Zaklepal na dveře klouby prstů, ale opět bez výsledku.

Velice jemně zasunul klíč do zámku a pomalým pohybem palce a ukazováčku jím pootočil.

Lehce odemkl. Dveře se otevřely.

Pootevřenými dveřmi Mason viděl přes temný obývací pokoj až do ložnice, v níž svítil velký lustr. Postel nebyla ustlaná a ležela přes ni dámská noční košile, jak ji tam někdo odhodil.

Z koupelny se ozýval zvuk tekoucí vody.

Mason dveře opatrně zavřel, vytáhl klíč, počkal na chodbě pár minut a pak znovu stiskl zvonek.

Tentokrát bylo za dveřmi slyšet kroky a pak se ozval ženský hlas. „Kdo je?“

„Slečna Bartonová?“

„Ano.“

„Rád bych si s vámi promluvil. Jmenuji se Mason. Jsem advokát.“

Dveře se nepatrně pootevřely. Uviděl usměvavé, sytě modré oči, vlasy barvy zralého obilí a ruku, která přidržovala župan těsně u krku. V úsměvu zasvítily bílé zuby. „Omlouvám se, pane Masone, ale teď se ještě nikomu nemůžu ukázat. Právě vstávám. Budete muset počkat nebo přijít někdy jindy.“

„Počkám,“ ujistil ji Mason.

„Promiňte, pane Masone, ale já vás neznám. Já…“ Prohlédla si ho od hlavy po paty a pak vykulila oči. „Vy jste ten Perry Mason?“

„Snad by bylo lepší, kdybyste řekla, že jsem nějaký Perry Mason.“

„No teda, pan Mason!“

Na chvíli zavládlo ticho. Pak řekla: „Podívejte, pane Masone, bude mi to trvat jen pár vteřin, než na sebe hodím nějaké šaty. Mám tu sice strašný nepořádek, ale kdybyste chtěl počkat v obýváku… a prosím vás, roztáhněte závěsy a udělejte si pohodlí… jsem tu opravdu za pár vteřin.“

„Můžu odejít a vrátit se, až…“

„Ne, ne, jen pojďte dál a posaďte se. Nebude to trvat ani minutku a budu schopná přijímat návštěvy.“

Do široka otevřela dveře.

Mason vstoupil do temného obývacího pokoje.

„Jestli vám to nevadí, roztáhněte ty závěsy, pane Masone a… a posaďte se a buďte tu jako doma.“

„Díky.“

Pružně proběhla obývacím pokojem a zavřela za sebou dveře od ložnice.

Mason přistoupil k oknům, roztáhl závěsy a vpustil dovnitř ranní slunce.

Ke svému překvapení viděl, že byt představuje nesourodou směsici laciného a drahého. Ve srovnání s malým, ale drahocenným orientálním koberečkem vypadal velký, bezvýrazný šedohnědý koberec jako beznadějný šunt. Nábytek byl většinou drahý a pohodlný a svědčil o vkusu toho, kdo jej vybíral. V tomto přepychovém prostředí však bylo ještě pár kousků laciného nábytku, jehož ubohost vedle drahých věcí kolem bila do očí.

Popelník na stolku přetékal cigaretovými nedopalky. Na některých byly zbytky rtěnky, na jiných žádné stopy po rtěnce nebyly.

Pohled do kuchyňského koutu odhalil prázdnou láhev od skotské, dvě skleničky a dvě prázdné láhve od sody ve dřezu.

V rohu pokoje stál nádherný starožitný psací stůl z ořechového dřeva. Mason chvíli váhal, ale potom k němu rychle zamířil, prsty uchopil ozdobné kovové držátko na horních dvířkách a zatáhl. Dvířka se ani nepohnula. Stůl byl zamčený.

Mason se vrátil k židli u stolu uprostřed pokoje, namátkou si vzal nějaký starší časopis, pohodlně se usadil, zkřížil nohy a čekal.

Netrvalo to ani pět minut. Mladá žena vyšla z ložnice v půvabném domácím oblečení, které na první pohled vypadalo velice prostě, ale ve skutečnosti bylo rafinovaně střiženo tak, aby

vynikly všechny křivky její postavy. Na nohou měla střevíčky se středně vysokým podpatkem. Jemné punčochy zdůrazňovaly ladnost jejích nohou.

„Dokud si ráno nedám kávu, jsem úplně nemožná, pane Masone. Jestli dovolíte, postavím na ni. Vy už jste asi snídal, nebo snad ne?“

„Ano, díky.“

„Asi se vám zdám strašně líná,“ zasmála se, „ale… dáte si se mnou aspoň šálek kávy?“

„Děkuji. Přilijte vodu i pro mě a já se s vámi rád napiju.“

Zmizela v kuchyňce a začala se věnovat kávové konvici.

„Pěkný byteček,“ poznamenal Mason, zvedl se ze židle a vydal se na obchůzku pokojem.

„Je prostorný,“ souhlasila, „a jde sem ranní slunce. Dům je to sice trochu staromódní, ale to se dneska nosí. Mám tu spoustu volného místa a k bytu patří i garáž – to bych v nějakém moderním bytě měla jen stěží.“

„Vidím, že tu máte kufříkový psací stroj. Píšete na něm?“

Zasmála se. „Čas od času vypotím nějaký dopis.

Kdysi dávno jsem si myslela, že napíšu velký americký román. Jenomže na to nemám a navíc jsem líná.“ Mason nadzvedl kryt psacího stroje a řekl: „Chtěl bych si napsat pár poznámek. Jedná se o věc, kterou si už dlouho lámu hlavu, a teď mě něco napadlo. Nevadilo by vám, kdybych na chvilku použil váš psací stroj? Napadlo mě totiž, že…“

„Ale vůbec ne,“ odpověděla z kuchyňky. „Klidně si ho vemte. Tamhle v zásuvce psacího stolu by měly být nějaké papíry. Já budu za chvilečku hotová. Jenom udělám pár topinek a uvařím si vajíčko naměkko. Vy si nedáte nic?“

„Ne, díky. Už jsem snídal. Jenom šálek kávy, když budete tak laskavá.“

Mason otevřel zásuvku. Byly v ní dva druhy papíru, na jedné

straně byl vyrovnán stoh papíru běžné velikosti a na druhé narůžovělý dopisní papír, přesně jako ten, na němž byl napsán dopis, který obdržela Drakeova detektivní agentura.

Mason zastrčil list tohoto papíru do stroje a rychle naťukal několik poznámek týkajících se vymyšleného svědka ve vymyšleném sporu o platnosti poslední vůle, kterému je třeba položit určité otázky. Když dopsal, opět stroj zakryl.

Z kuchyňky se začala šířit vůně kávy. Po chvilce se vynořila Lucille Bartonová s podnosem a dvěma šálky. Na podnosu byl také talířek s topinkami, smetana, cukřenka a vajíčko naměkko v kalíšku.

„Opravdu k té kávě nic nechcete?“

„Opravdu ne, děkuji vám.“

Položila podnos na stůl a řekla: „Buďte tu jako doma, pane Masone. Vaše návštěva je pro mě poctou, ale taky z ní mám trochu strach.“

„Proč strach?“

„Nevím. Když člověka bez ohlášení navštíví právník, navíc tak slavný právník jako vy… Řekla bych – ale vlastně nic. Nechte mě vypít kafe a potom mi povíte, o co jde.“

Ochutnala kávu, přidala si smetanu a cukr, nalila trochu smetany také do Masonovy kávy a podala mu cukřenku. Potom pomalu řekla: „Jen doufám, že to není nic vážného. Tak co jsem provedla, pane Masone?“

„Nic, pokud je mi známo,“ odpověděl Mason. „Ta káva je báječná.“

„Děkuju.“

„Nebude vám vadit, když si zapálím?“ zeptal se.

„Samozřejmě že ne.“

Mason vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety a jednu si zapálil.

Lucille Bartonová s chutí pojídala topinku, se zvědavostí v očích ho pozorovala a pokaždé, když zachytila jeho pohled, se

mírně a přirozeně usmála.

Bude jí tak ke třiceti, pomyslel si Mason, a zřejmě to je mladá dáma, která se o sebe dovede postarat, ale je docela milá. Zdála se mu přirozeně naivní a spontánně kamarádská jako malé štěně, ochotné navázat kamarádství s každým, koho v tomto veselém světě potká.

„Takže," přerušila mlčení, „kdy začneme?"

„Hned teď," odpověděl Mason. „Kde jste byla odpoledne třetího – předevčírem?"

„Panebože," vydechla a rozesmála se.

„Kde jste byla?"

„To má být vtip?" zvedla ironicky obočí. „Myslíte to opravdu vážně?"

„Ano."

„Třetího – počkejte… Panebože, já fakticky nevím, pane Masone."

„Píšete si deník?"

„No tak, pane Masone. Copak vypadám tak pitomě?"

„Zeptám se jinak. Byla jste poblíž křižovatky Hickman Avenue a Vermesillo Drive?"

Svraštila čelo ve snaze vzpomenout si. „Třetího?"

„Ano, třetího."

Pomalu zakroutila hlavou. „Ne, ne, určitě jsem tam nebyla."

„Zkusme to znovu, tentokrát z trochu jiného úhlu. Mám důvod věřit, že jste tam byla v sedanu světlé barvy s nějakým mužem. Píchli jste a zajeli na chodník, abyste si mohli vyměnit pneumatiku. Když jste se chystali odjet, došlo na té křižovatce k nehodě a vy jste si zapsala něco o autě, které tu nehodu způsobilo. Byl to tmavý sedan a…"

Tentokrát zakroutila hlavou velice důrazně. „Pane Masone, jsem si naprosto jistá, že se jedná o omyl. Momentálně si nemohu vzpomenout, kde jsem v tu dobu přesně byla, ale vím naprosto

jistě, že jsem v posledních několika týdnech neviděla žádnou dopravní nehodu a určitě jsem nejela v žádném autě, které by píchlo. Takové věci člověk přece hned tak nezapomene, nemyslíte?“

„To určitě ne.“

„Jsem přesvědčená, že bych něco takového nezapomněla… Proč se o to zajímáte, pane Masone?“

„Zastupuji lidi z auta, do něhož to druhé vrazilo. Jeden z nich, Bob Finchley, dvaadvacetiletý chlapec, má poškozený kyčelní kloub. Doufáme, že se to podaří spravit a nebude z něj mrzák, ale je to vážné zranění, a i kdyby měl z pekla štěstí, určitě to bude dlouho trvat, než bude znovu schopen…“

„Ale to je příšerné,“ přerušila ho. „Nedokážu si představit nic horšího, než když se nějakému mladému muži stane něco podobného. Doufám, že to nebude mít trvalé následky.“

„Snad to dobře dopadne,“ souhlasil s ní Mason.

Dojedla vajíčko a topinku a natáhla se pro cigaretu. Mason škrtl zápalkou, Lucille uchopila jeho ruku a přitáhla si zápalku ke konci cigarety. Její ruka byla teplá, plná života, a její dotek nebyl ani příliš pevný, ani příliš křehký, byl právě tak akorát, aby si Mason na okamžik uvědomil jemnost konečků jejích prstů na své paži. Ještě než ruku odtáhla, přejela prsty po Masonově dlani.

„Děkuju,“ zašeptala a podívala se na něj očima, které byly náhle vážné. „Předpokládám, pane Masone, že víte, jak nesmírně vás obdivuju.“

„Opravdu?“

„Opravdu, věřte mi. Sledovala jsem spoustu vašich případů. Myslím, že jste – že jste skvělý, přitažlivý a plný energie a že jste vždy ochoten vrhnout se do boje na obranu toho, kdo prohrává. A to se mi právě líbí.“

„Trošku to přeháníte,“ odporoval Mason skromně. „Když pracuju na nějakém případu, vždycky se snažím odvést co nejlepší

práci. Byla by nějaká možnost, jak zjistit, kde jste byla to odpoledne třetího?“

„Ale určitě, pane Masone. Musím si srovnat v hlavě, co všechno jsem ten den dělala, a jistě na to přijdu. Ale bohužel to nemůžu udělat teď hned. Pít ve vlastním bytě kávu s tak slavnou osobností, jako jste vy, to je na mě trošku moc. Patrně to na mně není vidět, ale jsem z toho strašně nervózní. Je to něco, na co budu dlouho vzpomínat, pane Masone.“

„Kdy si myslíte, že mně budete schopná povědět, kde jste byla to odpoledne třetího?“

„Nevím. Snad – třeba na to přijdu tak za hodinku nebo dvě. Mohla bych vám zatelefonovat?“

„Když budete tak laskavá.“

„Budu usilovně přemýšlet, slibuju – i když mi to vždycky dělá velké potíže vzpomenout si, kde jsem v kterém okamžiku byla. I kdyby se jednalo třeba jen o včerejšek. Samozřejmě, když na to budu myslet dost dlouho, určitě si na nějakou maličkost vzpomenu a pak už se mi snad vybaví všechno. Počkejte… předevčírem…“

„Jestli se nemýlím, nemáte žádné pravidelné zaměstnání.“

Usmála se. „Mám vlastní příjem.“ Mason se jí zadíval přímo do očí. „Alimenty?“ Rychle uhnula pohledem, ale vzápětí se na něj znovu vyzývavě podívala. „Je na tom něco špatného?“ zeptala se.

„Není,“ odpověděl klidně Mason.

„A má to nějaký význam pro věc, kterou vyšetřujete?“

Mason se rozesmál: „Kladete otázky jako vyšetřující soudce.“

„Jen si tak říkám, co jestli se mě nevyptáváte na tu bouračku jen proto, abyste zjistil něco jiného?“

„Ne,“ ujistil ji Mason. „Říkám vám zcela upřímně, že se o vás zajímám pouze proto, že se snažím najít svědky té automobilové nehody.“

„Dobře, jsem si naprosto jistá, že jsem neviděla žádnou automobilovou nehodu, a jsem si také naprosto jistá, že ať už jsem

to odpoledne třetího byla kdekoliv, nebylo to na křižovatce Hickman Avenue a – jak se jmenuje ta druhá ulice?“

„Vermesillo Drive.“

„Kde je Hickman Avenue, to vím, pane Masone, ale nemám ani ponětí, kde se nachází Vermesillo Drive.“

„Máte auto?“

„Mám, vypadá ještě docela dobře, ale motor je v mizerném stavu.“

„Barva?“

„Světlehnědý sedan.“

„Díky, to jsem také potřeboval vědět, ale především mě zajímá, kde jste tehdy byla.“

„Proč jste přišel nejdřív ke mně, pane Masone?“

„Zdroj svých informací nemohu prozradit,“ usmál se Mason. „Měl jsem důvod myslet si, že byste mohla být tou osobou, kterou hledám. V každém případě odpovídáte popisu.“

„Asi mi neřeknete, jak jste získal můj popis, kdo vám ho dal, viďte?“

„Ne, to vám neřeknu.“

„Pane Masone, ráda bych věděla – věříte na osud?“

„Proč ne?“ zareagoval Mason a zkoumavě se na ni zadíval.

„Víte, pane Masone, právě teď jsem v situaci, že potřebuju někoho, kdo… kdo by pro mě něco udělal… prostě potřebuju advokáta.“

Mason se opatrně stáhl. „Teď právě žádný další případ nemohu převzít. Psací stůl mám zavalený poštou a…“

„Ale tu bouračku jste převzal a došlo k ní teprve předevčírem.“

„To je něco jiného. Ta věc velice spěchá a upřímně řečeno, vzbudila i můj osobní zájem.“

„Pane Masone, dovolte, abych vám něco o svém případu řekla. Věřím, že i on vyvolá váš zájem.“

„Upozorňuji vás, že to opravdu nemohu převzít.“

„Nevadí, přesto dovolte, abych vám to řekla. Byla jsem dvakrát vdaná. První manželství bylo prostě příšerné. Podruhé jsem už byla… no, řekněme, opatrnější.“

„A vyšlo vám to?“

„Nevyšlo. Můj druhý manžel byl bohatý. To byl taky jeden z hlavních důvodů, proč jsem si ho vzala. Zařekla jsem se totiž, že se už nikdy nevdám, ale potom se objevil on a měl peníze, a tak jsem se za něj provdala.“

„Vaše manželství se rozpadlo?“

„Ano, ale platí mi alimenty.“

„Koliký?“

„Dvě stě dolarů týdně.“

Mason obdivně hvízdl.

„No a co?“ ohradila se. „Myslíte si, že je to moc? Měl byste vidět, kolik vydělává.“

„Nebyla jste dlouho vdaná, viďte?“

„Pět let a během té doby si nadělal spoustu peněz.“

„Tak to je něco jiného,“ připustil Mason.

„A teď se obrátil na soud se žádostí, aby mi ty alimenty snížili.“

„To mu nemůžete vyčítat.“

„Myslela jsem si, že byste si s ním třeba mohl promluvit a…“

Mason důrazně zakroutil hlavou. „Zaprvé, kdybych si s ním promluvil, neodpovídalo by to právnické etice. Váš manžel má určitě nějakého advokáta, který ho zastupuje…“

„Ne, pane Masone, žádného nemá.“

„Chcete říct, že se na soud obrátil sám?“

„Ne, on… počkejte, vysvětlím vám to. Měl advokáta, který zhruba před šesti měsíci podal žádost o snížení alimentů, ale soud tu žádost zamítl. Soudce se vyjádřil, že podle jeho názoru dostal můj manžel při dělení majetku většinu. Abyste rozuměl, já jsem s manželem spolupracovala a opravdu jsem mu vydělala pěkný balík

peněz. Manžel se na svého advokáta naštval a přísahal, že až se na soud obrátí sám, dopadne to lip.“

„Spíš požádá nějakého jiného advokáta, aby ho zastupoval,“ přerušil ji Mason.

„To bych neřekla. Willard Allison Barton je velice schopný a vynalézavý člověk. Při soudním jednání bych asi měla větší strach z něj než z jakéhokoliv advokáta – tedy až na vás, pane Masone, samozřejmě.“

„Já nedělám moc případů z rodinného práva.“

„Pane Masone, prosím vás, vydržte ještě chvíli.“

„Tak jo,“ řekl Mason a našel si lepší pozici na židli.

„Budu se znovu vdávat a tentokrát jsem přesvědčená, že to určitě vyjde. Je to starší pán, velice moudrý. Má pro mě pochopení. A já mám k němu úplně jiný vztah než k těm dvěma předcházejícím.“

„Ale v tom případě,“ přerušil ji znovu Mason, „se už o problému s alimenty nemáme co bavit. Jakmile se vdáte, přestanete na ně mít nárok.“

„Copak nemůžete pochopit, pane Masone, že za sebou nechci spálit všechny mosty? Na ty alimenty mám přece plné právo. Kdybyste dokázal pohrozit Willardu Bartonovi, že vy osobně požádáte o zvýšení alimentů, když mě bude znovu tahat k soudu, určitě by ho to zarazilo.“

„Jenomže o ty alimenty za pár měsíců stejně přijdete, tak proč…“

Hořce se usmála. „Nedovolím, aby se z toho vykroutil tak snadno. Zajdu za ním a nabídnu mu, že to všechno jednou provždy vyřídíme za dvacet pět tisíc dolarů na ruku. Na to on skočí.“

Mason se chladně ozval: „A vy chcete, abych tu záležitost pro vás vyjednal, je to tak?“

Začala si pohrávat se lžičkou, která ležela vedle kávového šálku.

„Tak jak?“ nedal se odbýt Mason.

„Asi si o mně myslíte, že jsem hnusná intrikánka. Ale já jsem jenom opatrná. Musím chránit své zájmy.“

„Připouštím, že na to máte právo.“

„Pane Masone, podívejte se na to z praktického hlediska. Byla bych přece blázen, kdybych se zřekla dvou set dolarů týdně kvůli nějakému muži, kvůli jakémukoliv muži.“

„Pokud by vám ten dotyčný sám nezajistil obdobný příjem,“ zdůraznil Mason.

„Pan Hollister si přeje, abych si to zařídila tak, že sňatek s ním nebude pro mě znamenat žádnou finanční újmu. Považujete mě za pěknou potvoru, viďte, pane Masone?“

„V každém případě vás nepovažuji za bláznivě zamilovanou.“

„Víte, pane Masone, ono je to trošku jinak. Nesmíte mě vidět ve špatném světle. Ve skutečnosti je to nápad Rosse Hollistera – hned na začátku naší známosti jsem mu řekla, že s manželstvím jsem už navždy skončila, že se už nikdy do žádného manželského svazku nenechám zlákat, ale on se jen zeptal proč a pořád naléhal, abych mu to srozumitelně vysvětlila. Musel byste ho vidět, abyste pochopil, co je to za člověka. Je velice vstřícný a sympatický, ale vždycky trvá na tom, aby se mu všechno řeklo na rovinu. Úplně se člověku zavrtá do mozku a vytáhne z něj myšlenky, o kterých ani nevíte, že jste je kdy měl.“

„Takže zjistil, že byste se jen velice nerada v případě nového manželství vzdala dvou set dolarů týdně, které vám zajišťují samostatnost. Je to tak?“

„Přesně tak. A ještě vám musím říct, pane Masone, co udělal… jen tak, z vlastní vůle. Část svého majetku dal do svěřenecké správy a ihned po uzavření sňatku bude přepsán na mě. Dále uzavřel v můj prospěch životní pojistku na dvacet tisíc dolarů a zařídil, abych mohla z jeho účtu čerpat měsíčně sedm set padesát dolarů jen na šaty a na moje potřeby a tak vůbec – prostě na moje

osobní výdaje, zcela mimo výdajů na domácnost, a taky objednal přepychový sporťák se sklápěcí střechou, který mně chce věnovat jako svatební dar.“

„Tak co byste ještě chtěla víc?“ zeptal se Mason suše.

„Chci jeho lásku a respekt,“ střelila po něm pohledem. „Všechno, co jsem vám říkala, zařídil sám. Potřebné listiny jsou už podepsané. Pojistka běží – a jestli se můj bývalý manžel obrátí na soud se žádostí o snížení alimentů, Ross se o tom nikdy ani slovem nezmíní, ale po celé naše manželství si bude myslet, že jsem mu řekla ano jen proto, že moje finanční lodička najela na mělčinu. Nemohl byste se na celou záležitost podívat z mého hlediska?“

„Vy se bojíte, že když váš exmanžel podnikne kroky ke snížení alimentů, bude se pan Hollister domnívat, že jste o tom věděla už dřív a dostala jste strach, jak to dopadne, a proto jste to zařídila tak, aby si vás on…“

„Přesně tak!“ skočila mu do řeči.

„Kdy se má ta vaše svatba konat?“ zeptal se věcně Mason. „Nešlo by to trochu uspíšit?“

„Jsou s tím trochu problémy. Pan Hollister byl už jednou ženatý, a tak jsou tady nějaké ty technické překážky – něco kolem jeho rozvodu, a tím se to všechno zdržuje.“

„Chápu,“ přikývl Mason.

„Pane Masone, moc vás prosím, nemohl byste zajít za Willardem Bartonem a promluvit s ním? Najdete ho v Atletickém klubu Broadway. Bydlí tam…, ale nesmíte mu ani v nejmenším, opravdu ani v nejmenším naznačit, jak se jmenuje muž, kterého si budu brát.“

„Znají se?“

„Samozřejmě že se znají. Pan Hollister je také členem klubu, i když bydlí v Santa del Barra. Panebože, pane Masone, dokonce spolu hrávají poker. Willard by určitě pukl vztekem, kdyby se to dozvěděl. Víte, až s ním budete mluvit, musíte si dát velký pozor.

Pokud jde o mě, je až nezdravě žárlivý. Řekla bych, že to byl ten největší problém, jeden z hlavních důvodů, proč naše manželství nevyšlo. Pořád dělal narážky na mého prvního manžela, pořád chtěl vědět, jestli na něj ještě myslím a…“

„Váš první manžel je naživu?“ zeptal se Mason. Znovu si začala pohrávat se lžičkou. „Je, nebo není?“

„Je.“

„Viděla jste ho v poslední době?“

„Pane Masone, proč se mě na to ptáte?“

„Nevím. Jenom se pokouším získat další informace.“

„Ale já nechápu, proč…“

Mason prudce zavrtěl hlavou a se smíchem prohlásil: „Jste velice chytrá mladá dáma, Lucille. Zasloužila byste si medaili za mazanost, ale já o váš případ nemám zájem, i když musím přiznat, že mě váš nekonvenční přístup docela zaujal.“

„Co máte na mysli tím nekonvenčním přístupem?“

„Viděla jste v novinách ten inzerát. Nějakým způsobem jste si zjistila, že Finchleyovy zastupuju já. Myslela jste si, že když se vám podaří přilákat mě sem a dostat mě do nevýhodného postavení, potom…“ Odstrčila židli, z očí jí sršely blesky. „Pane Masone, strašně se mýlíte. To je úplný nesmysl. Nemám ani ponětí, o jakém inzerátu to mluvíte. A v žádném případě jsem se nepokoušela dostat vás do něčeho, co tak elegantně nazýváte nevýhodným postavením. Co si vůbec myslíte, že jsem?“

„Co tedy jste?“

„Jsem žena. Jsem lidská bytost, která se zklamala v lásce. A nechci, aby mi soud snížil alimenty. Vím, že byste dokázal vystrašit mého exmanžela k smrti. Stačilo, aby se dozvěděl, že vás znám a že se o mě zajímáte, že se zajímáte o můj případ, chci říci…“

Mason prudce odstrčil židli, vstal, uklonil se a řekl: „Lituji, ale prostě vám nevěřím a nemůžu už ztrácet čas. Sehrála jste to dobře.

Vaše škoda, že jsem nenaletěl. Snad kdybyste mě přistihla ve svém bytě mezi druhou a pátou, to bych se asi vašeho případu musel ujmout. Děkuju za kávu.“

Vzal si klobouk a kráčel ke dveřím. „A to divadýlko, že si nemůžete vzpomenout, kde jste byla předevčírem, to jste přehnala. Nachystejte si jinou past a zkuste to s nějakým jiným advokátem, paní Bartonová.“

Mason za sebou zavřel dveře a nechal ji stát uprostřed místnosti s obličejem zrudlým vztekem.

KAPITOLA 4

„Pojďte dál,“ řekla Della Streetová dychtivě, „a spusťte.“

Mason se vesele zašklebil. „Je to moc pěkná holka s vlasy barvy zralého obilí, velkýma modrýma očima, smyslnými jahodovými ústy a bílými perlovými zoubky. To se snad nedá popsat slovy.“

„Panebože!“ neudržela se Della. „On se nám zamiloval.“

„Kolik je jí, Perry?“ přidal se Paul Drake.

„Něco mezi pětadvaceti a třiceti.“

Della Streetová přinesla slovník spisovné angličtiny a položila ho provokativně před Masona na psací stůl.

„Děkuju, Dello. Tak se na to podíváme, Paule. Která slova bych měl vybrat, abych vám ji přesně popsal?“

Začal listovat ve slovníku. „Ano, ano, to by šlo – přitažlivá, dívčí, provokativní, cudná, čestná, morální, bohatá, úctyhodná…“

„Čím se živí?“ přerušil ho Paul.

„Správná otázka,“ pochválil ho Mason.

„Tak se už do toho dejte,“ nepřestávala se smát Della, „a všechno nám to hezky povězte.“

Mason se posadil na roh svého psacího stolu, levou nohou se opíral o podlahu a pravou lehce pohupoval, jako by ho jejich řeči uváděly do rozpaků.

„On se nám to bojí říct,“ poznamenal Paul.

„Dokonce se červená,“ přisadila si Della.

„Jestli chcete slyšet pravdu, tak to skutečně byla past.“

„Spadl jsi do ní?“ zeptal se Paul.

„Neblázni,“ zasmál se Mason. „Ta dívka určitě četla náš inzerát v Bladeu a vypočítala si, že když nějaká detektivní agentura shání informace, musí za tím být nějaký advokát.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Paul Drake. „Povídej, co se stalo, když jsi otevřel dveře.“

„S největší pravděpodobností byla právě v koupelně.“

„No ne,“ neodpustil si Paul.

„Takže,“ pokračoval ctnostně Mason, „jsem se nehlučně vytratil do chodby, pár minut počkal a potom jsem zazvonil. Pustila mě dovnitř. V jejím bytě toho k vidění moc není. Spousta perfektně naleštěného nábytku, který asi získala při dělení majetku po rozvodu, a mezi tím pár šuntů, což asi bylo původní zařízení toho bytu.

Má tam jednu orientální předložku, která musela stát hromadu peněz. Je to úplná nádhera a taky malý psací stůl, starožitnost v dokonalém stavu. Podle popelníku a sklenek jsem poznal, že včera v noci měla na návštěvě muže a před spaním se ani nenamáhala popelník vysypat – vypili spolu celou láhev skotské.

Je to chytrá holka. Tváří se jako naivka, chová se nesmírně mile, jenomže za tím vším se skrývá vypočítavá a opatrná zlatokopka. Ke mně se zachovala jako ten nejlepší kamarád. Nejdřív mě nalákala do svého hnízdečka, pak si mě odhadla, zacílila a vystřelila.“

„Co chtěla zasáhnout?“ zajímal se Paul.

„Co chtěla zasáhnout? Potřebuje nějakého právníka, který by za ni s jejím bývalým manželem vyřídil záležitost s alimenty. Nejdřív připravila past, aby mě dostala do svého hnízdečka, a potom si pomocí svých hlubokých očí, perlových zoubků a svůdné postavy pořád udržovala mou pozornost, zatímco se mě snažila zainteresovat na plánu, jak znemožnit jejímu exmanželovi, nějakému Willardu Bartonovi, což je, jak jsem pochopil, člověk značně praktický, tvrdohlavý a pekelně mazaný, aby jí snížil alimenty pod hranici dvou set dolarů týdně, což jí jen taktak stačí k živobytí.“

„Zmínila se o záloze?“ zeptala se Della.

„Ani slůvkem,“ ušklíbl se Mason.

„Jsi přesvědčený, že to byl opravdu podraz?“ zajímal se Paul.

„Posuď sám,“ odpověděl mu Mason a vytáhl z kapsy list narůžovělého papíru. „Tohle jsem štípl ze šuplíku v jejím stole. Dello, mohla byste to porovnat s papírem dopisu, který jsme dostali? Taky jsem vyzkoušel její psací stroj. Zjistíme si, jestli náhodou ten dopis nebyl napsán na stejném stroji.“

Della Streetová zamířila rychle k trezoru, vytáhla originál dopisu, přidržela oba listy vedle sebe a nakonec prohlásila: „Je to stejný papír.“

„A co stroj?“ zeptal se Paul.

Všichni se sklonili nad stolem a studovali řádky písmen. „Tentýž,“ řekl Mason. „Všimněte si, že gé vyskakuje trochu nad řádek a že i zase trochu přesahuje dolů a je mírně nakloněno doprava.“

„Tak to je jasné,“ uzavřel Paul. „Doprčic, a já jsem doufal, že už máme nějaké vodítko. Ta stodolarová odměna by přece měla něco přinést.“

„Dočkej času,“ uklidňoval ho Mason. „Nezapomeň, že noviny teprve padaly z rotačky, když to na nás ta ženská upekla.“

Rozhovor rázně ukončila Della Streetová. „Protože jste většinu dnešního dopoledne strávil romantickým dobrodružstvím, tak doufám, že se teď bez vytáček vrhnete na poštu, aspoň na tu důležitou.“

Mason se pokynutím ruky rozloučil s Paulem Drakem. „Ta ženská mě snad udře, Paule… Dej vědět, kdyby se na ten inzerát někdo ozval.“

Paul Drake přikývl.

Když odešel z kanceláře, Mason a Della Streetová se pustili do práce. V poledne si nechali přinést kávu a obložené housky a kolem čtvrt na dvě už měli většinu pošty z krku.

Gertie, telefonistka z jejich kanceláře, nakoukla dovnitř s

dopisem v ruce. „Dopis pro vás, pane Masone. Přinesl ho poslíček. Myslela jsem, že to asi spěchá.“

Mason zamumlal: „Tohle, Dello, je odměna za mou ctnost. Celý den se snažíme zbavit se téhle hromady dopisů, a co se nestane? Přibude nám další.“

Della sáhla po noži na dopisy, rozřízla obálku a přitom říkala: „Obyčejná obálka a – něco v ní je, šéfe, něco těžkého.“

„Že by další klíč?“

Dellin hlas prozrazoval překvapení. „Dopisní papír uvnitř, šéfe, to je přesně ten samý narůžovělý papír a je tu skutečně další klíč.“

Zatřásla obálkou a klíč vypadl na stůl. Byl to podivný klíč. Dva a půl palce dlouhý, zdobený ornamenty, s dutým držadlem a komplikovaným obrazcem vzájemně se protínajících drážek na části, která byla určena k zasunutí do zámku.

„Vypadá to jako nějaký klíč k nábytku,“ přemýšlela nahlas.

Mason zamračeně dopis rozložil. Della mu četla přes rameno.

Vážený pane Masone,
moc mě mrzí, že byl psací stůl zamčený, takže jste dnes ráno nemohl získat informaci, kterou potřebujete. Přikládám klíč od psacího stolu. Tu informaci najdete v malém koženém zápisníku v pravé horní přihrádce. Na předposlední stránce zápisníku je státní poznávací značka auta, které se srazilo s vozem Finchleyových.
Až si ke své plné spokojenosti ověříte, že se skutečně jedná o poznávací značku vozu, po němž pátráte, podniknu další kroky ohledně vyzvednutí slíbené stodolarové odměny.

Se srdečným pozdravem

PŘÍTEL

Mason vytáhl ze zásuvky psacího stolu lupu. „Tak si to trochu

porovnáme.“

Delliny rychlé oči přelétly písmena, která vybočovala z řádky.

„Je to stejný psací stroj, šéfe, a taky stejný papír.“

Mason souhlasně přikývl.

Della Streetová se pozorně zahleděla na Masona. Zdvižené obočí vytvořilo na jejím jinak hladkém čele dvě hluboké vrásky. „Prozradíte mi, jak na to budete reagovat?“

„Ať se propadnu, jestli to vím. Mám takový nepříjemný pocit, že ze mě někdo chce udělat blbečka.“

„Ale šéfe, je to snad dost chytrá holka, aby jí došlo, že jste tu past prohlédl a že byste do ní znovu nelezl. A nemůžete od ní očekávat, že by byla tak pitomá, aby napsala tenhle druhý dopis na stroji, o němž teď už ví, že jste si ho prohlédl.“

„Jenomže,“ pokračoval Mason váhavě, „spousta lidí si neuvědomuje, že strojopis má své individuální znaky stejně jako rukopis. Nejenže lze podle typu písmen poznat značku a model stroje, na kterém byla zpráva napsaná, ale podle řádkování lze s naprostou přesností určit, zda daný dokument byl nebo nebyl napsaný na tom či onom konkrétním psacím stroji. Je opravdu překvapující, jak málo lidí si tuto skutečnost uvědomuje.“

„No dobře,“ nedala se Della, „ale ten růžový papír. Přece musela vědět, že jste ho dnes ráno u ní použil.“

„To mně taky připadá nepochopitelné,“ souhlasil s ní Mason a dál důkladně studoval dopis.

Gertie jako obvykle jen formálně zaklepala na dveře a hned nato strčila hlavu dovnitř a oznámila: „Je tu nějaká Lucille Bartonová, pane Masone. Říká, že to bude trvat jen chviličku a že s ní určitě budete chtít mluvit.“

Della Streetová se zasmála. „Nechcete znovu přinést slovník, šéfe? Jak jste to říkal? Svůdná, dívčí, sladká, přitažlivá, okouzlující, přímá…“

Mason vzal dopis a obálku a uložil je do zásuvky psacího

stolu. Ozdobný klíč rychle schoval do kapsy saka, kde už na něj čekal klíč od bytu, a vážně prohlásil: „Přijmu ji, Gertie.“

„Je s ní ještě nějaký pán.“

„Jméno?“

„Pan Arthur Colson.“

„Uveďte je, Gertie.“

Když Gertie přikývla a zavřela za sebou dveře, Mason se obrátil k Delle Streetové a s nově nabytou rozhodností jí řekl: „Dello, až vám dám pokyn, abyste pro ty lidi napsala něco na stroji, co budou muset podepsat, dřív než odejdou z této kanceláře, zdržte je tu co nejdéle. Nějaký důvod si už vymyslíte. Ale nesmí odtud odejít.“

„To se mi těžko podaří,“ zapochybovala Della.

„Musíte mi udělat zeď, Dello. Zdržte je tu tak dlouho, abych stačil zajet do jejího bytu a prohlédnout si ten psací stůl.“

„Ale, šéfe, přece právě to…“

„Nemůžu si pomoct. Zvědavost mi nedá. Musím zjistit, co za tím je.“

„Jenomže co když ta dáma…“

Dveře se otevřely. Důstojně se tvářící Gertie oznámila: „Slečna Lucille Bartonová a pan Arthur Colson.“

Lucille Bartonová vznešeně vplula do kanceláře. Přiléhavé šaty zdůrazňovaly svůdnost její postavy, ale upřímný smíšek v jejích očích, svěží ovál tváře a spontánní úsměv na rtech jí dodávaly mladistvý půvab.

„Pane Masone, nepochopila jsem vaše narážky z dnešního dopoledne. Tvrdil jste, že vám lžu, když jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem byla třetího odpoledne, že se vás snažím podvést nebo něco podobného. A taky jste se zmínil o nějakém inzerátu v novinách, a tak jsem si přečetla všechny inzeráty a podařilo se mi najít ten, na který jste narážel. Proto jsem se rozhodla za vámi zajít a dokázat vám, jak strašně se mýlíte. Pane

Masone, mohu vám představit pana Colsona?“

Arthur Colson, štíhlý, mírně nahrbený muž s očima, které snaživě vykukovaly zpod hustého obočí, natáhl s poněkud nepřítomným výrazem svalnatou ruku. „Jak se máte, pane Masone?“ pronesl kultivovaným hlasem, který zněl téměř afektovaně, „Asi se divíte, co tady dělám. Já taky, ale Lucille na tom trvala. Zbrklá jako vždycky. Řekl bych, že jsem tady tak trochu jako svědek.“

„Slečna Streetová, moje sekretářka,“ představil jim Mason Dellu.

Vzájemně se uklonili.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval je Mason. Della Streetová s tužkou v ruce a otevřeným poznámkovým blokem už seděla připravená za svým sekretářským stolem.

Lucille Bartonová spustila: „Myslím, že to dlužím vám i sobě. Víte, pane Masone, když jsem vám říkala, že mám dost mizernou paměť a špatně se rozpomínám, co se kdy stalo, trošičku jsem vám lhala. Toho třetího jsem byla s Arthurem, ale nebyla jsem si jistá, jestli bude souhlasit, abych… abych uvedla jeho jméno. Tak jsem musela počkat, až si s ním promluvím a získám jeho souhlas. Abyste rozuměl, já pro Arthura pracuju. Jenom na poloviční úvazek, od dvou do pěti. Ale třetího měl právě volno, a tak jsme se jeli podívat na Veselého prince.“

„To je nějaká hra?“ zeptal se Mason.

„Film, pane Masone. Přímo fantastický. Nesmíte si ho nechat ujít.“

Arthur Colson se spokojil jen s přikývnutím.

„Kde ho dávají?“ vyptával se dál Mason.

„V Alhambře. Je to obnovená premiéra, ale poprvé jsme se na něj nedostali a já jsem ho tolik chtěla vidět. Arthur má sice strašně moc práce, ale já jsem ho přesvědčila, že by si měl každý týden udělat jeden den volno, když je svým vlastním šéfem. Řekla jsem

mu: samá práce a žádná zábava…“

Mason jí skočil do řeči: „Když jste odešli z kina, byli jste někde poblíž Hickman Avenue a Vermesillo Drive?“

Colson odmítavě zakroutil hlavou.

„Panebože, to ne, kdepak,“ zasmála se Lucille. „Alhambra je přece úplně na druhém konci města, pane Masone. Ten film skončil skoro až v pět, a když jsme vyšli ven…“

„Zašli jsme si do baru v jednom hotelu vedle kina,“ doplnil ji Colson.

Byl to muž, na jehož tváři tkvěl výraz téměř snivé roztržitosti, jako by jeho mysl, věčně ponořená do knih, zůstala jakýmsi záhadným způsobem uvězněná mezi jejich tlustými deskami a už se jí nikdy nepodařilo úplně vyváznout. Život s ním musel být řadou bláznivých dobrodružství prožívaných v polovědomém stavu, podobnému snům těsně před probuzením.

Lucille si pochopitelně všimla Masonova hodnotícího pohledu.

„Arthur je chemik,“ začala honem zachraňovat situaci. „Pracuje teď na vynálezu nového druhu filmu, který bude reagovat na infračervené paprsky a taky…“

Colson jako by se najednou probudil. Nepřítomný výraz člověka ztraceného v hlubokých myšlenkách vystřídalo napětí. Ostře prohlásil: „O tom teď nebudeme mluvit, Lucille.“

„Chtěla jsem jenom, aby pan Mason věděl, co děláš a jaké máš úspěchy se svými vynálezy. A taky bych ráda, abyste pochopil náš vztah, pane Masone. Investovala jsem do jeho podniku trochu peněz a pracuju u něj každý den od dvou do pěti, vyřizuju mu korespondenci a tak. Ne že bych byla zrovna perfektní písařka, ale docela mi to jde. Když ale vezmete v úvahu, co Arthur dělá, chápete, že přece nemůže důvěřovat nějaké obyčejné písařce. Je úplně geniální. Ten nový vynález je…“

„Ještě se nám ho nepodařilo přeměnit na peníze,“ zarazil ji Colson. „Takže toho raději nech.“

„Nechci strkat nos do vašich záležitostí, pane Colsone,“ dostal se konečně ke slovu Mason, „ale velice by mě zajímalo, co se stalo to odpoledne třetího. Pokud jsem správně pochopil, tak jste šli do baru.“

„Správně.“

„A jak dlouho jste tam byli?“

„Myslím, že asi tak hodinu. Seděli jsme, popíjeli a povídali jsme si o tom filmu.“

„A potom jsme odjeli k Murphymu na večeři,“ doplnila ho Lucille.

„A potom?“ zeptal se Mason.

„Potom jsme jeli domů a – no dobře, Arthur ke mně zašel na pár skleniček, a tak jsme ještě chvíli seděli a povídali si.“

„Dokdy?“ Vyměnili si rychlé pohledy. Otázka zůstala bez odpovědi.

Mason tázavě zvedl obočí.

Oba vyhrkli svou odpověď ve stejném okamžiku.

„Do jedenácti,“ řekla Lucille Bartonová přesvědčivě.

„Do půl jedné,“ prohlásil Colson.

První se vzpamatovala Lucille. „Jak jsem to jenom mohla poplést? To bylo přece minulý týden, co jsi musel odejít tak brzo. Tentokrát to opravdu bylo až kolem půl jedné… Víte, pane Masone, Arthur si bere volno pouze jednou týdně. Všechny ostatní dny dodržuje velmi přesný časový rozvrh.“

„Moc mě mrzí, že vás musím obtěžovat, moji milí,“ spustil Mason, „ale je to velice, velice důležité. Mohli byste laskavě nadiktovat mé sekretářce prohlášení, v němž byste uvedli všechno, co jste mi právě řekli, potom chvíli počkat, než to přepíše na stroji, a nakonec podepsat originál?“

„Ale, pane Masone,“ protestovala Lucille Bartonová, „když jsme tam nebyli, k čemu vám bude…“

„To je jenom formalita,“ přerušil ji Mason. „Samozřejmě vás k

tomu nemohu nutit. Jestli máte nějaké námitky…“

„Vůbec žádné,“ ozval se Arthur Colson. „Rád to udělám. Mimochodem, pane Masone, už delší dobu sháním jednu knihu, určitě ji budete mít ve své právnické knihovně. Než to vaše sekretářka přepíše, mohl bych si ji číst?“

„O jakou knihu jde?“ zeptal se zvědavě Mason.

„O tu od Wellmana, o umění křížového výslechu.“

„Výborně, tu tady mám. Najdete ji v knihovně. A co vy, slečno Bartonová?“

Neochotné‘ se podvolila. „No dobře, když Arthur souhlasí, tak já taky. Vezmu si pár časopisů ze stolu v přední kanceláři, abych měla co dělat, když si bude Arthur číst. Jak dlouho to může trvat?“

„Nanejvýš tak půlhodinku,“ ubezpečil ji Mason. „Předpokládám, že asi tak deset minut budete diktovat své prohlášení a potom bude slečna Streetová potřebovat přibližně dalších dvacet minut, než to přepíše na stroji a připraví k podpisu. A teď mě laskavě omluvte, mám nějakou schůzku, kterou v žádném případě nesmím zmeškat. Moc mě těší, že jsem se s vámi seznámil, a ještě jednou se omlouvám, jestli jsem vám způsobil nějaké nepříjemnosti.“

„Ale vůbec ne,“ protestoval Colson. „Potřebuji si v té knížce něco najít. Udělal jste mi velkou radost. Až nadiktujeme prohlášení, klidně počkáme, než to slečna Streetová přepíše.“

„Posaďte se v právnické knihovně,“ doporučil mu Mason. „Dello, sepište to co nejrychleji, spoléhám na vás.“

Della zachytila jeho pohled a nenápadně mrkla. „Vynasnažím se,“ řekla.

KAPITOLA 5

Mason zaparkoval vůz před činžovním domem na South Gondola Avenue. V nedalekém stánku s cigaretami našel veřejný telefon. Strčil do přístroje niklák a vytočil číslo své kanceláře.

Uslyšel hlas Gertie, který zpěvavě pronášel: „Dobrý den, tady je kancelář pana Masona," nenechal ji domluvit a řekl: „Tady Mason. Běžte do mé soukromé kanceláře, řekněte Delle Streetové, že s ní někdo chce mluvit, a pak jí přepojte tento hovor, ale tak, aby ji nikdo nemohl poslouchat. Je vám to jasné?"

„Minutku," zareagovala rychle Gertie, „hned vás spojím."

Za malý okamžik uslyšel Mason Dellu Streetovou. „Oukej," ozvala se tlumeným hlasem.

„Jak to probíhá?"

„Oukej."

„Nejsou netrpěliví?"

„Nijak zvlášť. Kolik času potřebujete?"

„Tak deset minut, řekl bych."

„Myslím, že vám klidně můžu zaručit ještě nejmíň patnáct."

„Výborně," pochválil ji Mason. „Chtěl jsem jenom vědět, jestli se do toho mám pustit."

„Dávejte si pozor," poprosila ho.

„Nemůžu. Když chci udělat omeletu, musím rozbít vejce," odpověděl Mason a zavěsil.

Přešel přes ulici a klíčem, který dostal v prvním dopisu, si otevřel dům. Tentokrát se nezdržoval výtahem, ale vyběhl po schodech a rychle zamířil k bytu číslo 208.

Pro jistotu dvakrát nebo třikrát stiskl tlačítko zvonku, kdyby v bytě náhodou někdo byl. Potom použil klíč. V zámku to cvaklo.

Mason vešel do bytu a zavřel za sebou dveře.

Byt byl vzorně uklizený. Popelníky vysypané a čisté. Postel ustlaná. Nádobí v kuchyni bylo umyté a dřez zářivě bílý.

Mason hlasitě zavolal: „Haló, je někdo doma?“

Prázdným bytem se nesla ozvěna jeho hlasu.

Advokát přistoupil k psacímu stolu, vylovil z kapsy druhý klíč a vsunul ho do zámku. Jemně pootočil a západka se uvolnila. Pomalu odklopil horní desku.

Uvnitř byla obvyklá změť nesourodých věcí. V dolní části se válela spousta dopisů. Horní přihrádky byly přecpané šekovými ústřižky, bankovními výpisy, další korespondencí a papíry s poznámkami.

Pravá horní přihrádka obsahovala malý kožený zápisník a pistoli.

Mason zápisník opatrně prolistoval. Na předposlední stránce našel číslo auta, zjevně v rychlosti načmárané tužkou.

Pokud jde o ostatní záznamy, svědčily o pořádkumilovnosti jeho majitelky – jména, data, telefonní čísla a různé záhadné cifry, týkající se s největší pravděpodobností plateb v hotovosti a zaznamenaných v kódu, který Mason neměl čas ani zájem luštit.

Rychle si opsal číslo auta a chystal se vrátit zápisník na původní místo, ale v poslední chvíli se rozhodl, že si ještě prohlédne tu pistoli.

Prsty omotanými kapesníkem, aby na zbrani nezanechal otisky, ji vytáhl z pouzdra.

Byl to běžný Smith and Wesson, ráže 38. Na rukojeti bylo vyraženo číslo S65088.

Mason si opsal i toto číslo, vrátil zbraň na místo, opatrně přiklopil desku psacího stolku, otočil klíčkem v zámku, klíč vrátil do kapsy saka a rukou stále omotanou kapesníkem, aby ani tady nezanechal žádné otisky prstů, otevřel dveře bytu.

Cestou dolů bral schody po dvou, proběhl halou ke svému autu, skočil dovnitř a bleskově vystartoval.

Když ujel půl tuctu bloků, zastavil před dragstorem, vešel do telefonní budky, vhodil dovnitř minci a vytočil číslo své kanceláře.

„Ahoj, Gertie,“ řekl, když se mu ozval její hlas. „Dejte mi Dellu Streetovou k telefonu. Ale na její linku to nepřepojujte. Přiveďte ji…“

„Rozumím,“ přerušila ho Gertie. „Minutku.“

Za okamžik už slyšel Dellin dychtivý hlas. „Haló, šéfe.“

„Vše v pořádku.“

„Zvládl jste to?“

„Ano. Jak to vypadá?“

„Ještě tak pět minut a budeme končit.“

„Výborně. Teď už je můžete z kanceláře klidně vypoklonkovat.“

„Oukej.“

„Něco jim napovídejte, spoléhám na vás.“

„Nějaké potíže?“ zeptala se Della.

„Nejsem si jistý, Dello, možná budu nucen změnit svůj původní názor. O těch sto babek má patrně zájem, ale taky by chtěla, aby ten chlápek, co s ním něco má, o ničem nevěděl.“

„Chcete říct, že to byl její přítel, kdo…“

„Nevím. Ať už to byl kdokoliv, to číslo mám. Třeba je to nějaká další past, ale v tom případě je to past mnohem komplikovanější, než si dokážu představit. No nic. Jestli je to pravda, za pár dní se naše mladá dáma přihrne a bude chtít svých sto babek. Nedělejte si starosti, Dello. Všechno jde bezvadně.“

Mason zavěsil a vytočil číslo Paula Drakea.

„Paule, mám to číslo. Potřebuju zjistit všechno o majiteli vozu. Udělej to pro mě co nejrychleji.“

„Jaké je to číslo?“ zeptal se věcně Paul.

Mason mu ho přečetl do telefonu – 9Y6370.

„Odkud voláš?“

„Jsem na čísle Hillcrest 67492. Je to telefonní budka. Počkám

tady vedle. Pusť se do toho, Paule, a hned mně zavolej.“

Mason si poručil jednu kolu, vykouřil cigaretu, a když telefon zazvonil, vešel znovu do budky.

Paul Drake mu podal hlášení: „Stephen Argyle, bydlí na West Casino Boulevard v čísle 938 – to je velice vznešená čtvrť, Perry.“

„Fajn,“ zasmál se Mason. „Zvýším si honorář.“

Paul pokračoval: „Je to buick sedan, údaje o barvě nejsou k dispozici. Jak ses dostal k tomu číslu, Perry?“

„Díky tomu dopisu, co ti přišel dnes ráno. Ale teď o tom nemůžu mluvit. Za deset nebo patnáct minut ti to Della všechno poví. Teď má v kanceláři strany.“

„Oukej. Zaskočím za ní. Kdybys ještě něco potřeboval, brnkni. Zapsal sis tu adresu správně?“

„Bez obav,“ ukončil Mason rozhovor.

Advokát dopil svou kolu, odešel z dragstoru, nasedl do auta a rozjel se směrem na Casino Boulevard.

Dům na udané adrese byla velká, bíle štukovaná budova se střechou pokrytou červenými taškami, se sloupovým vchodem, s okny chráněnými markýzami, dokonale udržovaným trávníkem, hustým a pečlivě zastřiženým živým plotem kolem dokola a s příjezdovou cestou vedoucí ke garáži pro tři vozy vzadu za domem. Na příjezdové cestě stál černý buick sedan.

Mason zaparkoval svůj vůz u chodníku, klidným krokem přešel příjezdovou cestu a začal si buick prohlížet.

Zadní blatník byl trochu pomačkaný. Na zadní části karosérie bylo několik míst, která vypadala, jako by na nich někdo šikovně opravoval odřený lak. Pneumatika na pravém zadním kole zářila novotou.

Mason si právě prohlížel zadní nárazník, když se otevřely dveře od domu. Muž se širokými rameny, těžkou hranatou čelistí a způsoby řeznického psa na něj vyštěkl: „Co si to dovolujete?“

Mason zvedl pohled a chladně se zeptal: „Pan Argyle?“

„Ne.“

„Je doma?“

„Co to má společnýho s tím, že se tady ometáte kolem našeho auta?“

„Neometám se, ale zkoumám ho. Jste příbuzný pana Argylea?“

„Nejsem. Pracuju tady.“

„Opravdu? V jaké funkci?“

„Jako šofér a majordomus.“

„V tom případě,“ vytáhl Mason z kapsy navštívenku, „byste se mohl chovat trochu zdvořileji. Dejte, prosím, moji vizitku panu Argyleovi a řekněte mu, že s ním potřebuju mluvit v záležitosti velice důležité – pro něj důležité.“

Šofér převzal vizitku, podíval se na ni, pronesl: „No jo,“ a otočil se ke schodům vedoucím k domu.

Mason ho následoval.

„Moment,“ zarazil ho šofér. „Vy počkáte tady.“

Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Za okamžik se znovu vrátil a důstojně oznámil: „Prosím, pane. Račte vstoupit.“

Interiér domu vydechoval atmosféru poklidného luxusu. Z pokoje na pravé straně haly se linula vůně drahého doutníku. Šofér zavedl Masona právě k těmto dveřím a řekl: „Vstupte. Pan Argyle vás očekává.“

Místnost byla kombinací loveckého pokoje a knihovny, plná střelných zbraní, knih, pohodlných kožených křesel, loveckých výjevů a fotografií, a působila útulně a zabydleně. Přenosný bar v jednom rohu byl otevřený a umožňoval pohled na vyrovnanou řadu lahví. Sklenice skotské se sodou odpočívala na kuřáckém stolku vedle koženého křesla, v němž seděl muž na počátku padesátky.

Když Mason vstoupil do pokoje, muž povstal a řekl: „Pan Mason, ten advokát?“

„Ano, ten.“

Muž natáhl pravici. „Jsem Stephen Argyle. Velice mě těší, že vás poznávám. Moc jsem toho o vás slyšel. Posaďte se, prosím. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

Byl hubený, doslova kost a kůže, s dlouhými prsty, vystouplými lícními kostmi, vybledlýma očima a prošedivělými, už značně prořídlými vlasy. Měl brýle, které mu sklouzly na špičku dlouhého nosu, a po straně z nich visela černá stužka, což dodávalo jeho tváři přísný a energický výraz.

„Děkuju,“ přikývl Mason. „Skotskou se sodou, prosím.“

Argyle pokynul majordomovi, který přešel pokoj k přenosnému baru, vhodil do skleničky pár kostek ledu, namíchal skotskou se sodou a beze slova ji podal Masonovi.

„Překrásný pokoj,“ promluvil Mason. „Pohodlný a příjemně zabydlený.“

„Trávím tu spoustu času. Mohu vám nabídnout doutník?“

„Jestli vám to nebude vadit, raději bych si zapálil cigaretu,“ odmítl Mason zdvořile a vyndal své pouzdro na cigarety.

Když poklepával cigaretou o hranu pouzdra, uvědomil si, že šofér a majordomus v jedné osobě neprojevuje žádnou snahu odejít.

„Doufám, že prominete,“ škrtl Mason zápalkou, „když půjdu přímo k věci. Jsem trochu na štíru s časem.“

Zapálil si, sfoukl zápalku a odhodil ji do popelníku.

„Prosím, dejte se do toho,“ vyzval ho Argyle.

Mason se podíval na šoféra, který stál vedle baru.

Argyle mu nedal žádné znamení, že by měl odejít.

„Odpoledne třetího tohoto měsíce,“ spustil sebejistě Mason, „přibližně v pět hodin se váš buick, který stojí před domem, stal účastníkem dopravní nehody, k níž došlo na křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive. Kdo řídil, vy nebo váš řidič?“

„To je otázka?“ zeptal se Argyle a údivem nadzvedl obočí.

„Otázka zní, kdo řídil,“ odpověděl Mason. „To ostatní o nehodě otázka není. Pouhé konstatování faktů.“

„Pane Masone, jsem skutečně překvapený. Tak překvapený, že nenalézám slov.“

„Mám tomu rozumět tak, že jste neřídil?“

Argyle chvíli váhal a pak rozhodně řekl: „Ano.“

Mason se znovu podíval na šoféra, jehož oči se náhle zúžily jako oči kočky, nehybně číhající na kořist.

„Abych pravdu řekl,“ vážil Argyle pečlivě svá slova, „přinášíte mi informaci, která jen potvrzuje moje nejhorší obavy. Doufám, že ta nehoda nebyla příliš vážná.“

„Byla vážná,“ odpověděl Mason. „Jak mám rozumět těm vašim obavám?“

„Třetího odpoledne mi to auto někdo ukradl. Policie ho ještě ten den večer našla zaparkované u požárního hydrantu v jednom z okrsků ve středu města. Nádrž byla napůl prázdná a auto najelo přes sto mil.“

„Rychlá práce,“ neudržel se Mason.

„Máte na mysli policii?“ zeptal se Argyle.

Mason se usmál.

Argyle se zamračil.

„Zastupuji Boba Finchleyho,“ ujal se opět slova Mason. „Jeho matka řídila. Je v šoku. Auto je pořádně poničené. Bob Finchley utrpěl zlomeninu kyčelního kloubu. Ještě je příliš brzo, abychom mohli říct, jaké to bude mít následky.“

„Skutečně? To je hrozné,“ řekl Argyle. „Musím se poradit se svými právníky. Pokud tomu dobře rozumím, pane Masone, kdybych někomu umožnil použít můj vůz s mým dovolením, v tom případě bych byl odpovědný za způsobené škody, ale v případě krádeže…“ Argyle pokrčil rameny a pomalu oklepal popel z doutníku.

„Přestaňme chodit kolem horké kaše,“ řekl tvrdě Mason. „Ten

fór s ukradeným autem je nejmíň o dva roky starší než Mojžíš. Navíc to poněkud zapáchá.“

Šofér se o krok přiblížil.

Argyle ho mávnutím zahnal zpátky.

„Pane Masone, uspokojuje mě, že jako advokát rozhodně nemáte v úmyslu někoho z něčeho bezdůvodně nařknout.“

„Ovšem,“ pousmál se Mason. „Takže k věci. Kdy bylo vaše auto ukradeno?“

„Někdy kolem třetí odpoledne.“

„Kdy jste krádež oznámil?“

„Nepostrádal jsem ho až zhruba do sedmi hodin. Nechal jsem auto zaparkované na chodníku před svým klubem. Když jsem vyšel ven, že pojedu domů, už tam nebylo.“

„A hned jste to oznámil policii?“

„Ano, pane.“

„Použil jste telefon v klubu?“

„Ano, pane.“

„A jak daleko od místa, kde bylo vaše auto ukradeno, je policie našla?“

„Řekl bych tak nanejvýš osm nebo deset bloků.“

„Zranění toho mládence je velice vážné. Bude muset hezky dlouho ležet v nemocnici a jeho matka samozřejmě utrpěla nervový šok. Pak je tady ještě to zničené auto.“

„Pane Masone, vy si skutečně myslíte, že s tím mám něco společného?“

„Proč ne?“

„Přece jsem vám řekl, že mi to auto někdo ukradl.“

Mason se ušklíbl. „Jak jste trefně poznamenal, já jako právník si nemohu dovolit pronášet obvinění – tváří v tvář svědkům. Ale až budete poslouchat, co budu vyprávět porotě, určitě se zasmějete.“

„Pane Masone, snad nepochybujete o mém slově? Panebože,

jsem přece slušný člověk. To auto je řádně pojištěné. Kdyby vyvstala nějaká otázka odpovědnosti z mé strany, nebudu se přece vzpěčovat. Stačí se obrátit na mou pojišťovnu a ta všechno zařídí.“

„V pořádku, pane Argyle. Když vám to takhle lépe vyhovuje, projednám to s vaší pojišťovnou.“

„Samozřejmě za předpokladu, že bude prokázána moje odpovědnost.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Mason. „Jak se jmenuje ten klub, kde jste strávil odpoledne?“

„Atletický klub Broadway.“

Mason se zvedl z křesla. „Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil,“ pronesl zdvořile a vydal se ke dveřím.

Argyle také vstal, trochu zaváhal a pak se znovu posadil.

Šofér doprovodil Masona ke dveřím.

„Přeji vám příjemné odpoledne, pane,“ řekl odměřeně.

V následujícím okamžiku se dveře zabouchly.

KAPITOLA 6

Kanceláře Drakeovy detektivní agentury byly na stejném patře jako Masonovy. Advokát vpadl udýchaně dovnitř, měl pro Paula spoustu úkolů.

„No těbůh, Perry, to jsou teda věci. Nedokážu si představit, co za tím všecko je, ale vypadá to moc zajímavě."

„Chci, aby se tví chlapci do toho hned pustili. Takoví, kteří jsou schopní odvést inteligentní práci. Chci, aby prověřili, co dělal Stephen Argyle odpoledne třetího. Pravděpodobně byl v Atletickém klubu Broadway. Chci vědět, kolik toho vypil. Chci vědět, jak dlouho tam byl. Chci vědět, jestli si lidé, kteří tam byli s ním, náhodou nevšimli, že třeba na chvíli odešel. Chci, aby vytáhli z vrátného všechno, co jen půjde. Vrátný bude možná podplacený. Nemáme bohužel dost peněz, abychom mohli Stephena Argylea přeplatit, tak tedy musíme vrátného nějakým způsobem vystrašit. Chci někoho, kdo mu skutečně dokáže nahnat strach.

Chci zjistit všechno o tom Argyleově autě, které bylo údajně třetího odpoledne ukradeno, kdy byla krádež oznámena, kdy ho našli, prostě všechno. Ze všeho nejvíc potřebuju zjistit, jestli Stephen Argyle nepřijel do Atletického klubu taxíkem někdy mezi pátou a šestou. V tu dobu tam bylo plno lidí, kteří si zašli na skleničku, takže by se ti mělo podařit najít některého člena klubu, který ho viděl přijet taxíkem. Musíš sebou hodit, potřebuju to co nejdřív."

„Oukej," přikývl Paul. „Pustíme se do toho. Kolik lidí mám nasadit?"

„Kolik bude zapotřebí. Musíme zjistit, co ten chlap tají, a až to zjistíme, pošleme Stephenu Argyleovi účet a přinutíme ho zaplatit."

„A je to opravdu ten chlap, kterého hledáme?“

„Bylo to jeho auto a já si myslím, že ho řídil on. Proto bych o něm rád zjistil všechno, co jen bude možné. Mám takový dojem, že jeho žena zemřela nebo ho v nedávné době opustila.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Má majordoma a šoféra, který by v tom domě určitě nezůstal ani pět minut, kdyby se tam vyskytovala nějaká žena. Jeho dům na Casino Boulevard je obrovský, ale Stephen Argyle evidentně tráví většinu času jen v jedné místnosti, která doslova páchne tabákem.“

„Oukej, Perry, okamžitě na to své lidi nasadím. Mimochodem, Perry, měl jsi pravdu, co se týče té flirtující mladé slaměné vdovy. Poslala svou kamarádku, aby vyzvedla těch sto babek.“

„Měla na ně nárok. Přestaň na ni myslet, její role mně zatím není jasná. V každém případě nám neřekla všechno. Kdy si ta dáma přišla pro odměnu?“

„Není to ani pět minut. Poslal jsem ji do tvé kanceláře a řekl, že to s ní vyřídí tvoje sekretářka Della Streetová.“

„Kdo to byl?“

„Správná buchta, nějaká Carlotta Boonová. Nechtěla se moc vybavovat a samozřejmě tvrdila, že o Lucille Bartonové nemá ani páru. Prostě oznámila, že si jde vyzvednout tu stodolarovou odměnu.“

„Musím se na ni podívat,“ rozhodl Mason. „Popožeň své lidi, aby toho o Argyleovi zjistili co nejvíc. Pevně jsem se rozhodl, že ho zmáčknu a přinutím k vyrovnání. Ten Finchleyho kluk musí dostat šanci, aby mohl dokončit studia, když si teď hezky dlouho poleží s tou rozdrcenou kyčlí.“

„Nedovol, aby to Argyleovi prošlo moc snadno,“ zamračil se Paul Drake. „Nenávidím chlapy, co způsobí bouračku a potom ujedou, tváří se jako neviňátka a pravděpodobně mají dost politické protekce, aby se z toho mohli dostat, kdyby to náhodou prasklo.“

„Přiskřípnu ho,“ slíbil Mason. „A teď půjdu zaplatit Lucille jejích sto dolarů. Bude velice zajímavé, jak se Carlotta Boonová bude snažit získat tu stovku, aniž by prozradila, že to všechno zpytlíkovala Lucille. Měj se, Paule, já mizím.“

„Moji lidé vyrazí do pěti minut,“ rozloučil se s ním Paul.

Když Mason přecházel chodbou do své kanceláře, zamyšleně si pískal. Odemkl dveře své soukromé pracovny, vstoupil, mrkl na Dellu Streetovou, přesným pohybem umístil svůj klobouk na poličku v šatně a řekl: „Jak jsem slyšel, Dello, Lucille si prý poslala poskoka pro těch sto dolarů.“

Dellina tvář vyjadřovala naprostý zmatek. „Jen počkejte, až uslyšíte její story.“

„Docela rád. Stojí to za poslechnutí?“

„Neměla jsem čas vyslechnout ji až do konce, ale je to historka, která vám vyrazí dech.“

„Jak se vlastně jmenuje?“

„Carlotta Boonová.“

„Co je to za ženskou, Dello?“

„Bruneta, hubená, mazaná a vypočítavá ženská, která jde po penězích. O sobě toho moc neřekla. Mě odmítá, chce mluvit jenom s vámi, přišla prý s nějakými informacemi, chce těch sto dolarů a nemá čas na zbytečné řeči.“

Mason se zašklebil. „Tak ji uveďte, Dello, poslechneme si to její povídání, dáme jí sto dolarů a vrátíme Lucille klíček. Možná spolu bydlí ve stejném bytě. No nic, uvidíme.“

„Jenom nedělejte urychlené závěry, šéfe. Podle toho, co mi řekla, by taky mohlo jít o něco jiného.“

„No dobře, tak sem s ní,“ rozhodl Mason, „ať zjistíme, co má vlastně za lubem.“

Della Streetová zvedla sluchátko a požádala: „Gertie, pošlete sem Carlottu Boonovou.“

Potom vstala od svého stolu, otevřela dveře soukromé

pracovny a uvedla návštěvnici.

Měla černé, jakoby zastřené oči, které se dívaly prakticky bez výrazu, ale zároveň z nich probleskovala číhavá obezřetnost. Její vlasy byly temně černé s vysokým leskem. Byla přibližně o dva palce vyšší než většina žen a o deset liber hubenější a vyzařovalo z ní zvláštní napětí.

„Dobrý den, slečno Boonová," ujal se slova Mason. „Jestli jsem to správně pochopil, přišla jste si vyzvednout sto dolarů."

„Správně."

„Jak se vám podařilo získat tu informaci?" zeptal se Mason. „Jak jste se dozvěděla, kde je to číslo napsané?" dal očima znamení Delle.

„Myslíte to číslo auta?"

„Ano."

„Protože jsem to byla já, kdo si je zapsal."

„Aha, chápu. A potom jste zápisník uložila do psacího stolku?"

„Dala jsem si ho do kabelky. Jak to uděláme s těma sto dolarama? Já samozřejmě chápu, že si nemůžete dovolit jen tak vypláznout stovku babek nějaký holce, která vám sem vpadne a vyklopí vám jakžtakž přijatelnou historku a číslo nějakýho auťáku."

Mason se přátelsky zašklebil. „To určitě ne. Ale řekl bych, že je nám oběma jasné, oč v tomto případě jde."

Della Streetová výstražně zakašlala.

Mason na ni vrhl rychlý pohled, ale pak mu to došlo.

Carlotta Boonová se pohodlně usadila na židli, přičemž neopomněla ladně zkřížit nohy, aby vynikly perfektně rovné švy na jejích punčochách. I když měla nohy hubené, byly opravdu pěkně modelované.

„Doufám, že vám můžu důvěřovat."

„Nic jiného vám nezbývá," pousmál se Mason.

Začala se přehrabovat v kabelce. Pak se zarazila a podívala se na Masona hodnotícím pohledem, v němž se zračila značná dávka nedůvěry. „Jak můžu vědět, že mě nepodrazíte?“

„Víte, vážená slečno, nejsem v tomto oboru žádný nováček. A než vám vyplatím ty peníze, chci znát všechny podrobnosti.“

„Tak jo,“ řekla otráveně, „tady máte to číslo.“

Vytáhla z kabelky proužek papíru a podala ho Masonovi.

Mason si přečetl číslo, zamračil se, znovu si ho přečetl a nakonec řekl: „Je mi líto, slečno Boonová, ale myslím si, že bude ode mě čestné, když vám předem řeknu, že to není to správné číslo.“

„Jak to víte?“

„Protože už mám informaci, kterou jsem sháněl. Nejenže jsem získal státní poznávací značku toho auta, ale dokonce jsem si to auto už prohlédl a mluvil s jeho majitelem. To vaše číslo je evidentně nesprávné.“

„Není to nesprávné číslo,“ prohlásila rozhodně. „Co na mě hrajete? Chcete mi namluvit, že na těch sto dolarů nemám nárok? Tak pozor, to se vám nepodaří.“

Mason se zatvářil přísně.

Znovu promluvila, hlasem plným vzteku a vzdoru. „Byla jsem se svým přítelem. Měli jsme rande v jednom baru. Trochu jsme tancovali. Pak mě vezl domů. Píchli jsme. Vylezla jsem z auta, postávala tam, koukala se kolem a sem tam jsem mu trochu pomohla. Tu gumu vyměnil. Právě končil, když došlo k tý bouračce na křižovatce. Viděla jsem velký černý sedan, jak s řevem prudce zahnul a hnal si to pryč po Vermesillo Drive. Na silnici se točil ford, který nakonec, právě když jsem se podívala, narazil do kandelábru. Byla v něm jedna ženská a nějaký chlap. Ten zůstal zaklíněný mezi dvířkama a kandelábrem. Ta ženská, co řídila, se praštila do hlavy. Říkala jsem si, že je to příležitost – tak jo, pane Mason, říkala jsem si, že bych z toho mohla vytřískat

nějaký prachy. Věděla jsem, že po tom velkým černým sedanu bude určitě sháňka. Vytáhla jsem zápisník a rychle jsem si to jeho číslo zapsala. Fajn, policii jsem to neřekla. Čekala jsem, až někdo vypíše odměnu. Hlídala jsem inzeráty.“

Mason se stále tvářil přísně.

„A proč ne?“ pokračovala vzdorovitě. „Vy na tomhle případě vyděláte pěkný peníze. Určitě neděláte zadarmo. Proč bych to teda měla dělat já? Já peníze potřebuju o moc víc než vy, pane Perry Mason.“

Mason se otočil k Delle Streetové. „Spojte mě s Paulem Drakem.“

Když ho měl za okamžik na drátě, řekl znechuceně: „Paule, mám tu pro tebe další číslo – 49X176.“

„Co s tím mám dělat?“ zeptal se Paul.

„Zjistit, komu to auto patří, adresu a typ vozu.“

Mason zavěsil a znovu se obrátil na Carlottu Boonovou. „To je nový vývoj událostí. Zcela nečekaný vývoj. Byl jsem přesvědčen, že už to správné číslo máme.“

„Docela dobře si dovedu představit,“ odpověděla, „že s takovým inzerátem, jaký jste dali do novin, jste museli být zaplavený holkama ochotnýma napovídat vám za těch sto babek všelijaký ptákoviny a vymyslet si i nějaký číslo. Jenomže to správný zboží vám nabízím jenom já. Otázka je, jestli ho chcete nebo ne.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Mě neoblafnete. Ten chlap, co řídil toho sedana, je v průšvihu. Zavinil bouračku a zdrhnul. Kdybych chtěla, mohla bych jít za ním a vymáčknout z něj desetkrát víc, než co dostanu od vás.“

„Proč to tedy neuděláte?“

„Protože je to moc riskantní. Bylo by to vydírání. Jako právník

byste to měl vědět. Já nemusím.“

„Co tedy chcete?“

„To už nechám na vás. Chtěla bych, abyste si to číslo prošetřil. Až vám bude jasný, že se jedná o to správný auto, potom mi dáte těch sto dolarů.“

„Souhlasím,“ přikývl Mason. „Řeknete mi svou adresu? Jak se s vámi mohu spojit?“

„Nic vám neřeknu a spojit se se mnou nemůžete. Já se ozvu sama a samozřejmě nechci, aby se moje jméno někde objevilo. Přítel, se kterým jsem byla, je ženatý. Vyletěl by z kůže, kdyby se dozvěděl, že jsem u vás byla. Ale chudá holka se o sebe musí postarat.“

„A kdy se ozvete?“

„Zítra kolem poledne. To už byste měl něco vědět. Příjemnej večer.“

Sebejistě se zvedla ze židle, přešla ke dveřím, strčila do nich a zmizela na chodbě.

Mason se podíval na Dellu Streetovou, poškrábal se na hlavě a řekl: „Tak nevím, Dello. Nechci přehánět, ale řekl bych, že tahle slečna nám to dost zkomplikovala.“

„Přece si nemyslíte, že by to mohl být nějaký trik, který si ten chlap vymyslel, aby vás odlákal na falešnou kolej, nebo snad ano?“

„Je to docela možné, ale já se na falešnou kolej zavést nenechám. Sice se teď vydám na lov zlaté rybičky, ale po té pravé stopě půjde pořád Paul Drake.“

Zazvonil telefon a ozval se Paul. „Tvůj muž se jmenuje Daniel Caffee. Auto je packard sedan, adresa Beachnut Street číslo 1017. Co dál?“

„Dělají tvoji lidé na Argyleovi?“

„Dělají. Poslal jsem na to čtyři muže a další dva jsou připraveni vyrazit.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Nasaďte si klobouk a vezměte si blok, Dello. Paul už to tady dovede do zdárného konce. My dva se vydáme za zlatou rybičkou.“

Znovu promluvil do sluchátka: „Výborně, Paule, věnuj se tomu. Já se půjdu mrknout na pana Daniela Caffeeho.“

„Oukej, Perry, vyšťourám o Argyleovi všechno, co bude možné. Je ti ale jasné, že se nejspíš dozví, že po něm jdeme. Moji chlapi nemůžou zabránit členům klubu, které budou kontaktovat, aby nezavolali Argyleovi a neřekli mu, co se děje.“

„To je v pořádku,“ uklidnil ho Mason. „Docela mi to vyhovuje. Jen ať se dozví, že po něm jdeme.“

Mason zavěsil a usmál se na Dellu Streetovou: „Tak, a jde se na věc.“

KAPITOLA 7

Když projížděli Beachnut Street, Della se zeptala: „Proč si myslíte, že na vás ta holka ušila boudu?“

„Nejspíš aby dostala tu stovku. Ale to není důležité, Dello. Na té holce mi vadí něco jiného.“

„Je to vypočítavá ženská.“

„Máte pravdu. Zapsala si číslo toho auta, protože je chtěla využít k vydírání. Potom to z nějakých důvodů neudělala. V novinách si přečetla inzerát, který nabízel sto dolarů. Zlákalo ji, že může snadno přijít ke stovce, a navíc naprosto legálním způsobem. Ať už je to jak chce, mám z ní dojem, že říká pravdu, jenomže – víte co, Dello, zatím to necháme stranou. Přece jsem viděl Argyleovo auto, vzadu má stopy po promáčknutí. Ten vůz měl určitě nějakou havárii, pravá zadní pneumatika je úplně nová a…“

„A samozřejmě jeho historka o ukradeném autě může být pravdivá.“

„Maximálně tak jedna k/ke stu, Dello. Pozor, už tam budeme. Támhle je číslo 1017.“

Mason zastavil před velmi slušně vypadajícím činžovním domem, zcela jasně vyšší cenové kategorie.

„Co teď uděláme?“ zeptala se Della. „Vlítneme na něj?“

„Ne. Nejdřív se trochu porozhlédneme kolem. Tady v suterénu jsou garáže. Někdo by tam měl být. Zaparkuju a půjdeme se tam podívat.“

Mason našel pro svůj vůz volné místo a potom s Dellou sešli po příkře se svažující rampě ke garážím.

Mezi zaparkovanými vozy se pohyboval muž v montérkách.

Mason se rozhlédl a řekl své sekretářce: „Hledejte velký černý packard, Dello, Vy si vezmete levou stranu, já pravou. Jdeme.“

Muž v montérkách si jich konečně všiml a zavolal: „Hej, vy tam!“

Mason se otočil a uklidňujícím pohybem na něj zamával.

„Támhle vlevo je nějaký packard,“ ozvala se Della.

Mason se rychle podíval na číslo. „To je on, Dello. Trochu si ho prohlídnem.“

Muž, který měl garáž na starosti, šel pomalu k nim. „Co tady hledáte?“

Mason se nenápadně přemístil k zadní části packardu a pošeptal Delle: „Vyřiďte to s ním. Namluvte mu, že jsme si mysleli, že to auto je na prodej.“

V zadní části garáže panovalo přítmí, ale Mason přesto rozeznal čerstvě namontovaný nový zadní blatník, promáčknutý kufr a hlubokou rýhu na levé zadní gumě.

Slyšel, jak Della vysvětluje, že si mysleli, že to auto je na prodej, a pak garážmistra, který trval na tom, že si nejdřív musí promluvit s panem Caffeem. Mason dokončil zběžnou prohlídku, podal garážmistrovi deset dolarů a řekl: „Pan Caffee nabídl to auto jednomu z mých přátel. Chtěl jsem si hojen trochu omrknout.“

„Samozřejmě, pane,“ souhlasil garážmistr teď už docela přátelsky.

„Ale jak vidím,“ pokračoval Mason, „to auto je úplný vrak.“

„Kdepak, žádnej vrak, pane. Auto je v perfektním stavu. To bylo jen takový nepatrný drcnutí v běžným provozu, stačilo vyměnit blatník, a je to. Teda, ono sice šlo ten starej blatník opravit, ale pan Caffee je strašnej puntičkář, a jeho auto musí šlapat jako hodinky.“

„Aha. Kdy došlo k té nehodě?“

„Není to dávno, pár dní. Pan Caffee si ho teď právě přivezl zpátky. Snad mu to dělali tady vedle v servisu, ale to přesně nevím. Na každej pád auto nebylo nijak moc rozflákaný. Jenom ho někdo trochu nabral z boku. Nejvíc to odnes zadní nárazník. Byl

úplně utrženej, ale už je to spravený.“

„Aha. Tak vám děkuju. Pan Caffee je doma, nevíte?“

„Ano, pane. Určitě. Když je tady jeho auťák, tak on taky. Vždycky si bere auto, když někam jde.“

„Je ženatý?“

„Jo. Jeho žena má svý malý kupátko, velký auta nemá ráda. Pan Caffee ale říká, že není nad velký auta, výkonný a rychlý – on už je takovej.“

„Aha. Jen tak mimochodem, jaké má číslo bytu?“

„22-B.“

„Nemohl byste mi ho trochu popsat?“ požádal Mason. „Vždycky rád vím předem, co je to za chlápka, s kterým budu jednat.“

„Proč ne, pane. Je to – no řek bych, že je mu tak pětapadesát, spíš hubenější, takovej tichej chlápek, vždycky perfektně oblečenej, kouří doutníky, nosí dvouřadový šedivý obleky, furt jenom šedivý. Ani si nevzpomínám, že bych ho někdy viděl v něčem jiným.“

„Mockrát děkuju,“ rozloučil se Mason. „Zajdeme k němu. To auto je docela dobrá koupě.“

„Já jsem vůbec nevěděl, že ho chce prodat. Má ho teprv pár měsíců a moc si ho chválí.“

„Je tu někde výtah?“

„Ano, pane. Stiskněte knoflík a výtah sjede až sem dolů. Ale jako hosti se musíte zastavit u vrátnýho a nechat se ohlásit.“

„To vím, ale za daných okolností mi to připadá jako zbytečná formalita. Na kterém patře je byt 22-B?“

„Na pátém.“

Mason se otočil k Delle Streetové. „Pojďme, Dello. Aspoň můžeme hned udělat panu Caffeemu nabídku.“

Garážmistr stiskl knoflík a přivolal výtah do suterénu.

Když vešli, Mason zavřel dveře a zmáčkl tlačítko pátého patra.

„Takže?“ zeptala se Della.

Mason nerozhodně pokrčil rameny. „Nemůžu se v tom vyznat. Celý ten případ je nějak šejdrem.“

Výtah zastavil v pátém patře.

Mason stiskl perleťové tlačítko po straně dveří označených číslem 22-B a téměř vzápětí otevřel dveře šedovlasý muž blížící se k šedesátce. Byl oblečený do dvouřadového šedého obleku a kouřil doutník.

„Pan Caffee?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

Mason mu podal navštívenku. „Jsem Perry Mason, advokát. Chtěl bych si s vámi promluvit o vašem autě.“

„Kvůli čemu?“

Mason udělal krok kupředu.

Caffee instinktivně ustoupil. Mason a Della Streetová vešli do bytu.

„Co máte s mým autem?“ zeptal se Caffee.

„Rád bych slyšel o té nehodě, co jste měl třetího.“

Caffee na chvíli ztuhl, začaly se mu třást rty, doutník mu téměř vypadl z úst. Rychle po něm sáhl, odkašlal si a řekl: „Co tím myslíte?“

„Moc dobře víte, co tím myslím,“ pustil se do něj Mason s klidnou jistotou. „Na křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive váš vůz narazil do forda. Řekl bych, že jste měl v sobě pár skleniček, bál jste se zastavit, že z toho budete mít nepříjemnosti, a tak jste si myslel, že se vám podaří ujet a nikdo na to nepřijde. Pohledem do zpětného zrcátka jste se přesvědčil, že se všichni dívají jen na auto, které se zarazilo o kandelábr. Jel jste rychle a ještě rychleji jste z místa nehody ujel.“

„Panebože,“ zaúpěl Caffee a zhroutil se do křesla. Jeho obličej najednou dostal podobu chlebového těsta. Rty se mu chvěly.

„Takže?“

„Dostal jste mě,“ prohlásil Caffee pateticky. „Proč jsem to jen pro všecko na světě udělal?“

Della Streetová se rychle posadila, vytáhla stenografický blok, opřela si ho o koleno a začala si dělat poznámky.

„Připouštíte to?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ přiznal se Caffee, „připouštím. Dostal jste mě. Všechno přiznám. Já jsem si myslel, že jsem poškodil jen to auto… Pane Masone, řekněte mi… byl někdo zraněný?“

„Zraněni byli dva lidé. Žena, která řídila, je v šoku. Její syn utrpěl zlomeninu kyčelního kloubu. Když se dveře auta samovolně otevřely, vymrštilo ho to na kandelábr. Je úplný zázrak, že si nerozbil hlavu a nezemřel.“

Daniel Caffee si zakryl obličej dlouhýma kostnatýma rukama a zasténal.

„Co na to řeknete?“

„Dostal jste mě,“ opakoval Caffee v hlubokém zoufalství. „Budu za to muset pykat. Pane Masone, dávám vám své slovo, opravdu jsem nevěděl, že byl někdo zraněný. Pořád jsem doufal, že tam došlo jen k nějaké materiální škodě, a snažil jsem se vymyslet, jak bych to mohl zaplatit… Zachoval jsem se jako zbabělec. Skutečně jsem si dal pár drinků navíc. Víte, potkal jsem jednoho starého kamaráda a stavili jsme se v baru. Obvykle nikdy nepiju, když mám jet autem. Žena na mě čekala a já – zdržel jsem se a chtěl jsem to dohnat. Jel jsem rychle. Vlítl jsem do té křižovatky a věřte mi, to druhé auto jsem uviděl, až když jsem byl u něj. Myslel jsem si, že se mu vyhnu, když přidám plyn. Sešlápl jsem pedál až na podlahu. Moje auto má výbornou akceleraci. Vystřelilo dopředu a užuž jsem to druhé míjel, jenomže to asi nedokázalo přibrzdit. Přímo se na mě řítilo. To auto mi narazilo do zadku a můj zadní nárazník nejspíš zachytil jeho přední kolo, takže se otočilo a potom se rozbilo o ten okrasný kandelábr.

Nejdřív jsem si říkal, že musím zastavit. Potom jsem se ale

podíval do zpětného zrcátka, jak jste správně říkal, a všiml jsem si, že všichni utíkají k tomu havarovanému autu. Ulice byla prázdná a já jsem věděl, že nejmíň půl tuctu bloků nejsou žádná světla, tak jsem jel dál. Byl jsem si jistý, že mě nikdo neviděl tak dobře, aby mohl mé auto poznat, a to navíc bylo jen poměrně málo poškozené. Kdybych si nedal těch pár drinků navíc, ani ve snu by mě nenapadlo udělat něco tak hrozného.“

„V kolik hodin se to stalo?“ zeptal se Mason.

„Muselo to být nějak těsně po páté.“

„Kde?“

„Přesně na křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive. Jel jsem východním směrem po Vermesillo Drive, a jak už jsem řekl, strašně jsem spěchal.“

„Datum?“

„Třetího tohoto měsíce. Pane Masone, vím, že je to moje vina a rád bych to dal nějak do pořádku. Jsem pojištěný. Spojím se se svou pojišťovnou a jsem přesvědčený, že se s postiženými štědře vyrovnají. Navíc pro vaše klienty hned teď vystavím šek na deset tisíc dolarů z mého osobního účtu. Jsem si vědom, že je to moje vina, že jsem způsobil nehodu a ujel z místa činu, a tak to musím nějak napravit. Ale doufám, že to vyřídíme, aniž by se o tom dozvěděla moje žena.“

„Vaše paní je doma?“

„Není, měla by se vrátit tak do půl hodiny.“

Mason přivřel oči a rychle zhodnotil situaci.

„Napište stručné prohlášení o tom, co jste mi právě řekl. Podepište to a pak vystavte šek na deset tisíc dolarů na jméno Robert L. Finchley. Skutečnost, že jste způsobil nehodu a ujel, si budete muset vyřídit s policií. Ale předpokládám, že za daných okolností a vzhledem k této platbě byste mohl dostat jen podmínku. Než napíšete to prohlášení a vystavíte šek, mohl bych si od vás zatelefonovat?“

„Samozřejmě, pane Masone, aparát je tamhle na stole.“

Mason přešel k telefonu, požádal o státní linku a udal číslo Drakeovy kanceláře.

Když měl Paula na drátě, oznámil mu: „Paule, ta věc s Argylem byla planý poplach. Odvolej své lidi.“

„To se teda šeredně mýlíš,“ vyjel na něj Paul. „Jeden z mých mužů má podepsané prohlášení od vrátného z Atletického klubu Broadway. Argyle tam přijel taxíkem něco kolem sedmé. Byl prý strašně vyplašený a nervózní. Vrátnému řekl, že musí jít ohlásit krádež svého auta, a dal mu sto babek, aby každému, kdo se bude ptát, potvrdil, že tam byl celé odpoledne už od dvanácti hodin. Vrátný by určitě držel jazyk za zubama, ale můj maník ho postrašil, že půjde do lochu za napomáhání těžkému zločinu.“

Mason beze slova naslouchal.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Paul.

„Ano, pokračuj.“

„Manželka od Argylea odešla zhruba před šesti měsíci. Je to spekulant v naftových koncesích. Má dva společníky – Dudleyho Gatese a Rosse P. Hollistera. Když ho manželka opustila, zůstal v tom velkém domě sám se šoférem a služkou, která tam ale jen dochází. V klubu má Argyle velice dobrou pověst. Říká se o něm, že si vydělal pěkný balík na tom novém naftovém poli nahoře na severu. Dost pije, a když vrátnému v klubu šoupnul těch sto doláčů, byl ještě trochu namazaný. Tak co bys chtěl víc, Perry?“

„Nemůže to být on.“

„Nemůžeš mluvit? Je tam někdo s tebou?“

„Ano.“

„Tak prosím tě, nenechej si od něj nic nakecat, ať je to kdokoliv. Zase tě někdo chce zavést na falešnou stopu. Argyle je ten muž, kterého hledáš.“

„Právě píše doznání a osobní šek na deset tisíc dolarů,“ řekl Mason potichu, a jen co uslyšel, jak Paul Drake zhluboka polkl

překvapením, zavěsil.

KAPITOLA 8

Cestou z Beachnut Street Mason řekl Delle Streetové: „Vysadím vás u hotelu Ketterling. Tam si vezmete taxík, zajedete k Paulu Drakeovi, řeknete mu, co jsme zjistili, a pak se vrátíte do kanceláře a budete čekat, dokud nezavolám. Já si skočím znovu popovídat s Argylem a pak se ještě jednou stavím na South Gondola Avenue.“

„Buďte opatrný. Zdá se mi, že to všechno je nějaká past.“

„Já vím,“ souhlasil s ní Mason. „Někdo na mě něco hraje a já bych se moc rád dozvěděl, kdo to je.“

Zbytek cesty k hotelu Ketterling oba mlčeli. Než Della vystoupila, zopakovala své úkoly: „Takže, teď se zastavím u Paula Drakea, vyklopím mu všechno, co se stalo, a potom budu čekat v kanceláři.“

„Správně.“

„Hodně štěstí,“ usmála se na Masona a vyskočila z auta.

Zašklebil se. „V tom je právě ta potíž, že štěstí máme až moc. Máme dva řidiče, kteří přiznávají nehodu, ale jenom jednu bouračku.“

Odjel k Argyleovu domu na West Casino Boulevard. Velký buick už na příjezdové cestě nestál. Taky se nikdo neozval, když Mason zazvonil u hlavního vchodu.

Vrátil se k svému vozu a, teď už rychleji, zamířil na South Gondola Avenue, kde z opatrnosti zaparkoval několik bloků od domu, kde bydlela Lucille Bartonová. Když k němu došel, nejdříve si šel prohlédnout garáže.

Bez větších potíží našel garáž označenou číslem 208. Vrata byla zavřená, ale nezamčená. Uvnitř byla tma.

Mason otevřel jen natolik, aby viděl, že v garáži žádný vůz

nestojí.

Spokojeny, že jeho předpoklad byl správný, přešel ulici a došel na roh ke stánku s cigaretami, kde byla také telefonní budka.

Když vytočil tajné číslo své kanceláře, musel chvíli počkat, než se mu Della Streetová ozvala.

„To jsem já, Dello," řekl tichým hlasem. „Trochu jsem si to tady obhlédl. Odjela někam autem. Pokusím se najít ten zápisník."

„Toho jsem se právě bála. Jak dlouho vám to bude trvat?"

„Moc dlouho ne."

Také Della začala mluvit potichu. „V čekárně sedí pan Argyle. Je celý nesvůj."

„Copak se děje?"

„Prý ho trápí svědomí."

„Myslíte, že chce odvolat některé ze svých předešlých prohlášení?"

„To spíš ne."

„Jak dlouho tam už je?"

„Říkal, že odejel z domu hned potom, co jste spolu mluvili. Něco ho asi opravdu trápí. Vysvětlil mi, že nemohl mluvit zcela otevřeně, když jste tam byl, a že by se s vámi velice rád znovu sešel."

„Proč nemohl mluvit zcela otevřeně?"

„To neřekl."

„Vidím jen jediný důvod: přítomnost jeho šoféra a majordoma."

„Tak proč ho jednoduše neposlal pryč?"

„Nevím. Na tom jejich vztahu je něco divného."

„Když jsem sem přišla, šofér seděl dole za volantem buicka. Hned nato zašel dolů i pan Argyle a řekl mu, že nemusí čekat. To když jsem mu řekla, že opravdu nevím, kdy se vrátíte. Argyle prohlásil, že na vás počká a že mu nevadí, jak dlouho to bude trvat."

„V pořádku, Dello. Dorazím co nejdřív. Pokuste se Argylea zdržet.“

Zavěsil, rychle přešel ulici k domu, v němž bydlela Lucille Bartonová, klíčem si otevřel hlavní vchod, vyběhl po schodech do prvního patra, přesvědčil se, že je chodba prázdná, a rychlým krokem zamířil k bytu 208.

Zaklepal, žádná odpověď.

Ještě jednou rychle přejel pohledem celou chodbu, potom zasunul klíč do zámku, odemkl, otevřel dveře a tiše vstoupil dovnitř.

Všude svítila světla. Psací stůl byl otevřený. Pravá horní přihrádka byla prázdná. Zápisník i pistole zmizely.

Mason tiše zaklel, udělal dva kroky směrem k ložnici a zarazil se.

Z místa, na kterém stál, viděl pootevřenými dveřmi ložnice až do otevřených dveří koupelny. Vana byla zakryta závěsem, za nímž se rýsovala silueta mladé ženy, která zřejmě právě zavřela vodu.

Vedle vany stála bíle nalakovaná stolička. Na ní ležela ocelově namodralá pistole, zlověstná a ošklivá.

Zatímco Mason strnule zíral na dívčí siluetu, ze závěsu se vynořila nahá ženská paže pokrytá kapičkami vody.

Mokrá ruka uchopila zbraň.

Mason neváhal a rychle ustoupil o několik kroků, aby se dostal ze zorného pole.

„Haló,“ zavolal nahlas. „Je někdo doma?“

„Kdo… kdo je tam?“

„To jsem já, Perry Mason.“

„Aha… jste sám?“

„Ano.“

„Sprchuju se. Jak jste se sem dostal?“

„Zvonil jsem. Nikdo se neozval. Dotkl jsem se dveří a ty se

otevřely.“

„Aha, někdy se stává, že špatně zapadnou. Posaďte se, pane Masone, a buďte tu jako doma. Hned jsem u vás. Ale nejdřív raději zavřete dveře od ložnice. Teď zrovna nejsem na koukání.“

„Musím s vámi mluvit,“ řekl Mason. „Hned teď.“

Zasmála se. „Opravdu hned teď?“

„Nesmíme ztrácet čas.“

„Vy jste ale netrpělivý! Zavřete hlavní dveře, buďte tak hodný, pane Masone, a zkuste, jestli dobře zapadly. A teď, moc vás prosím, ty dveře od ložnice. Za minutku jsem u vás, jenom co se utřu a něco na sebe hodím.“

Zavřel dveře od ložnice, zkontroloval hlavní vchod a vrátil se k psacímu stolu. Po deseti vteřinách hledání zjistil, že po zápisníku, který tu už jednou viděl, není ani stopy.

Posadil se ke stolu a čekal.

Za dalších pět minut se dveře od ložnice otevřely. Stála v nich Lucille Bartonová, v županu z tmavého sametového materiálu, který zdůrazňoval křivky její postavy.

Mason vstal, aby ji pozdravil.

Na okamžik zaváhala, pak se široce usmála a podala mu ruku.

Mason si ji přitáhl k sobě a objal ji.

„Ale pane Masone, to jsem od vás nečekala.“

Mason jí svižně přejel po těle rukama.

„Co to děláte, pane Masone, copak to hledáte?“ zeptala se nervózně.

„Teď právě hledám pistoli.“

„To snad ne!“ Její hlas prozrazoval definitivní změnu nálady.

„Kde ji máte?“ zeptal se Mason.

„Vy jste mě viděl, pane Masone, viďte? Viděl jste mě přes závěs.“

„Viděl jsem pistoli na stoličce. Kde teď je?“

„V ložnici v kabelce.“

„Půjdeme se na ni podívat.“

„Přinesu vám ji.“

„Ne, půjdeme pro ni spolu.“

„Co se děje, pane Masone? Vy mi nevěříte?“

„Ne.“

„Ale proč, pane Masone, co se stalo?“

„Jenom jsem opatrnější, to je všechno.“

„Ale proč, pane Masone?“ řekla se smíchem. „To o mně pořád tvrdí Arthur Colson. Říká, že jsem příliš opatrná.“

„A co to způsobilo, že jste se začali bavit na tohle téma?“ zeptal se Mason.

Jedinou odpovědí byl její perlivý smích. Otevřela dveře a šla před ním do ložnice. „Věřte mi, pane Masone, že se to příčí všem mým zvykům.“

Zahnula k posteli a pak bleskurychle sáhla po kabelce.

Mason jí v tom stačil zabránit.

Ostře na něj vyjela: „Pane Masone, nepokoušejte se mi tu zbraň vzít. Nesnažte se…“

„K čemu potřebujete zbraň?“ zeptal se Mason.

„Na ochranu.“

Mason vytáhl pistoli z kabelky, otevřel zásobník, vysypal náboje a dal si je do kapsy. Když to udělal, vrátil prázdnou pistoli do kabelky.

„Proč jste to udělal, pane Masone? To jste neměl.“

„Pojďme si popovídat.“

„Ale vždyť už si povídáme – vy jen nechcete poslouchat.“

„Odkud máte tu pistoli?“

„Dostala jsem ji.“

„Od koho?“

„Pan Hollister… Ne, nemůžu vám to říct. Už se mě na to, prosím vás, neptejte.“

„Jak dlouho ji máte?“

„Dva nebo tři týdny.“

„Proč si Hollister myslí, že ji potřebujete?“

„Protože – to je něco, co vám nemůžu říct, pane Masone.“

„Co kdybyste konečně začala mluvit na rovinu, Lucille? Nemám rád, když si ze mě někdo dělá blázny.“

„To věřím.“

„Říkala jste, že jste s panem Hollisterem zasnoubená.“

„Ano, budeme se brát.“

„Kde je teď?“

„Myslíte právě teď?“

„Ano.“

„Nevím. Někde na severu státu.“

„A nevíte kde? Copak vám nevolá?“

„Ne, pane Masone. Vy nevíte, že nemám telefon? To je jedna z nevýhod tohoto staromódního činžáku. Nemá mi kam zavolat. Ale určitě mi napíše. Třeba už zítra budu mít dopis v poště.“

„Milujete ho?“

„Pane Masone, proč strkáte nos do mých soukromých věcí?“

„Protože potřebuju zjistit něco o vás a o tom, co se kolem vás děje.“

„Pan Hollister je džentlmen. Jsem mu hluboce oddaná. Velmi si ho vážím. Obchoduje s naftovými koncesemi. Čas od času jezdí na týden nebo na dva na služební cesty, a když se vrátí, zůstane ve městě někdy třeba i celý měsíc.“

„A když je pryč, necháte se utěšovat Arthurem Colsonem?“

„Proč to říkáte, pane Masone?“

„Je to tak?“

Zakroutila hlavou. „Ne, tak to není. Arthur je můj obchodní partner. Proč vás to zajímá?“

„Musím to vědět. Musím zjistit, co se vlastně děje.“

„Proč?“

„Protože se mě to týká a protože si myslím, že je tu ještě něco,

o čem možná ani nevíte – a protože to, co se mi snažíte namluvit, je ve skutečnosti docela jinak.“

„Proč bych to dělala, pane Masone? Vůbec nechápu, o čem to mluvíte. Už když jste se tady objevil poprvé dnes ráno, choval jste se víc než záhadně. Já… byla bych velice ráda, kdybyste projednal s mým bývalým manželem Willardem Bartonem tu záležitost s alimenty, ale v žádném případě si nenechám líbit spoustu všelijakých nechutných narážek jen proto, že chci, abyste to pro mě udělal. Jinak si vás přirozeně vážím.“

„V pořádku. Když je to tak, povězte mi něco víc o Arthuru Colsonovi.“

„Co byste o něm chtěl vědět?“

„Všechno. Nejenom co dělá, ale i to ostatní.“

„Panebože, je to jen můj známý. Mnohem víc se přátelí s Anitou než se mnou.“

„Kdo je to, ta Anita?“

„Anita Jordonová, jedna moje známá.“

„Popište mi ji.“

„Menší, velice tmavé oči a krásné černé vlasy. Ráda se elegantně obléká, určitě by se vám líbila. Je strašně milá.“

„Výborně. Ale teď se znovu vrátíme k Arthuru Colsonovi.“

„Co vám o něm mám ještě říct?“

„Jak dlouho se znáte?“

„Moc dlouho ne. Víte – on je vynálezce. Takový ten zasněný vědecký typ. Vždycky nám dá spoustu práce přimět ho, aby si odpočinul – a přišel na jiné myšlenky. Pořád leží v knihách. Celé noci tráví v knihovně a vypisuje si poznámky. Doma to potom zpracovává a celý den buší do stroje.“

„Co už vynalezl?“

„Ale, spoustu všelijakých hloupostí. Na některých vydělal slušné peníze.“

„Jaké hlouposti?“

„Třeba teď právě dělá na něčem, co se týká infračervených paprsků. Předtím vymyslel takovou chytrou mašinku, co sama otvírá a zavírá dveře a takové podobné věci.“

„Dost dobře nechápu.“

„Pracuje to na principu neviditelného světla, myslím, že se tomu říká černé světlo. Svazek paprsků se pustí do místnosti, a jakmile nějaký předmět ten svazek protne, přeruší se obvod a začnou se dít věci – například, jako když si nastavíte elektrický spínač, takže v okamžiku, kdy vstoupíte do domu, v elektrickém sporáku to cvakne a začne vařit, rádio začne hrát, světla se rozsvítí a… Já nevím, pane Masone, ale myslím si, že jsou to jen takové hračičky. Spousta jeho věcí je nejspíš vědecky hodnotná, ale když s tím chcete pracovat, je to nepraktické.“

„Proč se tedy o něj zajímáte?“

„Přesně jak jsem vám řekla. Pomáhám mu finančně.“

„Proč dáváte peníze do jeho vynálezů?“

„Protože si myslím, že je to dobrý obchod.“

„A proto tady někdy bývá až přes půlnoc?“

„No někdy, když tu pan Hollister není a já… víte, Arthur je taková osamělá chudinka. Stanovil si pravidlo, že bude odpočívat jen jeden den v týdnu. Tak se snažím, aby si aspoň trochu oddechl taky někdy večer. Je to přesně ten typ, který se absolutně neumí bavit. Je pořád zasněný a duchem nepřítomný a moc zábavy si s ním člověk neužije.“

„Ale Anitu Jordonovou miluje?“

„Ano.“

„A ona miluje jeho.“

„Asi ano. Anita je – jak bych to řekla, trochu sobecká. Víte, potřebuje bezpečí. Myslím, že by se velice ráda vdala a usadila. Snažila jsem se jí vysvětlit, že manželství ještě neznamená bezpečí, ale neuspěla jsem.“

„Co se dá dělat,“ pousmál se Mason. „A teď, Lucille, co

kdybyste konečně přestala lhát a řekla mi, kdo vám tu pistoli koupil?“

„Mám dojem, že té pistoli přikládáte přehnanou důležitost, pane Masone.“

„Když se žena koupe a položí si pistoli na stoličku vedle vany, řekl bych, že je to spíš ona, kdo jí přikládá přehnanou důležitost.“

„Někdo přísahal, že mě zabije. Arthur se bojí a já mám taky strach.“

„Kdo je ten někdo?“

„Toho neznáte.“

„Jen si nebuďte tak jistá,“ řekl ironicky Mason. „Znám spoustu lidí. Jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Pitkin – Hartwell L. Pitkin. Je to tvrdý, sprostý a hrubý chlap. Udělala jsem chybu a vzala jsem si ho, když jsem ještě byla úplné dítě. Bylo mi tehdy teprve osmnáct, nic jsem o mužích nevěděla. Točil se kolem mě a já jsem si myslela, že je to jediný mužský na světě, který mi snese modré z nebe. Žila jsem tenkrát dost osamoceně na malém městě a…“

„Jak dlouho jste spolu žili?“

„Necelé tři roky.“

„A potom?“

„Potom jsem od něj utekla.“

„Co tím chcete říct, že jste od něj utekla?“

„Přesně to, co říkám.“

„Rozvedla jste se?“

„Nakonec ano. Ale tehdy jsem ho prostě nechala, utekla jsem.“

„S někým?“

„Rád jdete přímo k věci, viďte, pane Masone?“

„Utekla jste s někým?“ opakoval Mason svou otázku.

„Ano,“ odpověděla a podívala se mu vzdorně do očí.

„Co se stalo potom?“

„Hartwell přísahal, že nás najde a oba zabije. Nenašel mě.

Nikdy se mu to nepodařilo. Změnila jsem si jméno a potom jsem se v Renu rozvedla a…“

„A co se stalo s tím mužem, s kterým jste utekla?“

„Zahynul ve válce. Milovala jsem ho.“

„A dál?“

„Zůstaly po něm nějaké peníze a… a potom jsem si vzala Willarda Bartona.“

„Teď mi povězte něco víc o Hartwellu Pitkinovi.“

„Podařilo se mu zjistit, že jsem tady ve městě. Ale adresu ještě nezná.“

„On je tady?“

„Ano.“

„Kde je? Co dělá?“

„Pracuje pro člověka, který se jmenuje Stephen Argyle. Bydlí v čísle 938 na West Casino Boulevard. Neví, že já vím, kde je, ale já jsem si to zjistila – a nejhorší na tom všem je, pane Masone, že Ross Hollister a ten člověk, Stephen Argyle, jsou ve stejném klubu, hrajou spolu karty a tak vůbec.

Takže vidíte, že jsem opravdu v hrozné situaci. I kdybych si vzala Rosse Hollistera, nic by to nevyřešilo. Dovedete si jistě představit, jak by se muž jako Ross cítil, kdyby se dozvěděl, že si vzal bývalou manželku šoféra svého přítele. Bylo by to pro něj strašně ponižující, všichni přátelé by se mu smáli… a Hartwell Pitkin je šíleně žárlivý. Ach jo, pane Masone, je to děsný zmatek.“

„Konečně tomu začínám trochu rozumět.“

„Co tím chcete říct?“

Mason ji jemně, ale pevně postrčil ke dveřím ložnice. „Něco na sebe hoďte, Lucille. Pojedeme na výlet.“

„Pane Masone, proč jste tak… tak neodbytný?“

„Protože se pořád pokoušíte něco zatloukat.“

„To se mýlíte.“

„Všechen ten nábytek tady pochází z vašeho podílu při dělení

majetku z předcházejícího manželství?“

„Neblázněte. Tenhle byt jsem si pronajala už zařízený.“

„Aha, takže teď se pronajímají byty vybavené orientálními předložkami, starožitnými psacími stoly a…“

„Tak dobře. Když už to musíte vědět, vysvětlím vám to. Když jste sem ráno přišel, všimla jsem si, že nad tím kroutíte hlavou. Ross Hollister má rád hezké věci. Svůj dům v Santa del Barra si chce ponechat i po svatbě, ale tenhle byt by si taky rád nechal. Je skutečný znalec nábytku, a tak sem postupně stěhuje některé kousky, bez nichž se může v Santa del Barra obejít.

Například ten kobereček sem přivezl v neděli. A ta jeho arogantní stará hospodyně neměla na práci nic lepšího, než mi poslat telegram, to bylo včera ráno, jestli prý mi náhodou nedaroval nějakou orientální předložku. Jako by jí po tom něco bylo. Chodí tam jen přes den a odchází vždy v půl páté. Ross večeří mimo dům, ale ji platí, jako by tam byla pořád. To vám teda řeknu, hned jak se vezmeme, ta ženská poletí – a pěkně rychle.“

„Proč poslala telegram vám? Proč se nezeptala přímo jeho?“

„Protože odjel ze Santa del Barra v pondělí v šest hodin, aby tajně získal koncesi na nějaké pozemky, o nichž měl důvěrnou zprávu od jednoho geologa. Ross má výborný nos na…“

„Fajn,“ přerušil ji Mason. „O tom si popovídáme později. Teď na sebe rychle něco hoďte. Jedeme na výlet.“

KAPITOLA 9

Mason jí podržel dveře a společně sešli po schodech.

„Nemohl byste mi laskavě říct, kam…“ Prudce se zarazila.

„Stalo se něco?“ zeptal se Mason.

„To je moje auto!“ vykřikla.

„Kde?“

„Támhleten sedan.“

„Jste si tím jistá?“

„Pochopitelně ne na sto procent. Ale vypadá to jako moje auto.“

„Které přesně to je?“

„Na druhé straně ulice, tam pod těmi stromy. Světle hnědý sedan s červenými koly a bílými prahy po stranách.“

„Tak se půjdeme podívat, jestli je to opravdu vaše.“

Přešli na druhou stranu ulice. Lucille přistoupila zleva k automobilu, otevřela dveře a překvapeně vydechla: „Panebože, ano. Je to moje auto a dokonce jsou tu i klíčky.“

„Necháváte je obvykle v autě?“

„V garáži ano. Vrata od garáže zamykám, takže je můžu nechat uvnitř, ale když parkuju na ulici, beru si klíčky vždycky s sebou.“

„Už jste dnes někam jela?“

„Ne.“

„Jak jste se dostala do mé kanceláře?“

„Arthurovým autem.“

„Co teď s tím autem uděláte? Vezmete si klíčky a necháte ho stát tady nebo…?“

„Nejraději bych ho dala zpátky do garáže.“ Vklouzla za volant, vztekle otočila klíčkem a prudce sešlápla plyn.

Startér zahučel, motor zakašlal, projevil jistou snahu rozběhnout se, ale vzápětí zhasl, podivně zabublal a teprve pak se konečně s temným hučením znovu rozběhl.

„Asi jste to přehnala se sytičem," poznamenal Mason.

„Ani jsem na něj nesáhla."

„Půjdu do garáže a otevřu vrata. Ten zvuk motoru se mi nelíbí."

„Mně taky. Nevím, jestli si ze mě někdo dělá legraci nebo co, ale – Arthur je přece výborný automechanik. Spravoval mi ve voze elektriku, jenomže já přesně nevím, co to bylo. Jezdilo to výborně, jen ta elektrika občas trochu zlobila."

„Třeba je to nějaký špatný kontakt. Pokuste se aspoň objet dům a dostat se ke garáži. Budu tam na vás čekat s otevřenými vraty. Doufám, že ten kousek to motor ještě vydrží. Potom zvedneme kapotu a podíváme se, co mu je."

Když se vracel směrem k domu, slyšel za sebou prskání, bouchání a výstřely z výfuku, jak se Lucille snažila překodrcat ten krátký úsek. Za chvíli už reflektory ozářily vrata garáže. Mason odstrčil pravou půlku vrat, udělal pár kroků dovnitř a tápavě hledal zástrčku, která přidržovala druhou půlku, když se najednou zarazil v půlce pohybu.

Paprsek světla z reflektorů Lucillina vozu padl na roztažené nohy postavy ležící na podlaze garáže. Zbytek mužova těla skrýval stín za neotevřeným křídlem vrat.

Motor prudce snížil otáčky a téměř vzápětí definitivně zhasl.

Lucille Bartonová se vymrštila od volantu rychlým pohybem, který jí vysoko odhalil nohy, a dvířka vozu za sebou nechala otevřená. Zastavila se až vedle Masona. „Co je to?" vyhrkla. „Kdo to tam je?"

„Vypadá to jako nějaký muž, který buď spí, je opilý neboje mrtvý. Že bychom se podívali?"

Našel zástrčku na vnitřní straně druhého křídla vrat, vytáhl ji,

uvolnil a začal otevírat, ale okamžitě přestal, když světlo z reflektorů ozářilo zlověstnou krvavou loužičku, která vytekla z otvoru po střele v mužově hlavě.

„Je to jasné, je mrtvý," konstatoval Mason.

Lucille udělala nejistý krok kupředu, ale pak ustoupila zpátky. Mason slyšel její přerývavý dech.

„Co vy na to?" zeptal se Mason.

„Co je to za podraz?" začala rozčileně. „Proč jste to udělal? Co se to na mě snažíte narafičit?"

Mason se trochu posunul, aby lépe viděl do tváře mrtvého muže. „Tu otázku bychom měli obrátit, Lucille. Co se to snažíte narafičit vy na mě?"

„Teď už tomu konečně začínám rozumět, celé té věci, té… všem těm řečem o pistoli, o autě a o garáži a… tak proto jste chtěl, abych to auto dala do garáže?"

Mason neodpověděl, jen se soustředěně díval na tělo Hartwella Pitkina, který, jak Lucille Bartonová sama přiznala, byl jejím prvním manželem. Teď z něj ale zcela evidentně byla už jen chladnoucí mrtvola.

Lucille také popošla dovnitř a konečně jí to došlo. „Kriste Ježíši!" zaúpěla a prudce objala Masona, aby se nesesunula na zem.

KAPITOLA 10

„Lucille, budete to muset neodkladně oznámit policii.“

Neodpověděla, jen se na něj upřeně dívala s podezřením v očích.

„Ale až budete policii vyprávět svůj příběh,“ pokračoval Mason, „snažte se odvést lepší práci, než když jste to vyprávěla mně.“

„Co tím chcete říct?“

„Podívejme se na to z hlediska policie. Muž, který leží mrtvý na podlaze téhle garáže, stál mezi vámi a vším, čeho chcete v životě dosáhnout. Měla jste šanci vzít si Rosse Hollistera. Ale nemohla jste to udělat, dokud byl Pitkin naživu. Jeho smrt vám k tomu sňatku otevírá cestu. Proč bychom měli zbytečně chodit kolem horké kaše?“

„Chcete naznačit, že já – že je to moje vina – tohle tady?“

„Nic nenaznačuju,“ odpověděl Mason. „Ale policie bude.“

„Pane Masone,“ řekla a pevněji mu stiskla paži, „proč se to muselo stát právě mně?“

„Vám se ještě nic nestalo. Zatím to odnesl jenom Pitkin. Auto nechte tady. Půjdeme k telefonu a zavoláme policii. Světla raději vypněte. Jinak všechno nechte, jak jsme to našli. Tak už pojďte, musíme telefonovat na policii.“

Vzal ji za ruku, jemně vytlačil z blízkosti mrtvého těla a doprovodil ji kolem domu a po schodech k hlavnímu vchodu.

„Máte klíč?“ zeptal se.

„Ano.“

Strčila klíč do zámku, odemkla a společně vstoupili do haly.

„Tamhle v rohu je telefonní budka,“ ukázal Mason. „Máte drobné?“

„Asi ne.“

„Tady máte niklák. Zavolejte policejní ředitelství. Řekněte jim, že chcete oznámit nález mrtvého těla ve své garáži.“

„Počkáte tu se mnou?“

„Ne, nemohu.“

„Ale já musím policii říct, že jste byl se mnou, když jsme ho našli.“

„To je v pořádku – když jsme ho našli. Teď už jděte telefonovat.“

Udělala několik kroků směrem k budce, zaváhala, otočila se, uviděla, že ji Mason pozorně sleduje, a se zřetelnou nechutí došla až k telefonu.

Mason počkal, dokud nevhodila minci do přístroje a nezačala vytáčet číslo, pak spěšně vyšel ze vchodu, seběhl pár schodů na ulici, a co nejrychleji kráčel k místu, kde nechal stát své auto.

Zajel ke dragstoru, zaparkoval a vytočil tajné číslo své kanceláře.

„Haló,“ ozvala se Della Streetová.

„Argyle tam ještě je?“ zeptal se Mason.

„Odešel si zatelefonovat a ještě se nevrátil.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi tak pět minut.“

„Když jste přijela, viděla jste před domem jeho buicka s řidičem?“

„Ano.“

„V kolik to bylo?“

„Těsně po páté, asi tak před hodinou.“

„Jak jste poznala, že je to Argyleovo auto?“

Della se zasmála. „Podle čísla. Díky tomuto případu jsem už na ně expert. Nic jiného teď nesleduju.“

„Argyle byl po celou dobu nahoře?“

„Ano. Dolů sešel, jen aby propustil řidiče, hned jak jsem

přišla, ale okamžitě se vrátil.“

„Jak dlouho byl pryč?“

„Pár minut. Proč?“

„To vám nemůžu říct po telefonu, Dello. Jestli se Argyle vrátí, nějak se ho zbavte. Řekněte mu, že už dnes večer nepřijdu.“

„Ale já jsem si myslela, že s ním chcete mluvit.“

„Chtěl jsem, ale už nechci. Podrobnosti vám teď říct nemůžu. Počkejte na mě.“

„Ano. Ještě něco?“

„Ne. To je všechno. Uvidíme se. Nashle.“

KAPITOLA 11

„Panebože, nač ten spěch, šéfe?“ podivila se Della Streetová. „Co…“

„Kde je Argyle? Vystrnadila jste ho odtud?“

„Ani jsem nemusela. Odešel si zatelefonovat a už se nevrátil. Co znamená všechno to vzrůšo, šéfe?“

„Jeho šofér se jmenuje Hartwell Pitkin, Jak se ukázalo, byl to první manžel Lucille Bartonové. Vzali se někdy před sedmi nebo osmi lety. Utekla od něj s nějakým mužem a později se rozvedla. A teď Pitkin, pravděpodobně hned nato, co ho Argyle propustil, zatímco já jsem byl u jeho domu, odjel na adresu Lucille Bartonové. Jeho tělo teď leží v garáži. Někdo ho střelil zpředu rovnou doprostřed čela. Podle všeho se ta střelba odehrála přímo v Lucillině garáži.“

„A vy chcete… převzít obhajobu Lucille Bartonové?“

Mason se zachechtal. „Z čeho mě to podezříváte, Dello?“

„Chválabohu,“ řekla Della a v hlase jí zazněla úleva.

„Poprvé v životě, až teď budu mluvit s policií, položím karty na stůl, absolutně a bez vytáček. Lucille Bartonová není moje klientka v žádném smyslu toho slova. Poradil jsem jí, aby policii řekla pravdu. Já policii také řeknu pravdu.“

„O těch klíčích? O vašem pátrání a…?“

„O všem,“ nenechal ji domluvit Mason. „Připravte ty dopisy, co jsme dostali jako odpověď na inzerát. Tady máte ty klíče, Dello. Přiložte je k dopisům. Povíme policii o té návštěvě z dnešního odpoledne, o čísle auta v zápisníku, prostě úplně všechno. Víte, Dello, byl bych moc nerad, kdyby mě začali z něčeho podezírat.“

„Jak brzo sem policie dorazí?“

„To záleží na spoustě věcí.“

„Například?“

„Na co všechno se budou Lucille Bartonové vyptávat. Připravte to všechno a pak si někam zajdeme na večeři. Potom se vrátíme a budeme čekat na policajty. Předtím však ještě poprosím Paula Drakea, aby pro mě něco udělal.“

Přitáhl si telefon, vytočil číslo Drakeovy kanceláře, a když ho měl na drátě, spustil: „Ahoj, Paule, měl bych pro tebe jednu rychlovku. Potřebuju něco vyšťourat o pistoli Smith and Wesson, ráže 38, číslo S65088. Zjisti, kdy byla prodaná, kdo si ji koupil a vůbec všechno, co se ti podaří. A taky bych potřeboval, aby ses trochu poinformoval o Argyleovu řidiči, jmenuje se Hartwell Pitkin.“

„Proč potřebuješ informace o té zbrani?“ Mason se do telefonu zachechtal: „Protože se věc má tak, srdce moje, že se někdo pokouší Perryho Masona do něčeho zatáhnout.“

„A ty se do toho nechceš nechat zatáhnout?“

„Nejenže se do toho nechci nechat zatáhnout, ale ani se do toho zatáhnout nenechám. Svoje případy si vybírám sám a ne tak, že by mně je někdo házel na hlavu. Sežeň ty informace, a co nejdřív mi dej vědět. Teď se jdeme s Dellou navečeřet. Až se vrátíme, budeme tu mít pravděpodobně dýchánek s policií.“

„Chceš mi o tom něco říct?“

„Ne. Pro tebe bude lepší, když si zachováš naprostou nevinnost.“

Zavěsil a obrátil se na Dellu Streetovou. „Jdeme se najíst. Aspoň nebudeme muset čelit policii s prázdným žaludkem.“

„Chválabohu, že aspoň projednou jim můžeme čelit s čistým svědomím,“ reagovala Della s úlevou.

„No jasně,“ zasmál se Mason. „Copak někdy nemáme čisté svědomí? To jen občas máme poněkud zamlžené motivy a sem tam jim něco zapomenu říct.“

„Ano. Občas a sem tam,“ ironicky opakovala Della. „Kde se

najíme?“

„Někde poblíž. Ale dost daleko, aby nás policie nevytáhla od nedojezeného filet mignon.“

Prošli chodbou, minuli osvětlené dveře Drakeovy kanceláře, sjeli výtahem na ulici a Mason mávl na taxíka.

„Moje auto raději necháme na parkovišti,“ vysvětlil Delle. „Policajti tak poznají, že se sem ještě dnes vrátíme. To jim ušetří spoustu času a energie.“

Zajeli do klidné restaurace více než dvanáct bloků od kanceláře. Byla známá svými oddělenými boxy, příjemnou atmosférou a dobrým jídlem.

Asi tak o hodinu později, když Mason dopíjel poslední šálek kávy, řekl Delle: „Tak a co teď? Cítíte se už dost silná, abyste se mohla utkat s policií?“

„Cítím se tak silná, že bych se mohla utkat s kýmkoliv.“

„Oukej, dáme se na cestu.“

Našli taxíka, vrátili se do kanceláře, a když jeli nahoru výtahem, Mason se zeptal nočního liftboje jen tak, aby řeč nestála: „Nesháněl se po mně někdo, Same?“

„Ne, pane, vůbec nikdo.“

Mason si vyměnil s Dellou rychlý pohled. „Asi se nejdřív zastavíme u Paula, Dello.“

Paula Drakea našli sedícího za stolem s několika telefony v malém kamrlíku, což byla jeho soukromá kancelář.

„Jak to jde, Paule?“ zeptal se Mason.

„Fajn. Vyšťoural jsem pro tebe nějaké informace o té pistoli. Koupil ji jeden zprostředkovatel tady z města a ten ji pak prodal jedné společnosti obchodující se zbraněmi přibližně sto třicet mil odtud, v horách. Ta společnost se jmenuje Rushing Creek Mercantile Company.“

„A Mercantile Company ho prodala komu?“ zeptal se Mason.

„Nevím. Je to taková díra nahoře v horách, nemůžu se tam

dovolat.“

„Zkoušej to ještě, moc tu informaci potřebuju. Rushing Creek? Není to takové menší výletní místo a zároveň dřevorubecká osada?“

„Máš pravdu. Jezdí tam pár bláznivých rybářů. Je to taky výchozí místo pro kempování dál v horách.“

„Prosím tě, porozhlédni se mi tam. Pokus se získat co nejvíc podrobností. A víš něco nového o Argyleovi – nebo o tom jeho šoférovi?“

„V Argyleově domě je tma. Nasadil jsem na to pár lidí. Snažím se vypátrat něco o šoférově minulosti.“

„Prima. Tak pokračuj, Paule. Jakmile něco zjistíš, dej mi hned vědět.“

Cestou do své kanceláře řekl Mason Delle Streetové: „Na mou duši, Dello, policie na ni asi opravdu vybalila třetí stupeň.“

„Řekne jim o vás?“

„Poradil jsem jí to.“

„Myslíte, že to udělá?“

„Měla by. Byl jsem přece s ní, když objevila mrtvolu.“

Mason odemkl dveře kanceláře, rozsvítil světlo, posadil se za psací stůl a začal vypočítávat na prstech: „Já vám řeknu, jak na to půjdeme, Dello. Vy počkáte tady. Budete střežit pevnost. Já zaskočím do nemocnice a povím Bobu Finchleyovi, že to začíná vypadat docela nadějně. Vy se odtud ani nehnete, a kdyby přišla policie, řeknete jim, že na mě čekáte, a že právě pracuju na jednom případu zranění. A abyste mi to u policie trochu vylepšila, můžete jim ukázat inzerát z Bladeu, povězte jim o té bouračce a taky jim ukažte dopisy, které jsme dostali, a nakonec jim předložte ty klíče.“

„Mám se zmínit taky o Argyleovi?“

„Samozřejmě, řekněte jim všechno.“

„Jasně,“ souhlasila Della. „Počkám tady a připravím se na

dýchánek s policií. Budou to lidé z oddělení vražd?“

„Určitě z oddělení vražd – pravděpodobně poručík Tragg.“

„Toho úplně miluju.“

„Jen abyste se nezmýlila – je to velice chytrý pán.“

„Na tom přece vůbec nezáleží, když jim tentokrát řekneme všechno, co víme.“

„Doufám, že ano,“ zašklebil se Mason. „Jsem z toho trochu nervózní, protože prostě nejsem zvyklý chovat se jako zákonů dbalý občan. Budou z toho zmatení stejně jako já. Budou si myslet, že jim něco tajíme, a budou se za každou cenu snažit zjistit, co to je… Oukej, Dello, já padám.“

KAPITOLA 12

Mason procházel nemocniční chodbou pokrytou linoleem.

Sestry právě ukládaly pacienty k nočnímu odpočinku. Světla byla ztlumená a poklidné nemocniční ticho jen občas narušilo zašustění naškrobených uniforem, jak sestry ve střevících s gumovou podrážkou svižně spěchaly za svými povinnostmi.

S trapným pocitem zdravého člověka se tiše kradl chodbou. Noční sestra se na něj zamračila. „Žádné návštěvy po…“, ale pak ho poznala a s úsměvem dokončila: „Váš pacient se dnes večer cítí výborně, opravdu výborně, pane Masone.“

„Co ho tak potěšilo?“

„Ještě odpoledne si dělal starosti s účtem za nemocnici, lámal si hlavu, jak to všechno zaplatí a…“

„Přece jsem mu řekl, že se o to postarám.“

„Vím, ale on si nepřál, abyste s tím měl potíže, pane Masone. Byl jste k němu moc laskavý a on navíc neměl ani ponětí, kdo tu bouračku zavinil. Tyhle případy, když někdo způsobí nehodu a ujede, to je opravdu ohavnost.“

„A co se stalo, že se mu teď večer tak zlepšila nálada?“ Sestra se usmála. „Přišel za ním ten člověk, co to zavinil, uznal svou chybu a nasliboval mu hory doly.“

„Nejmenoval se náhodou Caffee?“ zamračil se Mason.

„Nevím, jak se jmenoval.“

„Jemné rysy, šedivé vlasy, šedivý dvouřadový oblek, tak pět, nebo šestapadesát…?“

„To by mohl být on,“ souhlasila sestra.

Mason se netvářil nijak nadšeně. „Jen doufám, že Boba k ničemu nepřemluvil. Přece jsem toho kluka upozorňoval, aby nic… no, půjdu se na něj podívat.“

Teď už nešel po špičkách. Jeho kroky ještě bojovně doznívaly chodbou, když zeširoka otevřel dveře pokoje 309. Bob Finchley, ležící na zádech a obklopený složitým systémem kladek, které udržovaly jeho nohu a kyčel v potřebné pozici, vzhlédl, poznal Masona a na tváři se mu rozlil nadšený výraz.

„Dobrý večer, advokáte."

„Dobrý večer, Bobe. Jak se daří?"

„Prima, pane Masone. To budete koukat. Víte, co se stalo?"

„Co?"

„Byl tu ten člověk, co do nás vlítl. Bezva chlápek. Byl s ním nějaký kluk z pojišťovny, asi tak stejně starý jako já, a ten byl taky bezva."

„Měl jsi mě zavolat," zkrotil jeho nadšení Mason.

„Já jsem to zkoušel, pane Masone, ale ve vaší kanceláři nikdo nebyl."

„V pořádku, Bobe. Co bylo dál?"

„No, ten pán mi řekl, že vůbec není nutné, abych chodil k soudu. Chtěl vědět, kolik myslím, že asi budou stát doktoři a pobyt v nemocnici a ten kluk z pojišťovny potom řekl, že je to strašně mrzí a – a víte, pane Masone, co nakonec udělali?"

Mason si přitáhl židli. „Podívej se na mě, Bobe. Podepsal jsi něco?"

„No jasně. Musel jsem, abych dostal to odškodné."

Masonovi potemněla tvář. „Nezdá se ti, že ses na mě vykašlal, Bobe? Proč jsi na mě nepočkal?"

„Ale kdepak, pane Masone. Zařídil jsem to tak, aby to bylo výhodné i pro vás. Opravdu všechno zaplatí."

„Jak to teda bylo?"

„Ten pojišťovák řekl, že mi vyplatí pět tisíc dolarů. Zaplatí taky všechny účty z nemocnice a účty od doktorů a taky mi slíbil, že vám zaplatí rozumnou částku jako palmáre."

„Rozumnou částku," ironicky opakoval Mason.

„Tak to řekli.“

„Za daných okolností totiž může být jejich představa o rozumné částce velice vzdálená mojí představě.“

„A kromě toho všeho mi ten pán ještě dal osobní šek na deset tisíc dolarů, jenom pro mě, nad to, co zaplatí pojišťovna.“

„Jmenoval se Caffee?“ zeptal se Mason.

Bob se zatvářil překvapeně. „Ne, žádný Caffee – byl to Stephen Argyle.“

„Cože?“ vykřikl Mason.

„Opravdu, pane Masone.“

„Začni od začátku,“ promluvil Mason už klidněji. „Pověz mi to celé ještě jednou. Ale rychle, Bobe. Vysyp to ze sebe co nejrychleji. Nechali ti kopii toho, co jsi podepsal?“

„Ano, pane Masone.“

„Ukaž mi to.“

Rychle přeletěl očima dokument. Jak četl, tvář se mu pomalu vyjasňovala. „To je v pořádku, Bobe. A teď mi řekni, jak to bylo.“

„Přišli sem, je to tak půldruhé hodiny, pane Masone. Ten pan Argyle dělal dojem, že ho to všechno moc mrzí. Povídal, že na vás čekal ve vaší kanceláři, protože chtěl, abyste byl přitom, až bude se mnou mluvit. Kancelář už byla zavřená, ale vaše sekretářka tam ještě byla, jenomže si nebyla jistá, jestli ještě dnes večer přijdete. Nejmíň dvakrát nebo třikrát se vám pokoušel volat tady z nemocnice, ale nedovolal se.“

Mason přikývl. „Po úředních hodinách už telefony nezvedáme. Ve své kanceláři mám tajnou linku, která není v seznamu. Netušil jsem, co po mně Argyle chce. Byl jsem venku kvůli jinému případu.“

„Sakryš, pane Masone, snad jsem to nezvoral?“

Mason potřásl hlavou a usmál se. „Naopak, Bobe. Zvládl jsi to perfektně.“

„To mi spad kámen ze srdce. Jak jste se ze začátku tvářil –

víte, moc jistý jsem si nebyl.“

Mason si dal do kapsy podepsanou kopii ujednání a řekl:

„V podobných případech obvykle říkáme klientovi, aby nic samostatně nedojednával, protože advokát většinou může dosáhnout lepšího vyrovnání, než klient vůbec doufá. Ale tentokrát, protože jsme nevěděli, kdo tu nehodu zavinil, a protože to nevypadalo moc nadějně, že se nám to podaří zjistit, pravděpodobně jsem tě na to dost důrazně neupozornil. Co tvoje hlava? Ještě pořád bolí?“

„Dík, ujde to… Ježíš, pane Masone, doufám, že jsem ne… doufám, že…“

„Žádné strachy,“ zašklebil se přátelsky Mason. „Ten papír, co jsi podepsal, zprošťuje Stephena Argylea jakýchkoliv požadavků a žalob, které bys proti němu mohl uplatnit za jeho vlastní činy a za činy jeho agentů od počátku světa až po dnešek.“

„A to není v pořádku?“

„Jistě, je to v pořádku. Ale teď si něco zapiš za uši, Bobe. Nic jiného už nesmíš podepsat. Ať za tebou přijde kdokoliv s čímkoliv nebo ať dostaneš jakoukoliv nabídku, nic nepodepisuj. Jasné?“

„Ano, pane Masone.“

„Jestli jsem dobře rozuměl, pojišťovna ti dala šek a Argyle ti taky dal šek?“

„Ano, pane Masone. Přesně tak.“

„A co bude s tvou matkou?“

„Zajdou za ní. Chtěli, abych jí zavolal. Ptali se, co si myslím, jestli by na ten její šok stačilo tisíc dolarů… Vím, že by máma z takového odškodnění byla úplně na větvi, ale zatvářil jsem se nejistě a pan Argyle rychle tekl: ´Přidám k tomu ještě pět set dolarů z mého osobního konta.´ Tak si myslím, že se s mámou určitě dohodnou.“

„Prima, Bobe. Teď, prosím tě, podepiš ty šeky a dej mi je. Zařídím, aby ti byly proplaceny hned zítra ráno. Máš někde

konto?“

„Takové malé. Je na něm jen pár dolarů, co si šetřím na příští semestr, u Národní farmářské banky.“

„Výborně. Na zadní stranu těch šeků napiš: převést na mé konto, potom se podepiš a dej mi je. Moje sekretářka všechno hned ráno zařídí.“

„Ježíš, pane Masone, to je bezva. A teď upřímně, fakticky jsem nic nezvoral?“

„Za daných okolností,“ ujistil ho Mason, „jsi to zvládl dobře, ale už to nikdy nedělej. Kdyby přišel kdokoliv a chtěl, abys něco podepsal, ať je to cokoliv, tak mu prostě řekni, že nic podepisovat nebudeš. Můžu se na tebe spolehnout?“

„Ano, pane Masone. Určitě.“

Mason vytáhl plnicí pero. „A teď podepiš ty šeky. Nezapomeň tam napsat, že peníze mají být převedeny na tvoje konto.“

„A co vaše palmáre, pane Masone? Myslíte, že vám zaplatí?“

„To si piš, že zaplatí. Víš, takoví lidé si obvykle myslí, že se z toho dostanou lacino, když slíbí poškozené straně, že advokátovi zaplatí ‚rozumné‘ palmáre. Nabídnou mu totiž směšně malou částku, a když to advokátovi nestačí, nechají se klidně zažalovat. Ale než k tomu dojde, tu částku pořád snižují, dokud…“

„Ježíš, pane Masone,“ vykřikl zděšeně Bob, „vám přece nic takového nemůžou udělat, že ne?“

„Ne,“ řekl Mason s úsměvem, „mně nic takového neudělají. Víš, Bobe, ten pojišťovák měl strašný strach, že by musel přiznat nějakou odpovědnost. Takže i v tom dokumentu, co jsi podepsal, není ani zmínka o tom, že by jejich pojištěnec měl skutečně vinu na tvém zranění. S odškodněním údajně souhlasí jen proto, aby se vyhnuli možnému soudnímu sporu.“

„A je to teda všecko v pořádku?“ ujišťoval se Bob.

„Samozřejmě že je,“ usmál se Mason, „hlavně proto, že jejich pojištěnec opravdu nenese vinu na tvém zranění. Zítra uzavřeme

jiné ujednání s člověkem, který tu bouračku skutečně zavinil. A mezitím necháme proplatit ty šeky.

To pojišťovnu naučí, aby se nesnažila dělat podrazy za záda advokáta. A teď už spi, Bobe.“

Mason za sebou potichu zavřel dveře nemocničního pokoje.

KAPITOLA 13

S kloboukem šviháckу posunutým na stranu a s písničkou na rtech vstoupil Mason do své kanceláře a našel Dellu Streetovou, jak soustředěně buší do psacího stroje.

„Matičko skákavá,“ neudržel se, „copak vám to nestačí v pracovní době? Když vás nechám, abyste to tady ohlídala, jako dnes večer, tak si, prosím vás, neničte nervy a nemlaťte do toho stroje jako pominutá.“

„Měla jsem tu pár důležitých věcí a tak…“

„Ale vaše zdraví je taky důležité,“ nenechal ji Mason domluvit. „Naše práce nervům zrovna neprospívá. Jak to vypadá s policií, Dello?“

„Nevím. Vůbec o sobě nedali vědět.“

Mason se zamračil. „Tak to teda nechápu. Měli tu být už před několika hodinami.“

„Vy o nich taky nic nevíte?“

„Ne, byl jsem v nemocnici.“

„Jak se má Bob Finchley?“

Mason se potěšené usmál a posadil se na desku svého psacího stolu. „Jsem přesvědčen, Dello, že tenhle případ bude v mé advokátské kariéře zapsán zlatými písmeny.“

„Tak honem, povídejte!“

„Solidní pojišťovací společnosti vždycky dávají přednost jednání s advokátem, ale někteří likvidátoři škod by právníkům nejraději podřízli krk.“

Della Streetová souhlasně přikývla.

„Domnívají se totiž,“ pokračoval Mason, „že se se zákazníkem dohodnou mnohem levněji, než by to dokázali s advokátem, a když se jim podaří přemluvit zákazníka, aby s nimi podepsal

dohodu s tím, že jeho advokátovi proplatí ‚rozumné palmáre‘, zákazník si myslí, že je to tak v pořádku. Nedochází mu, že pojišťovna nabídne advokátovi jen nominální palmáre, a když bude chtít víc, odkáže ho na soud.

Pokud chce advokát dostat, co mu patří, musí se tudíž obrátit na soud, ale porota se většinou přikloní ke stanovisku pojišťovny, takže advokátovi nakonec nezbyde, než přijmout původní nabídku a jen tiše skřípat zubama.

Každý advokát má spoustu mimořádných výdajů a velké režijní náklady. Musí platit za provoz kanceláře, a když vyřizuje nějaký případ ublížení na zdraví, pak musí od těch, kdo případ vyhrají, dostat opravdu slušné palmáre, aby si vynahradil ztrátu času, energie a peněz vynaložených na případy, které prohrál.“

„Snad mi nechcete udělat přednášku o finančních problémech provozu advokátní kanceláře?“ přerušila ho Della. „Já bych vám mohla vyprávět, jak mě bolí ta moje účetnická hlava jen kvůli těm pěti lidem, co máte na výplatní listině…“

Mason se zašklebil. „To vám věřím, Dello, ale já se momentálně cítím tak podezřele výborně, že si to pořád musím srovnávat v hlavě.“

„V tom případě,“ zasmála se Della, „si to klidně srovnávejte dál.“ Odstrčila židli a posadila se vedle svého šéfa na stůl. „Co se vlastně stalo?“

„Dlouhá paže náhody nám nahrála přímo do ruky, Dello.“

„Nechápu.“

„Argyleův šofér byl zcela evidentně třetího s autem venku a měl bouračku. Přišel za Argylem, a aniž by mu sdělil podrobnosti, přiznal se mu, že je v průšvihu. Argyle se rozhodl, že ho v tom nenechá, vzal auto, zaparkoval ho u požárního hydrantu a potom zajel do klubu a oznámil, že mu auto někdo ukradl. A aby se pojistil, podplatil vrátného, který měl tvrdit, že Argyle celé odpoledne z klubu nevytáhl paty.“

Della svraštila obočí. „Takže to byl Argyleův šofér, kdo řídil auto, které…“

Mason se zachechtal. „Neblázněte, Dello. To byl Daniel Caffee, ale Argyle si myslel, že to udělal jeho šofér.“

„Co bylo dál?“

V Masonově hlase zazněla škodolibá radost. „Na vašich očích vidím, že víte až moc dobře, co bylo dál, ale nechcete mě zbavit potěšení, abych to vyprávěl celé. A věřte, že mi to opravdu působí velké potěšení.“

„Tak už spusťte,“ zasmála se Della, „a nevynechejte ani ty nejšpinavější podrobnosti.“

„Argyle určitě zavolal na pobočku své pojišťovny a padl tam na nějakého mladého likvidátora. Na mladíka plného energie, síly a vitality a hlavně nezkrotné touhy zapsat se dobře u vedení. Byl to určitě jeho nápad. Prostudovali zprávu o dopravních nehodách, zjistili si jméno a adresu oběti, obvolali pár nemocnic a zajeli za Bobem.“

„Kdy to všechno stihli?“

„Chronologicky to vychází docela dobře. Téměř okamžitě poté, co jsem s ním mluvil, Argyle skočil do auta a jel k nám do kanceláře. Když jste přišla, už tu na mě čekal. Na chvilku sešel dolů a propustil šoféra. Ten někam odjel, nechal se zavraždit a…“

„A dál?“ popíchla ho Della, když se Mason se soustředěným výrazem zarazil.

„Zatraceně, já jsem se tak nadšeně vrhl na ten pojišťovací problém, že jsem úplně pustil z hlavy, že tu máme taky tu vraždu.“

Uchopila jeho ruku a pevněji stiskla. „Pokračujte, Šéfe. Ta vražda se nás přece netýká, ale pojišťovna ano.“

Mason rázně vstal. „Právě to mě začíná znepokojovat. Jak byste k čertu vysvětlila, že se policie ještě neozvala?“

„Nemám ani ponětí.“

Mason začal přecházet po místnosti. „Musíme to zjistit.

Nenápadně se projedeme po South Gondola Avenue a poslechneme si cvrkot, kolik je tam policejních vozů a tak. Jestli tam ty vozy ještě budou, znamená to, že si policajti podávají Lucille Bartonovou v jejím bytě. Když tam už žádný vůz nebude, bude jistě kolem vchodu hromada čumilů a my můžeme vystoupit, trochu se tam projít a z řečí těch lidí určitě vyslechneme dost informací, abychom se dostali do obrazu.“

„Jdeme,“ nezaváhala Della Streetová.

Mason jí pomohl do pláště. Před zrcadlem si nasadila klobouk, a když si Mason také oblékl plášť a klobouk, zhasl světlo v kanceláři.

Cestou se zastavili u Paula Drakea. „Ahoj, Paule, my odcházíme. Máš něco nového?“

„To víš, že mám, Perry.“

„Copak to je?“

„Dostal jsem hlášku, že tvůj přítel, ten šofér Hartwell L. Pitkin, je vyděrač.“

„Syčák jeden!“

„Není to ještě na sto procent, ale jeden z mých lidí narazil na Pitkinova společníka, který ho zná opravdu důvěrně, a ten chlápek se vyjádřil, že Pitkin získává peníze z určitého zdroje, že jsou to vždy velké částky v hotovosti, že Pitkin vůbec nemá zapotřebí dělat šoféra, a že si tohle zaměstnání drží jenom jako zástěrku, aby od sebe odvracel eventuální podezření.“

Mason dlouze hvízdl.

„Můj operativec,“ pokračoval Paul, „toho chlápka trochu zmáčkl a vytáhl z něj všecko, co věděl, což nakonec nebylo tak moc, ale vyplynulo z toho, že Pitkin asi někoho ždímá.“

Mason si vyměnil s Dellou Streetovou významný pohled. „Nějakou ženu?“ zeptal se.

„To nevím. Jestli je to žena, musí to být někdo, kdo má dost peněz, protože jich má Pitkin pořád plné kapsy – tedy ne, že by se

jednalo o skutečně velké peníze, ale vždycky může vytáhnout roličku, v níž jsou dvě nebo tři stovky dolarů.“

„Dělej na tom dál, Paule, ale ne abys kvůli tomu zase nespal. Doufám, že jsi své lidi z toho ještě nestáhl.“

„Žádné strachy, Perry, to víš, že na tom budeme dělat dál. A co s Argylem? Máme se mu taky ještě věnovat?“

„Ne,“ rozhodl Mason. „Už to není nutné. Můžeš odvolat své lidi od Argyleova domu a ten pán ať si dělá, co chce. Někdy v příštích dvou nebo třech dnech za ním zaskočím, a až se vzpamatuje z mé návštěvy, bude to pro něj pořádný šok.“

„Vypadáš, jako by ses vznášel na obláčku,“ pousmál se Paul.

„Vznáším se na obláčku, a to na tom nejmodřejším. Kdyby se ti tak podařilo zjistit ještě něco o Pitkinovi – cokoliv – sakra, Paule, něco tu ještě musí být… nebo ne, to už je jedno. Chceš slyšet, co se stalo?“

Paul Drake rychle odmítl. „Nic mi neříkej. Nechci nic vědět.“

„Fajn. Odvolej své lidi od Argylea. Už pro nás nemá význam. Rád bych věděl něco víc o Pitkinovi. A ráno se pusť do té pistole. Škoda, že to nemůžeš zjistit ještě dnes v noci.“

„Něco bych v tom snad udělat mohl,“ řekl Paul. „Jeden člověk, který pro mě pracuje, bydlí v Santa del Barra. Odtamtud je do Rushing Creek zhruba osmdesát mil. Spojil jsem se s ním a požádal ho, aby tam zajel a pokusil se najít majitele Rushing Creek Mercantile Company. Měl by to zvládnout docela snadno.“

„Výborně,“ souhlasil Mason. „Kdyby bylo něco nového, dej mi vědět. A my už půjdeme, Dello. Zavezu vás domů. A ty se taky vyspi, Paule. Zas tak důležité to není.“

„Dobře,“ přikývl Paul. „Zůstanu s kanceláří v telefonickém spojení, a kdyby bylo něco nového, dám vám vědět.“

„Zavolej, ale budu tady nanejvýš ještě tak hodinu,“ řekl Mason na rozloučenou. „Taky to zabalím. Dobrou noc, Paule.“

„Dobrou.“

Mason s Dellou Streetovou opustili Drakeovu kancelář a sjeli výtahem do podzemních garáží, kde měl Mason zaparkovaný vůz. „Nejdřív si to tam trochu projedeme a zjistíme, co se děje.“

„Chcete, abych řídila?“

„Ne, budu řídit sám.“

Mason se posadil za volant, pokývl nočnímu hlídači, nastartoval a vyjel na ulici. Obratně se proplétal nočním dopravním ruchem a nakonec prudce zahnul do South Gondola Avenue.

„A teď, Dello, mějte oči otevřené. Pojedu pomalu. Sledujte hlavně policejní vozy.“

„Ten činžák je kde?“

„Je to číslo 719, uprostřed příštího bloku po levé straně.“

„Už ho vidím.“

„Moc policejních aut tu není,“ poznamenal Mason.

Pomalu přejel křižovatkou.

„Řekla bych, že jsou to samé soukromé vozy,“ ozvala se Della. „Žádný policejní nevidím. Neměly by mít na střeše červený majáček?“

„Ano, a taky dlouhou anténu. Sakra, Dello, není tu ani jeden.“

„Asi odvezli Lucille na stanici k výslechu a…“

„Jenomže to by to tady v okolí ještě pořád vřelo,“ nesouhlasil s ní Mason. „Teď pojedu jen, co noha nohu mine. Až se dostaneme k tomu stromořadí u činžáku, musíme se pořádně podívat, jak to vypadá kolem garáží.“

Mason snížil rychlost téměř k nule.

Upřeně se zadívali do stínu stromů. Řada garáží byla temná a tichá, ozářená pouze kalným světlem z pouličních lamp.

„Sakra, něco se mi na tom nelíbí,“ znejistěl Mason.

„A co?“

Mason prudce šlápl na brzdu. „Přesedněte si za volant, Dello. A podejte mi baterku, je v přihrádce. Nebo ne, počkejte chvilku.

Zajedu až tam. Vezmeme to tudy a u garáží to otočíme.“

„Šéfe, co není v pořádku? Co si myslíte, že…“

„Nevím. Ale mám takový pocit, že je to celé nějak podezřelé.“

„Jestli je to tak, nebylo by lepší se do toho neplést a…“

„Musím zjistit, co to je.“

Ohlédl se dozadu, aby si ověřil, jestli je ulice volná, několik metrů couvl a pak pomalu příjezdovou cestou zamířil ke garážím.

Dojel až ke garáži s číslem 208. „Počkejte tady, Dello. A dejte mi tu baterku.“

Převzal od ní baterku, vystoupil z auta a šel ke garáži. Vrata byla zavřená, ale nezamčená. Na několik centimetrů pootevřel pravou půlku a baterkou si posvítil dovnitř.

Najednou se rozběhl zpět k vozu, skočil dovnitř, baterku odhodil na zadní sedadlo, rychle vycouval a vůz otočil.

„Co se děje?“ zeptala se Della Streetová.

Mason se ušklíbl: „Všechno. Jsme v tom až po uši.“

KAPITOLA 14

Della mlčela, dokud se Mason nedostal s vozem zase na vozovku, kde ostře zatočil doprava a přidal plyn.

„Tak povídejte, co se děje?“ zeptala se Della znovu.

„Ta potvora!“ vykřikl Mason. „Ta prohnaná potvora!“

„Myslíte, že to policii nenahlásila?“

„Policii to nenahlásila,“ odpověděl. „Ten mrtvý tam leží na podlaze stejně jako předtím, ale teď vedle jeho pravé ruky leží i nablýskaná pistole.“

„Takže to bude vypadat jako sebevražda?“

„Takže to bude vypadat jako sebevražda.“

„No a?“

Mason se na Dellu Streetovou usmál a řekl: „Najdu nějaké místo, kde bychom mohli zaparkovat a trochu popřemýšlet.“

„Nemohli bychom prostě na všechno zapomenout?“

„Právě tohle bych si chtěl dát do figury. Podívejte, tady máme volné místo. Na pár minut zastavíme.“

Mason zaparkoval a vypnul motor i světla.

Chvíli seděli v naprostém tichu.

„Koneckonců,“ řekla Della Streetová po dvou nebo třech minutách, „kromě Lucille Bartonové přece nikdo neví, že jste tam byl, a ta o tom jistě mluvit nebude.“

Mason ji zamyšleně odpověděl: „Tohle někdo režíruje. Někdo jí dává rozumy.“

„To ano, vy jste jí přece řekl, co má dělat.“

„Řekl jsem jí, co má dělat, ale nezapomeňte, že mám taky nějakou odpovědnost. Já jsem toho mrtvého přece viděl. A když jsem ho viděl, žádná pistole vedle něj neležela.“

Na dalších pár minut se zase odmlčeli, když najednou Mason

promluvil: „Začněte se mě vyptávat, Dello.“

„Na co?“

„Na ten zpropadený případ. Abychom si v tom udělali jasno.“

„Dobře,“ odpověděla Della Streetová. „Předpokládejme, že vy to policii nenahlásíte. Co se v takovém případě stane?“

„Potom policie najde mrtvolu – tedy někdo najde mrtvolu a bude o tom policii informovat.“

„Kdo?“

„Třeba Lucille Bartonová.“

„Nebudu vám to vyvracet.“

„Cestou domů si najde nějakého svědka, nejspíš tu svou přítelkyni Anitu Jordonovou.“

„Proč ne přítele?“

„Protože není volná, a pokud chce dovolit, aby se její jméno dostalo do novin, určitě taky chce, aby to vypadalo, jako že trávila večer s přítelkyní.“

„To jistě. Pokračujte. Co potom?“

„Potom,“ odpověděl Mason, „Lucille Bartonová poprosí Anitu, aby otevřela garáž. Anita tedy otevře dveře od garáže a světla Lucillina vozu ozáří vnitřek, Anita vykřikne, Lucille vykřikne, vzájemně se budou překonávat v hysterii, oznámí to policii a pak před ní a před diváky sehrají parádní divadlo.“

„Mohly by se z toho tímhle způsobem dostat?“

„To nevím,“ odpověděl Mason zamyšleně. „To záleží na jejich dobré práci.“

„Máte na mysli Anitu s Lucille?“

„Ne, Lucille a toho, kdo to režíruje – třeba Arthura Colsona.“

„Chcete, abych se vás vyptávala na něj?“

„Ptejte se mě na cokoliv. Přímo mě zavalte otázkami.“

„Bude se jí policie ptát, jestli toho mrtvého muže zná?“

Mason chvilku popřemýšlel a pak řekl: „Ano. A ona to bude muset přiznat. Bude muset přiznat, že to je její bývalý manžel. Pak

bude policie chtít vědět, proč si k sebevraždě vybral právě její garáž. Okamžitě začnou pochybnosti, zda důvodem té smrti byla sebevražda či nikoliv a… Potom, pochopitelně o něco později, si udělají zkoušku a náboj vystřelený z té pistole porovnají s tím, co způsobil smrt – pokud se jim ho podaří objevit. Pak už jim bude jasné, že tu pistoli v garáži někdo nastrčil. A to nebude vypadat dobře.“

„Fajn,“ poznamenala Della Streetová. „Teď na to půjdeme z opačného konce. Předpokládejme, že to policii sdělíte.“

„Pak budu v průšvihu.“

„Proč?“

„Protože jsem řekl Lucille, aby to ohlásila, ale nenamáhal jsem se zkontrolovat, jestli to skutečně udělala nebo ne.“

„Cožpak jste za ní zodpovědný?“

„To ne, ale jsem obhájce. Jsem soudní úředník. Vím, že se předpokládá, že oznámím každý nález mrtvého těla. Jedno jsem našel a spokojil jsem se s tím, že jsem řekl Lucille, aby to nahlásila.“

„A co v takovém případě řekne Lucille?“

„V tom to právě vězí.“ Mason se zamračil a pokračoval: „Lucille bude trvat na tom, že jsme žádnou mrtvolu nenašli a že se právě pokouším chránit nějakého klienta tím, že z ní dělám obětního beránka.“

„Bude jí policie věřit?“

„Jestliže ano, budu ve velkém průšvihu. Jestliže ne, budu mít nepříjemnost z toho, že jsem se o nahlášení nálezu nepřesvědčil a že jsem si to nezkontroloval ani později, když mě policie nekontaktovala.“

„A proč jste to neudělal?“

„Kvůli té mizerné pojišťovací záležitosti. Tolik mě pobavilo, co se stalo, a co si Argyle nadrobil, že jsem nevěnoval dostatečnou pozornost tomu, že nám policie vůbec nevolá. Nechme toho,

Dello, kdyby mě neopustila soudnost, muselo mi být jasné, co se stane. Jediná logická věc, kterou jsem měl udělat, jediná věc, kterou jsem měl udělat jako občan dbalý zákonů a jako soudní úředník, bylo nahlásit to policii.“

„Proč jste to tedy neudělal?“

„Protože si na mě policajti zasedli. Protože čekají na sebemenší příležitost, aby mě nachytali na hruškách, a mně se zdálo, že jsem právě teď na nejlepší cestě pustit se do křížku s někým, kdo by mě nachytat mohl, kdybych to oznámil.“

„Šéfe, právě jsem vyčerpala zásobu otázek,“ prohlásila Della Streetová rozhodně.

„A já jsem vyčerpal zásobu odpovědí, Dello.“

Chvíli jen tak mlčky seděli a potom Mason nastartoval.

„Co teď?“ zeptala se Della.

„Dostali mě,“ odpověděl jí. „Teď už mám odpověď.“

„Jakou?“

„Ať za tím stojí kdokoliv, je to nemilé. Existuje jen jediná možnost, jak bych se mohl zachránit.“

„Jaká?“

„Že bychom získali klienta.“

„Koho?“

„Lucille Bartonovou.“

„To mi nedošlo.“

„Jako její advokát bych musel uchovat v tajnosti všechno, co mi řekne. Nikdo by se í na to nesměl ptát a nikdo by se na to nesměl ptát ani mě.“

„A co se týče toho, co jste viděl?“

„Kdyby o tom řekla policii, pak by jednala podle mé rady. Jestliže by policii neinformovala, nikdo mi nebude moci dokázat, že jsem tam byl.“

„To se mi nelíbí,“ odporovala Della Streetová.

„Jak by se vám to mohlo líbit,“ vykřikl Mason. „Mně se to

přímo hnusí, Dello, ale všechno teď závisí jen na tom, zda je to moje

klientka nebo ne. Zaneste do knih, že ji zastupuji v otázce výživného od jejího posledního manžela, nějakého Willarda Bartona. A teď vás zavezu domů.“

KAPITOLA 15

Když druhý den ráno přišel Mason do své kanceláře, už tam na něj čekal Paul Drake.

Della Streetová vrhla na Masona varovný pohled a šla mu pověsit kabát a klobouk.

Paul Drake se pečlivě vyhýbal Masonovým očím, když řekl: „Pokoušel jsem se ti zavolat, Perry. Della si myslela, že bys tady mohl být hned po ránu, a tak jsem se rozhodl, že na tebe počkám. Jde o toho chlápka, o Hartwella L. Pitkina, jak jsi chtěl, abych se po něm poohlédl."

„Ano, máš pravdu," zareagoval Mason. „Ráno jsem si prohlédl noviny. Vypadá to tak, že spáchal sebevraždu v garáži toho domu, kde bydlí Lucille Bartonová."

„Právě o tomhle se píše v novinách, Perry."

„Zajímavá shoda, nezdá se ti?"

„To teda ano. Před pár lety byla za něj vdaná."

„Za Argyleova šoféra, Paule? Pane Bože, ty si myslíš, že…"

„Přesně tak," skočil mu Drake do řeči a pořád se mu ještě nepodíval do očí.

„Jaké máš další podrobnosti, Paule?"

Drake mu znechuceně odpověděl: „Perry, ty jsi někdy tak mazaný, že nás necháváš běhat kolem sebe v kruzích a potkáváš se s námi teprve na zpáteční cestě."

„S tím nesouhlasím," namítl Mason.

„Kolem toho případu je spousta bláznivin. Policie dostala zprávu od Lucille Bartonové. Byla úplně hysterická. Otevřela dveře od garáže, protože tam chtěla zavézt večer vůz, a našla tam mrtvolu. Má nějakou přítelkyni, která s ní měla strávit noc. Ničeho se nedotkly, ale nechaly tam auto s běžícím motorem a okamžitě

letěly k telefonnímu automatu v domě a informovaly policii.“

„Aha,“ řekl Mason.

Drake metodicky pokračoval: „Hartwell L. Pitkin byl zastřelen osmatřicítkou. Ta pistole ležela vedle jeho pravé ruky.“

„Tak to psali v novinách, Paule. Nechci se tě vyptávat, ale nebyla to sebevražda?“

„To teď policie zkoumá.“

„Jak na to šli?“

„Nepovažují mě za svého důvěrníka.“

„To ne, předpokládám, že opravdu ne.“

„Já ale pro tebe jednu informaci mám.“

„Jakou?“

„Ta zbraň byla osmatřicítka Smith and Wesson číslo S65088.“

„Ano, a co s tím, Paule?“

„No, ta pistole byla prodaná, jak už jsem ti řekl, nějakému obchodníkovi, který ji pak prodal firmě Rushing Creek Mercantile Company. Majitelem té firmy je nějaký Roscoe R. Hansom. Asi tak před měsícem tu pistoli prodal chlápkovi, který se do rejstříku majitelů střelných zbraní zapsal jako Ross P. Hollister.“

„To je zajímavé,“ poznamenal Mason.

„Víš toho sotva polovinu.“

„Opravdu?“ zeptal se Mason a opřel se o opěradlo své otáčecí židle. „Tak jaká je ta druhá polovina, Paule?“

„Tu informaci jsem získal včera v noci. Pamatuješ, jak jsi chvátal a já jsem poslal jednoho chlapce ze Santa del Barra nahoru do Rushing Creek? Podařilo se mu dostat Hansoma z postele a přemluvit ho, aby sešel do krámu a podíval se na záznamy. Ty jsi tu informaci pochopitelné chtěl honem - honem a – no jo, když ty něco chceš, chceš to vždycky strašně rychle.“

„Je to tak,“ prohlásil Mason a zašklebil se. „Žádné zbytečné poflakování kolem. Takže jsi tu informaci získal. Hrozně moc ti děkuju, Paule. To byla dobrá práce.“

„A přirozeně,“ pokračoval Drake, „ten náš spěch udělal na pana Hansoma dojem.“

„Přirozeně. Ale nějak se mi nepodařilo pochopit, jak to s celou věcí souvisí. Když chce žít na venkově a chodit spát se slepicemi, musí mu přece být jasné, že jsme se do jeho rozvrhu prostě nemohli vejít.“

„Jistě, to jistě,“ namítl Drake. „Heleď, Perry, co kdybys mě konečně přestal tahat za nohu?“

„Proč, Paule?“

„Protože když bylo tělo Hartwella L. Pitkina nalezeno, ta pistole, kterou se zasebevraždil nebo byl zavražděn, ležela vedle jeho pravé ruky. Někdo měl po ruce pěkný malý brusný kotouček a na té pistoli všechna čísla vybrousil, číslo na rukojeti, číslo na vnitřním válcovém mechanismu, i čísla, která jsou na těch malých skrytých ploškách, prostě úplně všechna.“

„No dobře,“ řekl Mason a v jeho hlase zazněla úleva. „Takže tu pistoli nemohou vystopovat, že, Paule?“

Drake se ještě pořád díval někam jinam. „Ale ten, kdo ta čísla vybrousil, toho o pistolích moc nevěděl. Na pistolích Smith and Wesson tohoto typu je číslo vyraženo také pod dřevěnou rukojetí. Musíš si vzít šroubovák, jednu dřevěnou část rukojeti odšroubovat a pak to číslo uvidíš.“

„Pokračuj,“ vyzval ho Mason.

„Policie to udělala. Číslo našli. Bylo to S65088. Policie se pochopitelně nezdržovala a vydala se po jeho stopách. Tak tedy Rascoe Hansoma podruhé vytáhli z postele, aby se něco dozvěděli o prodeji té pistole a Hansom chtěl přirozeně vědět, jestli už se to stalo zvykem ho budit a…“

„A sakra!“ ujelo Masonovi, který zasmušile znehybněl na židli.

„Přesně tak!“ potvrdil Drake. „Hansom přirozeně neznal jméno mého pracovníka ze Santa del Barra, ale moc hezky ho

popsal, a když si policajti dají dvě a dvě dohromady, budou každou chvíli schopni poznat, že to jsou čtyři. A až to poznají, budeme jim muset pár věcí vysvětlit.“

„A teď,“ pokračoval Drake a pořád se vyhýbal Masonovým očím, „tady máme ještě dvě nebo tři věci, o kterých bys měl vědět.“

„Oukej, Paule,“ ozval se Mason ostrým a znepokojeným hlasem. „Sem s nimi! Rychle to vysyp. Třeba se zase budu moct pohnout.“

Drake se do toho pustil: „Policie se přirozeně divila, proč nikdo neslyšel žádný výstřel. K tomu výstřelu evidentně došlo v té garáži. Způsob a rozsah krvácení ukazují, že ten muž upadl, jakmile se mu kulka zavrtala do mozku.“

„Pokračuj, Paule.“

„Začali vyšetřovat v okolí a zjistili, že jeden z vozů, které tam stály, nějak divně poskakoval, ozývaly se rány z výfuku a klepání. Jednomu z nájemníků v domě přes ulici to vůbec nebylo příjemné. Podíval se tedy z okna. Stmívalo se, ale ten člověk uviděl nějakého muže a ženu, jak stojí před garáží u čísla 208. Ten muž byl vysoký, vypadal distingované a měl na sobě světlý svrchník. Žena byla oblečená do širokého kostkovaného pláště a na hlavě měla tmavý klobouk. Otevřeli dveře od garáže. O něčem spolu mluvili a potom zase vystřelil motor a oni šli pryč, ale auto tam nechali. To auto dělalo příšerný hluk, ozvala se řada ran z výfuku a policie se domnívá, že k tomu výstřelu v garáži muselo dojít někdy v té době. Jestliže je to pravda, pak to musela být vražda. Člověk by se asi těžko sebe vraždil před dvěma svědky. A pokud by to udělal, a ti svědci to neohlásili – no, přece víš, jak policajti uvažují.“

„Pokračuj,“ znovu ho pobídl Mason.

„Tak tedy, když se policie dostavila na oznámení Lucille Bartonové, zjistila, že má na sobě široký kostkovaný plášť a na hlavě tmavý klobouk. Podle toho oblečení svědek v Lucille

Bartonové poznal ženu, kterou viděl. Lucille popírá, že by v daném čase mohla být někde blízko garáže.“

„O jaký čas šlo?“

„Mělo to být někdy kolem šesté hodiny. Časem si svědek není moc jistý.“

„A co ten muž?“ zeptal se Mason.

„Co se týče toho muže, mají jen jeho obecný popis, ale když policie sňala z té pistole otisky, našla jeden na její spodní straně, kde patrně někdo tu pistoli držel, když se snažil odstranit čísla. Domnívají se, že je to otisk mužského pravého ukazováku. Je to velmi pěkný otisk.“

„Chápu.“

Drake pokračoval: „Nažhavil jsem dráty a chlapci od novin mi dodali fotokopii toho otisku.“

Sáhl do kapsy pro peněženku, vyndal z ní malou fotografii otisku, podal ji Masonovi a řekl: „Je to trojnásobně zvětšené, Perry.“

„Žádné jiné otisky tam nebyly?“

„Ne. Na povrchu pistole byly všechny otisky pečlivě setřené, ale ten dotyčný, co se o to postaral, zapomněl otřít taky její spodní část.“

„Jasně. Máš ještě něco?“

„Ještě jednu věc,“ odpověděl Drake, „ale nevím, co to je. Policajtům se to celé zdá nějak podezřelé. Především podezírají Lucille Bartonovou. Vyšla si s přítelkyní, která se jmenuje Anita Jordonová. Anita zná Lucille a znala taky Hartwella Pitkina. Potvrdila Lucille alibi, ale z nějakého důvodu z toho nemá radost. Policajtům se zdá, že to alibi nebude tak jisté, až si s ní pořádně popovídají.“

„Pořádný zmatek,“ komentoval Drakeovu zprávu Mason. „Je to víc než obvyklé ohledání těla v případě sebevraždy.“

„Potíž je v tom, že když tomu mrtvému prohlíželi kapsy, našli

v nich kolem pěti tisíc poctivých dolarů. Byly v balíčku stodolarovek ještě ovinutém páskou s iniciálami bankovního pokladníka. Policie po těch penězích šla a zjistila, že je před pár dny vyzvedl nějaký pan Dudley Gates. Ten Dudley Gates je obchodní společník Stephena Argylea, u kterého byl zaměstnán Pitkin jako osobní řidič. Je to taky přítel Rosse Hollistera, který podle všeho tu pistoli koupil a potom odjel na nějakou obchodní cestu a jaksi pozapomněl někomu ze svých přátel sdělit kam. Dudley Gates jel zřejmě s Hollisterem.“

Mason si vyndal cigaretu a nervózně s ní poklepával o stůl.

„To bude asi v pořádku, Paule,“ řekl. „Náhodou o Rossu Hollisterovi něco vím. Je to chlápek, který pronajímá ropná pole a investuje do nich. Teď je na obchodní cestě a se svými přáteli udržuje spojení přes poštu. Jeho přítelkyně nemá telefon, takže jí posílá vždycky pár řádek, jakmile se někde zastaví, nebo jí pošle telegram, aby věděla, kde je.“

„Dobře, o Hollisterovi jsem zjistil ještě jednu maličkost. Bydlí v Santa del Barra, je rozvedený a soudní rozhodnutí ještě pár měsíců nebude konečné. Má dům na pěkném místě a přes den k němu dochází hospodyně. Přichází časně ráno, aby mu mohla připravit snídani, a odchází v půl páté. Hollister tam byl v pondělí ještě po půl páté, když už hospodyně odcházela, ale podle všeho asi tak v šest hodin odešel. Od té doby ho neviděla. Jeho obchodní cesty obvykle trvají deset dní. Poté, co odešel, o něm hospodyně už neslyšela. To jeho podnikání v ropě je dost tajnůstkářské.“

„A co má s Hollisterem společného Dudley Gates?“

„V pořádku. Argyle, Gates a Hollister jsou něco jako partneři. Hollister je šéf. Ti další dva jeho kejvalové.“

„A to všechno souvisí s tím zatraceným bytem Lucille Bartonové,“ dodal Mason.

„Ano,“ souhlasil Drake. „Obecně řečeno. Nález těch peněz u mrtvého samozřejmě vzbudil pozornost a policie je přirozeně

zvědavá, jaké peněžní transakce se mohly uskutečnit mezi Dudley Gatesem a Hartwellem Pitkinem.“

„A proto vyslechla Stephena Argylea?“

„Ano, dnes brzy ráno vytáhli Argylea z postele a začali si s ním povídat. Argyle jim sdělil, že svého šoféra viděl naposledy tady, před tvou kanceláří. Řekl, že jel do tvé kanceláře, aby se s tebou mohl setkat, a auto s řidičem nechal dole. Když zjistil, že v kanceláři nejsi, a že pravděpodobně během nejbližších pěti minut nepřijdeš, šel dolů a řekl svému řidiči, aby zavezl vůz domů, dal ho do garáže a potom si udělal volný večer.“

„No a?“ zeptal se Mason nedočkavě.

„Pitkin to se vší pravděpodobností udělal tak, jak mu bylo řečeno. To auto musel zavést domů a dát je do garáže. Argyle ho tam totiž ráno našel, když se šel podívat do garáže poté, co ho policajti vytáhli z postele. Podle časového plánku policie se Pitkin musel dostat do Lucilliny garáže někdy v době, kdy svědek slyšel, jak tomu autu střílí výfuk. Někdo ho musel přimět, aby do té garáže vešel – a byl zastřelen, jakmile se tam objevil.“

Drake vstal ze židle. „Perry, nechej si tu kopii otisku, jestli chceš. Dám ti vědět, jak se to bude vyvíjet dál.“

„Díky, Paule.“

„Nashle, Dello.“

„Nashle, Paule.“

Detektiv odešel. Mason se upřeně zadíval na Dellu Streetovou a řekl. „Podala byste mi polštářek od toho gumového razítka, Dello?“

Beze slova ho před něj položila na stůl. Mason přiložil svůj pravý ukazovák k polštářku a potom jej otiskl na čistý list papíru.

Della se mu dívala přes rameno a porovnávala jeho otisk s fotografií otisku, který policie sejmula z pistole, jíž byl usmrcen Hartwell Pitkin.

„Dobrý Bože, šéfe!“ vykřikla a zabořila mu prsty do ramene.

„Moc si to neberte, Dello,“ řekl Mason. Zasunul židli, přešel k umývadlu, pečlivě si namydlil ruce a všechny stopy barvy na razítka smyl. „Dokonce si myslím, že ten chlápek, co všechno narežíroval, byl hloupý.“

Della Streetová sebrala papír s otiskem Masonova prstu, zmačkala ho, zapálila, a když dohořel, rozdrtila popel v popelníku.

„Co z toho všeho bude, šéfe?“

„Pořádné krupobití, to ale neznamená, že budu stát právě tam, kam ty kroupy budou padat.“

KAPITOLA 16

Mason si jen taktak stačil osušit ruce, když telefonistka Gertie oznámila, že si s ním přeje mluvit Daniel Caffee a zástupce jeho pojišťovny Frank P. Ingle.

Chvíli váhal, ale potom řekl Delle: „Ať je Gertie uvede."

Frank P. Ingle, prošedivělý, šedooký a inteligentně vypadající muž, si nejdřív s Masonem potřásl rukou a pak se obrátil na Caffeeho: „Jestli vám to nebude vadit, pane Caffee, jednání povedu já."

„Ale samozřejmě," přikývl oslovený.

„Pokud jsem dobře rozuměl, pane Masone, chtěl jste s námi celou záležitost projednat." Ingle se posadil a přátelsky se usmál.

„Jistě. Poslouchám vás."

„Snad by bylo lepší, kdybyste nejprve řekl svůj názor vy, pane Masone."

„Nejlépe promluví peníze, pánové."

„Já vím, já vím," skočil mu spěšně do řeči Ingle, „ale otázkou je, pane Masone, na jakých podmínkách se dohodneme, abychom…"

Mason ho ostře přerušil: „Ten chlapec byl vážně zraněný. Požaduji tři tisíce dolarů na pokrytí výdajů za lékaře a nemocnici, dále požaduji pět tisíc dolarů jako odškodné. Jako své palmáre požaduji dva tisíce dolarů, takže v chlapcově případu to dělá celkem deset tisíc dolarů. Pro jeho matku požaduji dva tisíce dolarů, patnáct set na nové auto a tisíc dolarů palmáre. Takže to všechno dohromady činí čtrnáct tisíc pět set dolarů. Mám šek pana Caffeeho na deset tisíc. Na zbytek jsem ochoten přijmout šek od zástupce pojišťovny."

Ingle se usmál: „Pochopitelně, pane Masone, určitě máte

právo, abyste toho tolik požadoval, ale na druhé straně my zase máme své povinnosti k našim akcionářům. Je samozřejmě velice nešťastné, že k té nehodě došlo, ale musíme se na to dívat jako praktičtí obchodníci. Jaké jsou například výdělečné schopnosti toho chlapce? Kdybyste jednou z obětí nehody byl vy, bolestné za zranění by bylo pochopitelně stejné, nicméně naše odpovědnost by byla mnohem větší vzhledem k vaší mnohem vyšší výdělečné schopnosti.

Jako praktický muž a vynikající znalec práva jistě uzříte, pane Masone, že finančním limitem naší odpovědnosti je ztráta výdělečné schopnosti, plus určitá rozumná částka jako odškodnění za bolest a utrpěné ztráty. Tedy, abych se vyjádřil konkrétně, domnívám se, že v případě toho mladého muže plného síly by patnáct set dolarů mělo být naprosto odpovídajícím odškodněním.

Z lékařských nálezů vyplývá, že nejpozději do devadesáti dní bude opět schopen pracovat s nezměněným výdělkem. Dokonce vezmeme-li v úvahu, že byl schopen si vydělat tři sta dolarů měsíčně, musel z této částky samozřejmě platit byt a stravu, což má teď v nemocnici zdarma, a…“

Mason ho přerušil: „To všechno jsem už mnohokrát slyšel.“

„O tom nepochybuji,“ souhlasil klidně Ingle.

„A nemám chuť to poslouchat znovu,“ dodal Mason.

„Pane Masone, přece byste s tím nechtěl jít k soudu?“

Masonův pohled se střetl s Caffeeho očima. „Já jsem ochoten s tím k soudu jít.“

Daniel Caffee si odkašlal a poprvé se vmísil do hovoru: „Ale přece, pane Ingle, určité okolnosti tohoto případu…“

„Aby nedošlo k nedorozumění,“ rychle se ozval Ingle. „Odpovědnost za nezastavení a neposkytnutí pomoci ponecháme stranou, teď řešíme pouze otázku odškodnění za majetkovou újmu.“

„Souhlasím,“ řekl Mason. „Nedohadujeme se tady, jak se

vyhnout stíhání za trestný čin, či jak tento čin utajit.“

Na několik chvil se rozhostilo nepříjemné ticho. „Nicméně,“ ujal se znovu slova Mason, „v případě, že by proti panu Caffeemu bylo vzneseno nějaké obvinění, určitě by požádal soud o podmíněné propuštění a soud by byl jistě do značné míry ovlivněn formou vypořádání, které bylo v dané věci realizováno.“

Ingle trochu znejistěl: „Samozřejmě, ale…“

Caffee mu netrpělivě skočil do řeči: „Proč říkáte v případě, že by bylo vzneseno nějaké obvinění?“

Mason se protáhl a zívl. „No, víte, někdo by přece mohl podat žalobu, a pak by s vámi bylo zahájeno vyšetřování pro spáchání trestného činu. I když já o nikom takovém nevím. Na druhé straně zase nevím, jestli neexistuje někdo, kdo by na vás chtěl trestní oznámení podat. Proto jsem řekl ‚v případě‘.“

Caffee se podíval na Ingla. Ingle se podíval na Caffeeho.

„Musím zdůraznit,“ rychle spustil Ingle, „že co se týče pojišťovny, nemůžeme se vyjadřovat k věcem, které jsou mimo oblast naší působnosti. Naší povinností…“

„Ale zvážit okolnosti daného případu snad můžete, nebo se mýlím?“

„Co tím myslíte?“

„Jak by to například působilo na porotu.“

Caffee nervózně zakašlal. „Pane Masone, nevadilo by vám, kdybych si promluvil s panem Inglem o samotě? Rád bych…“

„Ale samozřejmě,“ souhlasil Mason. „Dello, zaveďte pány do právnické knihovny. Můžete tam zůstat tak dlouho, jak jen si budete přát, pánové.“

Della Streetová vstala, přešla kancelář a otevřela dveře do právnické knihovny. Ingle a Caffee se tiše vytratili.

Mason přivřel pravé oko a zamrkal na Dellu. Ta za oběma návštěvníky zavřela dveře a vrátila se na své místo.

„Šéfe, co se stane, až zjistí, že existují dvě dohody o

vypořádání?“

„To kdybych věděl,“ ušklíbl se Mason. „Koneckonců, na nějaký precedent v podobné záležitosti bychom se jen těžko mohli odvolávat. Dohodnout se na jednom vypořádání je už samo o sobě dost obtížné, natožpak na dvou. Nejdůležitější teď je, Dello, dotáhnout tohle vypořádání po právní stránce až do konce, dokud se tomu ještě můžeme věnovat.“

„Neměl byste spíš říct, dokud na tom ještě smíme dělat?“

„Přesně tak,“ usmál se Mason. „Ingle si o mně myslí, že jsem pěkný hulvát, ale kdyby se mi mohl podívat pod čepici a zjistit, co se mi skutečně honí hlavou, nejspíš by z toho padl do mdlob.“

„Ani bych se nedivila.“

„Provozujeme advokátskou praxi se stopkami v jedné ruce a s časovanou bombou v druhé – vlastně s odjištěným ručním granátem.“

Mason začal netrpělivě přecházet po místnosti.

Della ho sledovala pohledem plným sympatie a pochopení.

Konečně se dveře právnické knihovny otevřely. Oba muži se vrátili do Masonovy pracovny. Tentokrát jako první vstoupil Caffee a také se jako první ujal slova.

„Dohodu o vypořádání uzavřeme spolu, pane Masone. Pojišťovna nemá zájem vytvářet precedent pro další podobné záležitosti. Zlobí se na mě, že jsem vám včera večer dal ten šek a podepsané prohlášení. Teď vám vystavím šek na zbývající částku a s pojišťovnou se vyrovnám později.“

„Proti tomu nemám žádné námitky,“ přikývl Mason.

Caffee vytáhl šekovou knížku.

Mason požádal Ingla, aby mu dovolil nahlédnout do předávací listiny.

„Zdá se, že to je v pořádku,“ řekl po chvíli, listinu podepsal a potvrdil převzetí šeků.

„Doufám, že si rozumíme, pane Masone,“ ozval se Caffee.

„Taky doufám.“

„Víte… pan Ingle říká, že dohoda s vámi je to nejlepší, co jsem mohl udělat.“

„Naprosto souhlasím,“ usmál se Mason a potřásl si s ním rukou.

„Nedokážu vám říct, jak strašně mě mrzí, co se stalo. Byla to pro mě pořádná lekce.“

„Chápu,“ přikývl Mason. „Moc jste toho dnes v noci asi nenaspal.“

„To opravdu ne, pane Masone.“

„Člověk se pořád učí,“ řekl Mason, vstal od stolu a doprovodil je ke dveřím. „Já jsem toho minulou noc taky moc nenaspal.“

Ingle prohodil přes rameno: „Vy pracujete opravdu rychle, pane Masone.“

„To víte, nerad se s věcmi dlouho párám.“

„Určitě se s ničím nepáráte,“ s nádechem ironie se Ingle ozval už z chodby, „ale trošku si s věcí pohrát, též umíte, že, pane Masone? Přeji vám příjemný den.“

„Já také,“ zdvořile odpověděl Mason a zavřel za nimi dveře.

KAPITOLA 17

„Mám s tím šekem skočit dolů do banky?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne, díky,“ odpověděl Mason, „udělám to sám. Tak budu mít logický důvod, abych na chvíli vypadl z kanceláře.“

„A co potom?“

„Potom si budu muset vymyslet nějaký jiný. Pokud mě žádný logický důvod nenapadne, vymyslím si nelogický, ale postarám se, aby jako logický vypadal.“

„To je to tak zlé?“

„Mohlo by.“

Přerušilo ho zazvonění tajného telefonu. Della Streetová zvedla sluchátko a chvíli poslouchala. „Je to Paul Drake, šéfe. Chce s vámi mluvit.“

Mason přešel místnost, vzal si od Delly sluchátko a zahlaholil: „Ahoj, Paule, ven s tím.“

„Perry, vzpomínáš si, jak jsem ti povídal o tom Hansomovi, co mu v Rushing Creek patří…“

„Vzpomínám,“ nenechal ho domluvit Mason.

„Tak teda, policie považovala za nutné si s ním popovídat. Asi o něm dostali nějakou hlášku, a tak si ho sem přivezli, probrali společně jeho rejstřík prodaných zbraní a co zjistili, to se jim vůbec, ale vůbec nelíbilo.“

„A co zjistili, Paule?“

„Tak za prvé, podle podpisu, adresy a ostatních údajů měla ta pistole být prodána Rossovi P. Hollisterovi, ale zápis v rejstříku patrně udělal někdo jiný.

V žádném případě to nebylo Hollisterovo písmo.“

„A dál?“,

„Mimo jiné policie ještě zjistila, že se tam kolem potloukala Lucille Bartonová s nějakým chlápkem, co se jmenuje Arthur Colson. Jeho úloha v té záležitosti ještě není jasná, ale když s ním konfrontovali Hansoma, okamžitě ho identifikoval. Označil ho jako muže, který tu pistoli koupil.“

Paul Drake přestal mluvit, a když Mason delší chvíli neodpovídal, zeptal se důrazně: „Perry, jsi tam?“

„Ale jsem. Jen jsem se trochu zamyslel. Máš ještě něco, Paule?“

„To je zatím všechno.“

„Co na to říká Arthur Colson?“ zeptal se po krátké odmlce Mason.

„Tvrdí, že se jedná o mylnou identifikaci. Udělal jim tam hrozný kravál. Policie prý postupovala nesprávně. Měli ho postavit do řady s několika jinými muži a potom teprve požádat Hansoma o identifikaci. Policajti si samozřejmě uvědomují, že v tom má tak trochu pravdu. O Colsona víceméně jen zakopli, když se začali zajímat, kdo vlastně tu pistoli koupil. Ale vůbec se jim to nechce líbit a můžeš si být jistý, že si to pořádně proklepnou.“

„Je možné, že by opravdu šlo o falešnou identifikaci, Paule?“

„Ani v nejmenším. Trochu jsem se na Hansoma poptal a řekl bych, že je to docela slušnej chlap. Většinu zákazníků, co k němu chodí do krámu, teda pravidelných zákazníků, osobně zná. Během rybářské sezóny tam má sice dost nával, spousta lidí si kupuje rybářské lístky a takové věci, ale tohle bylo už po sezóně. Na tu koupi si pamatuje a tou identifikací si je absolutně jistý. Na policajty udělal značný dojem.

Jaký důvod by mohl Colson mít, aby se podepsal jako Hollister?“ pokračoval Drake. „Napadá tě něco?“

„Nějak se podepsat musel,“ přemýšlel nahlas Mason. „A protože si Lucille bude brát Hollistera, nebo si to aspoň myslí, rozhodně by pro ni nebylo výhodné, aby se v rejstříku prodaných

zbraní objevilo jméno nějakého jiného chlapa… Z Colsonova hlediska bylo použití Hollisterova jména to nejlepší a nejbezpečnější, co si mohl vybrat.“

„Když se na to díváš z téhle stránky, docela to do sebe zapadá,“ připustil Drake.

„Nic dalšího už nemáš, Paule?“

„Na Pitkinových rukách provedli parafinový test. Není to sice naprosto přesvědčivý důkaz, ale když je v tak krátkém časovém úseku po vystřelení z pistole reakce testu absolutně negativní, může to znamenat hodně.“

„A byla negativní?“

„Byla. Policajti v tomto případu odvedli opravdu dobrou práci. Test udělali ještě předtím, než tělo odvezli. Něco se jim tam nelíbilo a začali mít podezření.“

„Víš, co to bylo, Paule?“

„Myslím, že vím, Perry.“

„Ven s tím.“

„Nebude se ti to líbit.“

„Jdi někam, mně se z toho přece nic nelíbí,“ zachechtal se Mason.

„Tak jo. Na podlaze garáže, přesně pod pistolí, byla malinká skvrnka od krve. Samozřejmě by to šlo vysvětlit docela přirozeně, ale policajti se na to dívají trochu jinak. Ten chlap se mohl zastřelit, potom ještě pár vteřin zůstat stát, takže krev mohla ukápnout, a teprve potom mohl upadnout a tu pistoli pustit. Jenomže znáš poručíka Tragga, vždycky pracuje pečlivě a po svém.“

„Ano,“ povzdychl si Mason, „znám ho až moc dobře. Paule, nemáš náhodou ještě něco v záloze, že mně to servíruješ takhle po kapkách?“

„Teď už jsem ti řekl opravdu všechno.“

„Ono je toho vlastně víc než dost,“ ukončil Mason rozhovor a

zavěsil.

„Co se děje?“ zeptala se zvědavě Della Streetová.

„Ať už to všecko včera večer režíroval kdokoliv, nebyl ani zpoloviny tak chytrý, jak jsem si myslel. Ale teď už je to jedno, Dello. Kdyby přišla Carlotta Boonová, co nám dala ten tip na číslo Caffeeho vozu, předejte jí šek na sto dolarů. Nezapomeňte, šek, ne v hotovosti! Vysvětlete jí, že potřebujeme potvrzení o vybrání šeku pro účtárnu.“

„Takže se dozvíme, kde si ho nechá proplatit, a to by nám mohlo pomoci ji vyhledat, kdyby to bylo nutné.“

„Přesně tak. Střežte pevnost, Dello. Já ji musím opustit.“

KAPITOLA 18

Bylo právě jedenáct, když se Mason vrátil do budovy, v níž měl svou kancelář.

Jeden z Drakeových mužů, který nápadně nenápadně postával u stánku s doutníky, svižně vykročil a stihl nastoupit do stejného výtahu jako Perry Mason.

„Dobrý den, pane Masone," zahlaholil. „Jak se dnes máte?"

Mason se na něj udiveně podíval. „Díky. Vy patříte k Paulu Drakeovi, viďte?"

„Ano. Právě jdu podat hlášení."

Mason ucítil, jak se mužova ruka dotkla jeho a mezi palec a ukazováček mu vklouzla kartička tuhého papíru.

Strčil ji nepozorovaně do kapsy a pak jakoby pro sebe zamručel: „Sakra, někde bych tu měl mít telefonní číslo, na které musím zavolat. Kam jsem to jenom mohl dát?"

Začal si nápadně prohlížet kapsy, až konečně vytáhl kartičku, kterou mu Drakeův operativec před okamžikem předal. „Aha, tady je to," a podržel si ji tak, aby mohl přečíst zprávu, která na ni byla napsaná.

Byl to Dellin rukopis a zpráva zněla: C. B. přišla. Dostala šek na 100 dolarů. Máme spoustu návštěv – úředních – čekají na vás.

„Výborně," řekl Mason nahlas, „snad ještě nebude příliš pozdě. Jen co budu v kanceláři, hned tam musím zavolat."

Výtah zastavil v jejich patře. Drakeův detektiv beze klova zabočil k Drakeově detektivní agentuře a Mason pomalu vykročil ke své kanceláři, strčil do zámku klíč a odemkl.

„Představte si, Dello," spustil hned ve dveřích, „měli jsme… dobrý den," vydechl překvapeně, když uviděl, že je kancelář plná lidí.

Poručík Tragg vytáhl z úst doutník a odměřeně pozdrav opětoval: „Dobrý den, Masone.“

„Poručíku! Jak se máte? To vy jste sem svolal tohle shromáždění?“

„Ano,“ nenechal se vyvést z klidu poručík Tragg. „Předpokládám, že Lucille Bartonovou a Arthura Colsona znáte. Tady ten pán v civilu je jeden z mých detektivů. Pojďte dál a posaďte se, Masone. Chceme si s vámi popovídat.“

„Prima,“ přikývl Mason. „Co máte na srdci, Traggu?“

„Sedněte si a udělejte si pohodlí. Bude to asi delší povídání. Musím vás upozornit, Masone, že se vám to nebude líbit.“

Mason se usmál na Lucille Bartonovou, která vypadala, jako by v noci vůbec nespala. „Jak se máte, Lucille? V novinách jsem se dočetl, že jste zažila parádní šok.“

„To ano,“ odpověděla, ale do očí se mu nepodívala. „A co vy, jak se dnes máte?“ obrátil se Mason na Arthura Colsona.

„Díky, dobře,“ odpověděl Colson a dál soustředěně studoval vzorek na koberci.

„Kde jste byl včera večer kolem šesté, Masone?“ zeptal se poručík Tragg.

Mason se usmál, zakroutil hlavou a mile prohlásil: „Takhle spatra si nemůžu vzpomenout, Traggu.“

„Fajn, tak začněte přemýšlet.“

„Už přemýšlím.“

„Klidně přemýšlejte dál.“

„Jak dlouho chcete, abych přemýšlel?“

„Dokud nepřijdete na správnou odpověď.“

Mason soustředěně svraštil čelo, posadil se za svůj psací stůl a zaznamenal Dellin výstražný pohled.

„No tak?“ ozval se asi po dvou minutách Tragg.

„Ještě jsem si nevzpomněl,“ zazubil se Mason.

Tragg se zakabonil. „Podívejte, Masone, já vás mám docela

rád. Klidně vám poskytnu pauzu, ale musím vás na něco upozornit. Jedná se o vraždu a tentokrát jste v trochu jiném postavení, než obvykle v takových případech býváte.“

„Neříkejte,“ podivil se Mason. „Na to si musím zapálit. Vy si taky zapalte, Traggu. A co vy dva, nechcete cigaretu?“

Oba oslovení mlčky zakroutili hlavou.

„A vy?“ obrátil se Mason na detektiva v civilu.

„Díky, ne.“

Mason si zapálil a pohodlně se opřel.

„Jak chcete,“ ozval se Tragg, „když na to přemýšlení potřebujete tolik času, tak si to změříme.“ Vytáhl z kapsy hodinky a pokračoval: „Teď se vás, Masone, tedy zeptám podruhé. Kde jste byl včera večer kolem šesté?“

Mason pozoroval Traggovy oči doslova přilepené na ciferník hodinek. „Nemohu vám to povědět, Traggu.“

„Přemýšlejte dál.“

„Já už vím, kde jsem byl,“ pronesl vážně Mason, „ale říci vám to nemohu.“

„Proč ne?“

„Bylo by to porušení profesionálního tajemství.“

„Kterých klientů se to týká?“

Mason s úsměvem zavrtěl hlavou: „Ale poručíku, přece víte, že existují věci, o kterých se spolu bavit nemůžeme. Advokát má ke svým klientům určité závazky.“

Tragg vztekle strčil hodinky zpátky do kapsy. „Včera večer jste se zajímal o jednu pistoli. Smith and Wesson, číslo S65088.“

„Opravdu?“ podivil se Mason.

„Víte to moc dobře. Poslal jste jednoho detektiva ze Santa del Barra, aby zajel za Roscoe Hansomem, který má v Rushing Creek obchod se zbraněmi, a vytáhl z něj, komu tu pistoli prodal.“

„Dobře, poručíku, když to formulujete takto, rozhodně nemám v úmyslu tvrdit opak.“

„O něco později jsem se o tu samou pistoli začal zajímat i já. Vzbudil jsem telefonistku v Rushing Creek a přiměl ji, aby vytáhla z postele taky Roscoe Hansoma. Bylo to ani ne půl hodiny po tom, co od něj odešel váš muž.“

„Skutečně?“

„Proč jste se o tu pistoli zajímal?“

„Chtěl jsem zjistit, kdo si ji koupil.“

„Proč?“

„Z několika důvodů.“

„Ta pistole je zapletena do vraždy. Došlo k ní zhruba v šest hodin. Tělo se ale našlo až kolem půl jedenácté. Takže, Masone, jak jste už v devět večer mohl vědět, že tahle pistole bude figurovat v případu vraždy?“

„Ale já jsem to nevěděl.“ Masonův hlas i výraz prozrazoval naprosté překvapení.

„Váš člověk musel odjet ze Santa del Barra dokonce ještě před devátou.“

„Pravděpodobně mnohem dřív,“ souhlasil Mason. „Poručíku, kdybych se o tu pistoli zajímal, což v této chvíli zdaleka nejsem ochoten připustit, pak jen proto, že se jednalo o důležitý důkaz v jedné civilní záležitosti. A pochopitelně jsem neměl nejmenší tušení, že s ní byla spáchána vražda.“

„To vám tak věřím,“ řekl Tragg sarkasticky. „Takže proč jste se o tu pistoli vlastně zajímal?“

„Bohužel, poručíku, to vám nemohu povědět.“

Tragg se znovu zachmuřil. „Tohle je mnohem vážnější, než si myslíte, Masone. Mám v ruce trumfy, které jsem ještě nevyložil na stůl. Určitě se vám vyplatí, když se nebudete snažit zatloukat.“

„Dobře, odpovím vám na každou otázku, jak jen to bude možné,“ slíbil Mason.

„Kdy jste se poprvé setkal s Lucille Bartonovou?“

„Včera,“ odpověděl Mason okamžitě.

„Kontaktovala ona vás nebo vy ji?“

„Jsem velice rád, že se konečně ptáte na věci, na které mohu odpovědět. Dello, kde je to číslo Bladeu? Myslím to, co jsme v něm měli inzerát.“

Della Streetová se zvedla, mlčky přešla ke kartotéční skříňce, otevřela jednu přihrádku, vytáhla z ní desky a podala Masonovi kopii inzerátu z Bladeu.

„Dejte to poručíku Traggovi,“ požádal ji Mason.

Tragg si inzerát důkladně prohlédl, zamračil se a řekl: „Co to s tím má společného?“

„Vytáhněte z trezoru ten dopis, Dello,“ obrátil se Mason znovu na svou sekretářku. „Ten, co přišel do Drakeovy detektivní agentury a co v něm byl ten klíč.“

„Klíč?“ podivil se Tragg.

„Klíč!“ vykřikla Lucille Bartonová.

„Klíč,“ opakoval s úsměvem Mason. „Klíč – taková ta věcička, co se s ní odmykají dveře.“

Della přinesla dopis z trezoru. „Dejte ho poručíkovi, Dello.“ Poručík Tragg si ten dopis vzal, přečetl si ho a znovu se zamračil.

„Klidně ho můžete ukázat i slečně Bartonové,“ poznamenal Mason. „Ona ho totiž napsala, víte, poručíku?“

„A sakra,“ poznamenal bystře poručík a stiskl doutník mezi zuby.

Della podala dopis Lucille, ta si ho také přečetla a předala ho dál Arthuru Colsonovi.

„A co jste s tím dopisem udělal?“ zeptal se Tragg. „Počkal jste si, až nastane chvíle, kdy podle dopisu nebude doma, a potom jste tam šel…“

„Neblázněte, poručíku,“ přerušil ho Mason. „Copak si myslíte, že bych byl schopen použít klíč a otevřít si cizí byt bez souhlasu majitele? Okamžitě jsem odjel do bytu slečny Bartonové, zaklepal jsem na dveře, zazvonil na zvonek, a jak se ukázalo, objevil jsem

se tam v dost nevhodnou dobu. Slečna Bartonová mě přesto pozvala dovnitř a požádala, abych minutku počkal, než se v ložnici dooblékne. Za chvíli se vrátila a moc pěkně jsme si popovídali a právě tehdy," Mason se významně zadíval na Lucille Bartonovou, „mezi námi vznikl vztah advokáta a jeho klientky. Požádala mě, abych ji v určité záležitosti zastupoval."

„Ach jo!" neudržela se Lucille. „Takže vy zastupujete paní Bartonovou?"

„Ano. Ale domnívám se, poručíku, že má raději oslovení slečna Bartonová."

„Takže vy ji zastupujete," opakoval znovu poručík. „Ano, co se vám na tom nelíbí?"

„A co pro ni děláte?"

Mason jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Vaše včerejší činnost, Masone, byla poněkud neobvyklá."

„Proč? Ani bych neřekl, poručíku."

„Měl jste dost rušný den, viďte?"

„Vlastně ano. Ale to u mě není nic mimořádného."

„Zajel jste na West Casino Boulevard, číslo 938. Navštívil jste tam Stephena Argylea a obvinil ho, že řídil auto, které způsobilo nehodu. Je to tak?"

„Zdá se mi, že jsem mu dal najevo, že se jeho auto se vší pravděpodobností podílelo na jedné nehodě."

„A když jste tam byl, setkal jste se s Hartwellem L. Pitkinem?"

„Máte na mysli šoféra pana Argylea?"

„Ano."

„Viděl jsem ho tam," připustil Mason.

„A teď," pokračoval Tragg s větším důrazem, „kdy jste poprvé viděl pistoli Smith and Wesson, číslo S65088, a proč jste se o ni začal zajímat?"

„Lituji, poručíku. Zatím nám to šlo docela dobře, ale teď se ptáte na něco, na co vám nemohu odpovědět."

„Proč ne?“

„Na to si přece umíte odpovědět sám, poručíku.“

„Faktem je, že čísla na té pistoli někdo velmi pečlivě vybrousil nějakým malým brusným kotoučem. Jedno číslo však ten dotyčný přehlédl, ale aby se k němu dostal, musel by použít šroubovák. Stopy po brusném kotouči jsou na kovu velice čerstvé.“

„Vážně?“ reagoval Mason zdvořile.

„Takže odkud jste zjistil číslo té pistole, než jste se o ni začal zajímat?“

Mason už potřetí jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Bylo to před vybroušením těch čísel nebo až potom?“

„Lituji,“ odvětil Mason s přátelským úsměvem.

„Muselo to být před vybroušením, Masone, protože od té doby, co pistole opustila továrnu, s tím šroubkem nikdo nepohnul. Tak si říkám, jestli jste to náhodou nebyl zrovna vy, kdo ta čísla odstranil.“

Masonův úsměv se změnil v zívnutí, které se snažil zakrýt dlaní.

Tragg se obrátil na svého detektiva: „Nedá se nic dělat, přiveďte sem toho svědka.“

Detektiv se pružně zvedl a vyšel dveřmi vedoucími do Masonovy přijímací kanceláře.

„Řeknu vám to na rovinu, Masone,“ pokračoval Tragg. „Domnívám se, že v šest hodin jste se nacházel před garáží paní Bartonové na South Gondola, číslo 719. Dále se domnívám, že k zastřelení toho muže došlo právě v té garáži, a vy se to teď snažíte zakamuflovat. Domnívám se, že mám svědka, který vás může identifikovat.“

Mason oklepal popel z cigarety. „Jsem si naprosto jistý, že žádného takového svědka nemáte, poručíku.“

„Ten svědek už kladně identifikoval zde přítomnou Lucille Bartonovou.“

Než mohl Mason odpovědět, dveře z přijímací kanceláře se prudce otevřely. Policista v civilu ustoupil stranou a dovnitř vešel vysoký muž s výrazně klenutým čelem, vystouplými lícními kostmi, úzkými rty a dlouhým krkem a s omluvným výrazem na tváři, jako by se styděl, že je vyrušil.

Tragg ukázal na Perryho Masona a zeptal se: „Je to on?“

„Já… nevím, nemohl by se postavit? Víte, jeho tvář jsem prakticky neviděl.“

Mason se na něj přátelsky usmál a řekl: „Jsem Perry Mason. A kdo jste vy?“

„Goshen – gé-ó-es-há-é-en,“ spustil muž celý popletený. „Carl Evert Goshen. Bydlím hned vedle, co se stala ta vražda, a…“

„To není podstatné,“ přerušil ho Tragg. „Chci po vás jenom, abyste řekl, jestli je to ten člověk.“

„Když se nepostaví a trochu se neprojde, nemůžu vám to říct. Potom to snad půjde.“

„Postavte se,“ poručil Tragg Masonovi.

Mason se zazubil. „To je teda opravdu perfektní způsob identifikace, poručíku. Jestli chcete, aby ta vaše identifikace měla aspoň nějakou platnost, pak byste snad měl vedle mě do řady postavit pár dalších mužů.“

„Nemůžu vás postavit do řady kvůli identifikaci, dokud vás nezatknu,“ řekl poručík. „A to zas nemůžu udělat, dokud si nebudu naprosto jistý. Ale když vás tenhle svědek pozná, tak už si jistý budu.“

„Poručíku,“ rozesmál se Mason, „vy nejenže zapřaháte vůz před koně, ale ještě ho nutíte běhat dokola a tlačit ten vůz čelem.“

„Mlčte!“ obořil se na něj Tragg. „To je moje věc.“

„To máte pravdu,“ neodpustil si Mason.

„Tak vstaňte,“ trval na svém Tragg. „Jestli jste nevinný, nemáte se čeho bát.“

Mason se jen pevněji opřel ve svém otáčecím křesle a usmál se

na Tragga.

„Co měl na sobě?“ zeptal se Tragg Goshena.

„Jak jsem vám už říkal, světlý převlečník, trochu dohněda, a šedý klobouk.“

Tragg se obrátil na svého podřízeného: „Tamhle je šatna. Vezměte z ní jeho plášť a klobouk.“

„Počkejte, Traggu,“ ozval se rychle Mason. „Přece víte, že na to nemáte právo. Nemůžete…“

„To bych se na to podíval,“ vyjel Tragg a obrátil se znovu na Goshena. „Když teď tenhle pán vstal a snažil se zastavit mého detektiva, stačil jste si všimnout jeho chůze, a jak se pohybuje?“

Znovu zasáhl Mason: „Poručíku, upozorňuji vás, že toto je porušení mých občanských práv.“

Detektiv v civilu otevřel dveře šatny, zarazil se, chvíli váhal a pak se tázavě podíval na poručíka.

„Na co čekáte?“ popohnal ho Tragg netrpělivě. „Vyndejte ten plášť a klobouk. A pak mu ho oblečte, právě se chystá vstát…“

„Lituju, poručíku, ale…“

„Ven s tím kabátem!“ vyštěkl Tragg.

Detektiv vyndal z šatny pánský plášť. Byl to těžký černý zimník, který Mason nikdy předtím neviděl.

„Vytáhněte ten hnědý!“ křikl poručík.

„Je tu jen tenhle, poručíku.“

Mason vrhl rychlý pohled na Dellu Streetovou. Byla ztělesněním andělské nevinnosti.

„To není ten plášť,“ ozval se rozhodně Goshen.

Tragg se obrátil znechuceně na Masona: „Teď mi povězte, jak jste se dostal ke Stephenu Argyleovi? Jak jste se dozvěděl, že to bylo právě jeho auto, co se zapletlo do té bouračky?“

Mason se jenom pousmál a opět zavrtěl hlavou. „Poručíku, pořád mi dáváte otázky, které vycházejí z mylných předpokladů. Lituji, ale Argyleovo auto se do žádné bouračky nezapletlo.“

„Ale vy jste přece…“

„Původně jsem si opravdu myslel, že tomu tak bylo,“ pokračoval Mason, „ale znáte to, poručíku. Člověk si často myslí, že už má všechny důkazy pohromadě, a začne vyslovovat obvinění a všelijaká divoká tvrzení, ale potom se najednou ukáže, že skutečnost je úplně jiná a že…“

„Ty řečičky si můžete strčit za klobouk,“ přerušil ho Tragg. „Já chci vědět, odkud jste tu informaci získal, proč jste k Argyleovi zajel a řekl mu, že jeho auto zavinilo bouračku, jak jste se to všecko sakra dozvěděl?“

„Ve skutečnosti, poručíku, má na té bouračce podíl muž jménem Caffee – pan Daniel Caffee, Beachnut Street 1017, byt 22-B. Objevil jsem ho včera večer a jsem zcela přesvědčen, že ze strany pana Caffeeho se nejednalo o úmysl, nýbrž pouze o neopatrnost. Když se dozvěděl, že můj klient byl zraněný, okamžitě bez řečí všechno vyrovnal.“

„Co myslíte tím, že všechno vyrovnal?“

„Zaplatil.“

„Kdy?“

„Dnes ráno, ale částečně už včera večer.“

„Doprčic!“ neovládl se Tragg.

„Samozřejmě nemám zájem,“ pokračoval Mason, „aby se tato informace příliš rozšířila, poručíku. Snažím se vám pouze pomoci vyjasnit případ, o který se zjevně zajímáte. Jak jsem slyšel, pan Pitkin spáchal sebevraždu v garáži slečny Bartonové.“

„Ne sebevraždu, byl tam zavražděn.“

Mason protáhl obličej a nevěřícně se na něj podíval.

Tragg pokračoval: „Včera večer mezi pátou a šestou jste nebyl u sebe v kanceláři. Della Streetová přijela taxíkem. Čekal tady na vás Stephen Argyle. Jeho šofér seděl dole v autě. Krátce po páté sešel Argyle dolů a řekl šoférovi, že na něj už nemusí čekat. Pak se vrátil nahoru do vaší kanceláře a čekal tam skoro do šesti. Potom

zatelefonoval do pobočky své pojišťovny a smluvil si schůzku s likvidátorem škod tady před vaší budovou. Má alibi na každou minutu a taky ví, že vy jste ve své kanceláři nebyl.“

„Po páté tu bývám jen zřídkakdy,“ začal vysvětlovat Mason. „Snažím se odtud vypadnout co nejdřív. Samozřejmě někdy se tu zdržím i dlouho do noci, ale klienty po páté hodině přijímám velice nerad. Mohli by si na to zvyknout a…“

„A důvod, proč jste tu nebyl, je ten, že jste byl s Lucille Bartonovou. Byl jste v té garáži, když tam vešel Pitkin. Nebo jste tam přinejmenším přišel hned po něm. Chci s vámi jednat férově, Masone. Podle mého názoru tam Pitkin s největší pravděpodobností nevešel s dobrým úmyslem. Třeba vás napadl nebo napadl slečnu Bartonovou. Někdo z vás měl pistoli a stiskl spoušť. To ukončilo životní kariéru pana Hartwella L. Pitkina a já jsem bez mučení ochoten přiznat, že to nebyla kariéra zrovna vzorného občana. On byl totiž vyděrač, podvodník a profesionální lump. Pokud v té garáži na někoho čekal, jsem přesvědčený, že měl něco nekalého za lubem. Teď vám dávám šanci, abyste mi to soukromě vysvětlil. Později to samozřejmě budete muset udělat i veřejně. Řeknu vám upřímně, že jestli se jednalo o sebeobranu, jsem ochoten na to brát ohled, ale chci tenhle případ vyřešit co nejrychleji.“

„Ano, úplně vás chápu,“ odpověděl Mason. „A věřím, že chcete jednat férově.“

„Takže,“ nenechal se vyrušit Tragg, „Lucille Bartonová říká, že byla s vámi.“

„Opravdu to říká?“

„Přesně tak. Nejdřív tvrdila, že byla s Anitou Jordonovou, a ta jí potvrdila alibi na celý večer, ale když jsme si ji vzali do prádla, tak to alibi úplně vybouchlo.“

Lucille Bartonová mu spěšně vpadla do řeči: „Neříkala jsem, že jsem v šest hodin byla s panem Masonem. Nejdřív jsem říkala,

že jsem s ním byla až do té chvíle, než jsem se setkala s Anitou, a…“

„Teď mluvím já,“ přerušil ji Tragg.

„Nepřeje si, abyste teď mluvila,“ poznamenal Mason významně na adresu Lucille. „A proto, jako váš advokát, vám radím i já, abyste zůstala zticha.“

„Co to má znamenat, Masone?“ trochu znervózněl Tragg.

„Pouze radím své klientce, poručíku.“

„No dobře. Kdy jste byl včera s paní Bartonovou?“

„Už jsem vám říkal, že jsem se s ní sešel někdy během dopoledne.“

„Kdy jste se s ní sešel potom?“

„Bohužel, přesný čas vám neřeknu, poručíku.“

„Ale sešli jste se ještě?“

„To ano.“

„A teď už půjdeme k věci, Masone. Chci vaše otisky prstů.“

„Prosím,“ usmál se Mason, „jak si přejete. Jsem ochoten s vámi spolupracovat, jak jen to půjde, poručíku, ale zajisté chápete, že nemohu zrazovat důvěrná sdělení klienta.“

Tragg pokynul detektivovi v civilu, ten vytáhl z kapsy malou soupravu na snímání otisků a přistoupil ke stolu.

„Postavte se,“ požádal Tragg Masona.

„Ale to jde přece udělat i vsedě,“ usmál se Mason a napřáhl ruku k detektivovi.

Nastalé ticho nečekaně prolomil Goshen: „Neřekl bych, že je to ten člověk. Ten, co jsem ho viděl, nebyl taková vazba a…“

Tragg ho nenechal domluvit: „Počkejte chvíli venku. Chci, abyste si tohoto muže prohlédl, až si obleče ten kabát, abyste ho viděl, až vstane a udělá pár kroků. Nemůžete ho přece identifikovat, když pořád jen sedí za psacím stolem.“

„A pozor, poručíku,“ ozval se Mason, „aby to mělo aspoň nějakou platnost, nemůže mě identifikovat, dokud si mě nevybere

z řady nastoupených mužů.“

Goshen vstal, chvilku se nejistě rozhlížel a pak zmizel za dveřmi přijímací kanceláře.

Tragg se znovu ujal slova: „Masone, jestli chcete, můžete si vybrat, aby to proběhlo po dobrém nebo po zlém. Když to nepůjde po dobrém, budu to muset udělat po zlém.“

„To zní velice logicky,“ připustil Mason. „Ale teď se snad jedná o moje otisky, takže – tady na tento papír? Aha, takhle, viďte? Každý prst pěkně otisknout na bílý papír.“

Lucille Bartonová Masona upřeně pozorovala. I Arthur Colson se na Masona podíval, ale pak rychle znovu sklopil oči.

Po celou dobu, co detektiv snímal Masonovi otisky, panovalo ticho.

„Teď už můžete vstát a smýt si tu barvu,“ řekl Tragg.

Mason se zazubil: „Ne, díky. Váš svědek by třeba mohl právě nakouknout dovnitř. Dello, pokud si dobře vzpomínám, měla byste někde mít papírové ubrousky. Přineste je, na moje prsty to bude stačit. Není třeba, abych tím inkoustem zamazal celé umývadlo.“

„Tak si klidně seďte dál,“ rozčilil se Tragg, „ale věčně tam zůstat nemůžete. Jednou z téhle kanceláře budete muset odejít. Můj svědek si na vás počká dole v hale. Nebo někde jinde, to už je jedno. A až vaše otisky dosvědčí to, o čem jsem přesvědčený, tak si vás bude moct prohlédnout v base.“

Della Streetová podala Masonovi krabičku s ubrousky a kelímek čisticího krému. „Dejte si na prsty trochu krému, šéfe,“ doporučila mu. „Pořádně si ho vetřete a pak ta barva určitě zmizí.“

Mason se na ni usmál a poděkoval.

Detektiv v civilu podal Traggovi list papíru s Masonovými otisky. Tragg vytáhl z kapsy fotografii a pečlivě porovnával jeden otisk po druhém, až si konečně s uspokojením oddechl.

Odněkud vyčaroval velkou lupu a začal otisky zkoumat ještě pečlivěji, zvláště jeden, který dlouho porovnával s otiskem na

fotografii. Když skončil, vážně pronesl: „Masone, na vražedné zbrani je otisk vašeho prstu.“

„Skutečně?“ nevzrušil se Mason.

„Máte k tomu co říct?“

„Nemám.“

„Masone, oficiálně vám sděluji, že touto zbraní byl zavražděn Hartwell L. Pitkin. Mohu teď s konečnou platností prohlásit, že na té zbrani je otisk vašeho prstu. Vzhledem k daným skutečnostem se vás znovu ptám, máte k tomu co říct?“

„Nemám,“ opakoval podruhé Mason. „Chráním důvěrné sdělení klienta.“

„Důvěrné sdělení klienta nemůžete chránit do té míry, že by vás to opravňovalo odmítnout vysvětlení, jak se vaše otisky ocitly na vražedné zbrani.“

„Názory na to se liší,“ klidně prohlásil Mason. „Mimochodem, Dello, poručík Tragg se nás ještě nezeptal na ten druhý dopis. Slečna Bartonová mu o něm nic neřekla, protože o něm nic neví. První dopis mi napsala ona, ale ten druhý musel napsat někdo jiný bez jejího vědomí.“

„O jakém dopisu to zase mluvíte?“ vyjel Tragg podrážděně.

„Přineste ho, Dello. Ten dopis, co k němu byl přiložen klíček od psacího stolu v jejím bytě.“

Della Streetová zašla znovu ke kartotéce, vytáhla druhý dopis a podala ho poručíku Traggovi.

„Tento dopis přinesl zvláštní posel,“ vysvětlil Mason.

Tragg si dopis přečetl a zlověstně se zeptal: „V tom byl ten klíček?“

„Ano, klíček od psacího stolu.“

„Kde je?“

„Oba klíče mám tady, poručíku. Chcete je?“

Tragg převzal klíče, které mu Mason podal přes stůl, a se zamračeným výrazem si je soustředěně prohlížel.

„Víte, poručíku,“ začal Mason vysvětlovat, „cítil jsem, že slečna Bartonová chce, abych získal důkaz, ale současně si nepřeje, aby se vědělo, že to byla ona, kdo mi ho poskytl. Když potom včera odpoledne přišla se zde přítomným Arthurem Colsonem do mé kanceláře, využil jsem toho, že byla tady, zajel jsem do jejího bytu a otevřel si psací stůl. Jak jsem předpokládal, ten klíček byl skutečně od jejího psacího stolu, a v horní pravé přihrádce jsem našel zápisník a pistoli. Takže, poručíku, jestli se vám podaří najít osobu; která napsala ten druhý dopis, dostanete se o pořádný kus cesty blíž k odhalení Pitkinova vraha, samozřejmě pokud je váš předpoklad správný a jedná se skutečně o vraždu.“

„Jestli jste sakra vnikl do toho bytu a všecko tam prošmejdil, tak si můžu…“

Mason ho ostře přerušil: „Moment, poručíku, jen klid. Znovu zapřaháte vůz před koně a všechno obracíte vzhůru nohama. Do toho bytu jsem nevnikl bez povolení. Lucille Bartonová napsala ten první dopis a poslala mi klíč. Tím mi dovolila, abych pomocí toho klíče, který mi uvedeným způsobem dala k dispozici, mohl kdykoliv do jejího bytu vstupovat. Ale ten druhý dopis, to už byla určitě past, poručíku, protože…“

Tragg ho nenechal domluvit: „Když jste otevřel psací stůl, byla v něm ta pistole?“

„Poručíku, jsem ochoten zajít tak daleko a prohlásit, že tam nějaká pistole byla. Teď už bude záležet jen na vás, jak si to vysvětlíte. Ten stůl byl zamčený. Někdo měl k němu klíček, duplikát. Někdo mi ten klíček poslal. Navíc je naprosto jasné, poručíku, že jelikož slečna Bartonová byla v té době tady v mé kanceláři a ve stejné době ta pistole ležela zamčená v jejím psacím stolu, slečna Bartonová ji rozhodně nemohla mít u sebe. A pokud na té pistoli nenajdete otisky prstů, nemůžete nikterak dokázat, že ji vůbec kdy měla. Ale víc vám už opravdu nemohu povědět, poručíku. Dokonce si myslím, že jsem vám toho naznačil víc, než

jsem musel.“

Poručík Tragg se znenadání obrátil na svého detektiva: „Odveďte odtud Colsona a Bartonovou. Mason se tváří, jako by mluvil se mnou, ale ve skutečnosti dává pokyny těm dvěma, jak mají vypovídat.“

Detektiv okamžitě vyskočil ze židle. „Jdeme!“ zavelel.

„Slečno Bartonová,“ poznamenal Mason, „za daných okolností vám mohu dát pouze jedinou radu: neříkejte absolutně nic. Vzhledem k nepřátelskému postoji policie vám navrhuji, abyste na základě doporučení svého právního zástupce odmítla odpovídat na jakékoliv otázky.“

„Na základě doporučení svého právního zástupce,“ nevěřícně zopakoval Tragg. „Tak moment, Masone. Chcete říct, že ji budete v tomto případě vraždy zastupovat?“

„Je obžalována z vraždy?“

„Mohla by být.“

„Jak už jsem vám řekl, když jsem ji včera navštívil v bytě, domluvili jsme se, že ji budu zastupovat jako advokát.“

„V jaké záležitosti?“

„To vám nemohu říci.“

Tragg se vyčítavě otočil k Lucille Bartonové: „Tohle jste mi neřekla.“

„Vždyť jste se na to neptal,“ odpověděla mu vyhýbavě.

„Co jste tedy chtěla, aby pro vás udělal?“

„Jazyk za zuby, Lucille,“ pospíšil si Mason a pohrozil jí prstem. „Ani slovo, pamatujte si, ani slovo.“

Lucille se otočila k Traggovi. Na tváři se jí zračila úleva. „Slyšel jste, co mi právě doporučil můj advokát.“

„Odveďte je odtud,“ přikázal Tragg detektivovi a znechuceně žvýkal doutník, dokud všichni tři nezmizeli za dveřmi přijímací kanceláře.

Tragg škrtl zápalkou o podrážku polobotky, zapálil si vyhaslý

doutník a znovu se obrátil na Masona: „Podívejte, nechci vás do toho zatahovat, pokud to nebude nutné.“

„Díky.“

„Ale obávám se, že když se budete chovat jako doposud, tak to asi nutné bude.“

„Ano, plně vás chápu.“

„Určitě si dovedete představit, jak se to bude vyjímat v novinách – ADVOKÁTOVY OTISKY PRSTŮ NA VRAŽEDNÉ ZBRANI.“

„Myslíte, že je vhodné, abyste tu informaci poskytl tisku?“

„Budu muset.“

„To tedy budou palcové titulky.“

„Dovedu si představit i další – ADVOKÁT ODMÍTÁ VYSVĚTLENÍ.“

„Máte pravdu, některé noviny si na tom určitě zgustnou.“

„Nechme toho, Masone. Vy a já sice stojíme na opačných stranách barikády, ale v žádném případě vás nechci ukřižovat. Nejsem si úplně jistý, že jste to byl vy, kdo stál s Bartonovou před garáží, když se Goshen podíval z okna. A jestli jste to opravdu byl vy, tak asi proto, že vás tam pod nějakou záminkou vylákala, třeba řekla, že vám musí něco ukázat, a vy jste vůbec netušil, co by to mělo být. Jestli mi to můžete vysvětlit, tak mi to proboha řekněte.“

„Zkusme si tu myšlenku trochu rozvést, poručíku. Předpokládejme, že tomu tak skutečně bylo. Zbavilo by mě to odpovědnosti?“

„Na to vám ještě nemůžu dát definitivní a konečnou odpověď.“

„Tak mi dejte aspoň tu nedefinitivní a prozatímní.“

„Mimořádně důležité je, kdy k té smrti došlo. Za daných okolností to můžeme určit s přibližnou přesností na hodinu, ale kdybychom dostali tu hlášku řekněme už v šest, mohli bychom to stanovit téměř s minutovou přesností. Byla to vaše povinnost,

oznámit to policii.“

„Ano, rozumím.“

„Takže,“ pokračoval Tragg, „v tomto smyslu se asi odpovědnosti nevyhnete. A teď mi řekněte, když jste v šest přišel ke garáži, byla tam mrtvola?“

„Poručíku, přece víte, že vám nemohu povědět, kde jsem byl v šest hodin.“

„A jestli to byl Caffee, kdo naboural Finchleyovic auto, jak se vám podařilo vyrazit odškodnění ze Stephena Argylea?“

„Nic takového jsem neudělal.“

„Vždyť se s Bobem Finchleyem včera v noci vyrovnal.“

„To je pravda.“

„Tyhle věci jsem si ověřoval opravdu pečlivě,“ přiznal poručík Tragg, „protože jsem se přirozeně zajímal o jeho časový rozvrh během včerejšího odpoledne a večera.“

„A podařilo se vám to?“

„Jistě. Odpoledne byl doma. Přijel jste k němu a obvinil ho, že zavinil nehodu a ujel. Samozřejmě nechtěl připustit, že by to byla jeho vina.“

„To bych řekl, že nechtěl.“

„Ale krátce potom, co jste od něj odešel, se to Argyleovi rozleželo v hlavě a řekl si, že bude lepší, když to nějak urovná. Pospíšil si do vaší kanceláře. Šoféra nechal čekat před domem. Když Argyleovi později došlo, že se asi moc brzy nevrátíte a že Pitkin má mít večer volno, šel dolů a propustil ho. Ještě ho požádal, aby nejdřív zavezl auto domů.“

„Souhlasím.“

„Argyle na vás čekal přibližně do šesti, potom zatelefonoval svému pojišťovákovi a řekl mu, kde je a co právě dělá. Likvidátorovi se to moc nelíbilo a doporučil mu, aby se od vás držel co nejdál a za žádných okolností s vámi nic neprojednával. Slíbil mu, že za ním okamžitě přijede do vaší kanceláře, a Argyle

na něj počkal dole v hale. Ten chlápek, co tam prodává doutníky, si na něj jasně pamatuje. Argyle čekal v hale pět, maximálně deset minut, dokud ten likvidátor nepřijel a neodvezl ho.“

Tragg chvíli Masona pozoroval a pak řekl: „Pochopitelně, jestli tu bouračku Argyleovo auto nezavinilo, bude on i jeho pojišťovna určitě požadovat navrácení peněz, které zaplatili.“

„To určitě budou,“ souhlasil Mason.

Tragg se na něj ostře podíval: „Mám tomu rozumět tak, že nemáte v úmyslu jim ty peníze vrátit?“

„Přesně tak. Nic takového jsem však neřekl.“

„Cože?“

„Nemám k tomu žádný důvod.“

„Poslyšte, Masone, co kdybyste konečně přestal mluvit v hádankách a vyjádřil se jasně?“

„Já už to asi jinak neumím,“ usmál se Mason.

„Jak chcete,“ zamračil se Tragg. „Teď o něčem jiném. Když sem Lucille Bartonová přišla, neměla ani ponětí, že jste jejím advokátem.“

„Ale to snad ne,“ úspěšně předstíral překvapení Mason.

„Masone, když mi nebudete nic zatajovat, udělám všechno, co bude v mých silách, aby novináři i naše ředitelství vzali na vědomí, že jste jednal na rovinu a nic nezatloukal.“

„Postaráte se o to i u státního zástupce?“

„I u státního zástupce,“ slíbil Tragg, ale jeho hlas už nezněl tak přesvědčivě.

Mason se zazubil: „Víte stejně dobře jako já, Traggu, že kdyby se vám podařilo něco proti mně najít, státní zástupce by vás přivítal s otevřenou náručí. Případ Lucille Bartonové by se v tom okamžiku stal naprosto bezvýznamným.“

Tragg si odkašlal: „A vy si myslíte, že toho proti vám ještě nemám dost, aby vás státní zástupce mohl obžalovat v plném rozsahu?“

„Jen ať to klidně udělá, ale ať si dá pozor, aby se nespálil. Můžete mu ode mě vyřídit, že se tak snadno nedám.“

„S otiskem vašeho prstu na té pistoli bych si tak nevyskakoval,“ klidně pokračoval Tragg. „Tou pistolí byl totiž zabit Pitkin. Už mám v ruce zprávu z balistické laboratoře.“

„Opravdu?“

Tragg se zvedl ze židle. „Dal jsem vám Šanci, Masone.“

„To nepopírám,“ usmál se Mason. „Promiňte, že zůstanu sedět, Traggu. Ten váš Goshen by se mohl objevit ve dveřích a ukázat na mě prstem. Velice nerad bych se nechal identifikovat tímto způsobem. Ale do řady s několika muži se vám ochotně postavím. Svědek tak alespoň bude mít lepší možnost výběru.“

„Neblázněte, Masone. Nemůžete přece strávit příštích čtrnáct dní vsedě. Dřív nebo později vás budeme identifikovat a potom si to pořádně odskáčete – tím nejhloupějším způsobem, kterému se tak snažíte vyhnout.“ Tragg se otočil, rázným krokem přešel místnost a zavřel za sebou dveře do čekárny.

Mason a Della Streetová si vyměnili pohledy. „Panebože, Dello, ta pistole je opravdu vražednou zbraní.“

Mlčky přikývla.

„Byl jsem si jistý, že až prozkoumají nalezenou kulku, zjistí, že byla vystřelena z nějaké jiné pistole a že… Dello, kde jste sakra sehnala ten plášť?“

„Patří Paulu Drakeovi,“ přiznala Della s nevinnou tváří. „Když čekali v přijímací kanceláři, Gertie slyšela, co si povídají. Podařilo se mi vyklouznout k Paulovi, vypůjčit si jeho plášť a ten váš tam nechat.“

Mason se srdečně zasmál: „Ví Paul, k čemu jste to potřebovala?“

„Na nic se mě neptal – na to je moc opatrný.“

„Dello, zvyšte si plat o sto dolarů měsíčně a přijďte sem, k mému stolu. Já si právě teď nemohu dovolit vstát, protože by sem

mohl vtrhnout Tragg s tím vykuleným svědkem.“

KAPITOLA 19

Mason si rozevřel na stole noviny a řekl. „Ano, rozhodně udělali kus práce, nemyslíte, Dello?“

Della Streetová přikývla.

„Pěkné titulky,“ prohodil Mason a četl.

„ADVOKÁTOVY OTISKY NALEZENY NA VRAHOVĚ ZBRANI – ŽALOBCE NEHODLÁ OTÁLET, A TAK SVĚDEK MŮŽE PROVÉST IDENTIFIKACI… V SOUVISLOSTI S MYSTERIÓZNÍ VRAŽDOU ZADRŽENA ROZVEDENÁ KRÁSKA… ADVOKÁT VLASTNÍ KLÍČ OD BYTU PODEZŘELÉ.“

Potom zvedl oči a dodal: „Pořádně to rozmázli, Dello.“

„Rozmázli? To není to pravé slovo. Nechápu, proč jste řekl poručíku Traggovi o těch dopisech a dal mu ty klíče.“

„To byl jediný způsob, jak jsem mohl Lucille Bartonové sdělit, co jsem jí sdělit chtěl.“

„Nějak mi to nedochází.“

„Představte si, že oba ty dopisy mohl napsat někdo jiný.“

„Ano?“

„Dříve nebo později,“ začal Mason vysvětlovat, „musí nevyhnutelně vyjít najevo, že klíč od bytu byl poslán Paulu Drakeovi a že mi ho Paul předal. Pokud ten klíč poslal někdo jiný a já jsem ho použil, abych se dostal do Lucillina bytu, rozhodně jsem porušil zákon. Jestliže mi však ten klíč poslala samotná Lucille Bartonová, vstoupil jsem do toho bytu s jejím dovolením.“

Della Streetová přikývla: „Teď už tomu rozumím. Ráda bych věděla, jestli to i ona takhle pochopila.“

„Jestliže jsem byl v jejím bytě s jejím dovolením," pokračoval Mason, „je situace úplně jiná. Když jsem jí tedy nějakým způsobem mohl vnuknout myšlenku, že mi klíč k psacímu stolu poslal někdo jiný, a že v něm byla ta pistole, dal jsem zároveň Traggovi námět k přemýšlení."

„Myslíte, že to správně pochopila?"

„To teda nevím," s bohorovným klidem odpověděl Mason a pokračoval: „Každopádně jsem se o to pokusil. A trochu jsem Traggovi zamotal hlavu – vlastně i Colsonovi. Rád bych věděl, jestli Colson…"

Masona přerušilo Drakeovo kódované klepání na dveře.

„Dello, pusťte Paula dovnitř."

Della Streetová otevřela dveře.

Paul Drake vešel s odpoledními novinami pod paží. „Už jste viděli, co všechno jim napovídali? Tady jsem vám… aha, vy už je máte."

„Posad se, Paule," vyzval ho Mason. „Pěkně to rozmázli, nemyslíš?"

„To si piš, že to rozmázli."

Mason pokračoval: „Ten svědek, Goshen, by mě identifikoval, kdybych mu dal možnost. Ale já jsem mu ji nedal."

„Tomu nemůžeš zabránit. Proč jsi mu to nedovolil hned při první příležitosti? Teď to dělá dojem, žes mu chtěl znemožnit, aby tě vůbec někdy poznal."

„Mluvíš jako Tragg, Paule." Mason se zašklebil. „Jak to vypadá s Hollisterem? Už bys měl mít jeho popis."

„Je mu asi tak sedmačtyřicet, je vysoký, vyzáblý, tmavovlasý a má husté obočí. Podařilo se mi sehnat jeho podrobný popis a teď se pokusím obstarat fotografii."

Mason vypadal překvapeně. „Výborně, takže máme dalšího vysokého muže, který se dostal Goshenovi do obrazu. A co ten Dudley Gates, který si vybral peníze v bance a okamžitě je předal

Pitkinovi? Jak to s ním vypadá?“

„Je to mladý muž, asi tak třiatřicet, průměrná výška, podsaditý, blonďák, modré oči…“

„Dobře. Toho si nejspíš škrtneme, ale Goshen musel určitě vidět Hollistera.“

„Něco na tom může být, Perry,“ řekl Drake dychtivě a pak se zeptal: „Byl to Hollister?“

Mason neodpověděl.

Naděje, kterou měl detektiv před chvilkou ve tváři, zmizela, když říkal: „Beru tu otázku zpět.“

„Oukej. Co je s Dudley Gatesem? Už ho našli? Co řekl o těch penězích?“

„Dudley Gates je s Hollisterem. Jsou to partneři a v pondělí večer si odjeli prohlédnout nějaká ropná naleziště.“

„Kde ta naleziště jsou?“

„Někde na severu. Přesné místo pochopitelně uchovávají v naprosté tajnosti.“

Mason se zamyslel: „To bylo ve středu v šest hodin. Ti dva odjeli v pondělí. Měli tři dny… V kolik hodin v pondělí večer odjeli?“

„Podle všeho přesně v šest. Hollisterova hospodyně odešla v půl páté. Hollister čekal na nějakého muže, potom k němu přišel Gates a v šest hodin odjeli. Hospodyně ho slyšela, jak telefonuje Gatesovi a říká mu, že vyjede úderem šesté. A o Hollisterovi je známo, že si potrpí na přesnost.“

„Paule,“ řekl Mason rozhodně. „Musím se odtud nějak dostat ven, ale aby mě nikdo neviděl.“

„To nepůjde,“ odpověděl Drake. „Tragg drží toho svědka Goshena dole v autě s policajty, a čekají tam, až vyjdeš ven. Všude kolem je spousta reportérů a fotografů.“

„Paule, ty máš otevřenou kancelář čtyřiadvacet hodin denně?“

Drake přikývl.

„To je jediná kancelář v budově, která je otevřená celou noc?“

„Tak tohle nevím.“

„Moji kancelář teď zavřeme. Della prozkoumá chodbu a zjistí, jestli se mezi našimi kancelářemi náhodou někdo nepotlouká. Já potom přejdu do tvé kanceláře. Della tady zamkne a půjde domů. Novináři ji určitě zastaví. Bude se na ně sladce usmívat a řekne jim, že pan Mason odešel z kanceláře už asi před půl hodinou a že si to zařídil tak, aby se tomu případu mohl dál nerušené věnovat.“

„Myslíš, že jí budou věřit?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Mason. „Půjdou sem nahoru a uvidí, že je v kanceláři tma.“

„A uklidní se, protože si budou myslet, že jsi pořád ještě uvnitř.“

„To jistě, ale pak dostanou brilantní nápad, budou se držet v blízkosti vrátného, a jakmile sem přijde uklízečka, aby to tady dala do pořádku, ti vlčáci od novin sem vtrhnou a začnou tady čmuchat – pochopitelně nezákonně, ale to jim bude šumafuk. Potřebují přece něco vyfotit a informovat čtenáře.“

Drake vypadal nerozhodně. „Pak se ale stejně dozvědí, že jsi v mojí kanceláři. Prostěji začnou hlídat.“

Mason namítl: „Uděláme to přece tak, aby si mysleli, že se mi podařilo dostat se ven suterénem.“

„Jak to chceš udělat?“

„Proto tě tady mám,“ odpověděl Paulovi s lišáckým úsměvem. „Chceš přece nechat odvézt velkou bednu. Budeš s ní zacházet strašně opatrně. A tu bednu, o níž se bude předpokládat, že obsahuje předmět doličný, necháš odvézt ke mně do garáže. Při nakládání každý uvidí, že je pořádně těžká. Ve víku bude mít pár otvorů. Jednoho svého hocha pošleš ke mně do garáže, aby tu bednu převzal a otevřel. Až se ji podaří novinářům objevit, bude prázdná.“

„Proč si myslíš, že se ji novinářům podaří objevit?“

„Jakmile je napadne, že jsem se odtud přece jen nějak dostal, začnou se vyptávat vrátného, jak se mi to mohlo podařit. Taky se budou vyptávat tebe a tvojí sekretářky, protože budou chtít vědět, jestli náhodou u tebe nejsem, a ty jim tu bednu pověsíš na nos.“

„Neblázni,“ reagoval Drake. „Nechají tady nějakého reportéra, fotografa a chlapa v montérkách, aby hlídali.“

„To je dobře. Ale až ta bedna bude odjíždět, vzpomenou si, že ji u tebe viděli.“

„Předpokládejme, že jim ta bedna bude připadat podezřelá a podívají se do ní.“

„Jestliže se do ní podívají, můžeme zkusit něco jiného. Jestliže ne, pak je necháme, aby si mysleli, že jsem se tímhle způsobem dostal ven.“

„Ale stejně ti to všechno nepřinese nic dobrého,“ namítl Drake podrážděně. „Zbytečně budeš mít ostudu. Představ si, co udělají noviny, když… Proč to děláš? Nechej toho, Perry, strkáš hlavu do oprátky. Důkaz o útěku přece znamená důkaz o vině.“

„To máš pravdu.“

„Podle mého přímo nahráváš Traggovi. Nemůžeš přece bydlet u mě v kanceláři bůhvíjak dlouho, Perry.“

„To jistě nemohu,“ reagoval Mason. „Ale pojďme na to psychologicky. Nikdo přece nehlídá prázdnou stáj, aby mu neukradli koně.“ Pak dodal: „Dello, jděte se podívat na chodbu. Dejte mi vědět, jestli je tam čistý vzduch.“

Della souhlasně přikývla, otevřela dveře, vyšla na chodbu a pak se vrátila a řekla: „Vzduch je čistý, šéfe.“

„Tak pojď, Paule,“ zasmál se Mason. „Budeš mít hosta.“

Drake mu odpověděl unaveně: „Oukej, to jsem dopad.“

KAPITOLA 20

Mason se v Drakeově kanceláři pohodlně uvelebil, nohy na hraně Drakeova stolu, opěradlo židle opřené o stěnu, v pravé ruce šálek kávy a sendvič v levé.

Paul Drake seděl za stolem, před sebou tři telefony a mezi jednotlivými telefonáty taky žvýkal sendvič. Jeden z telefonů zazvonil. Drake usilovně polkl a ozval se.

Když domluvil a odložil sluchátko, řekl: „Jo, už to tady asi máme, Perry."

„Co se děje?"

„Skočili na tu bednu jako psi na kost. Šli za ní až do tvé garáže a tam zjistili, že je prázdná a že má ve víku vyvrtané otvory. Novináři jsou naštvaní a Traggovi lidi se cítí jako po koťatech."

„A co Goshen?"

„Podle posledních hlášení pořád čeká tady dole. A…"

Zazvonil telefon.

Paul Drake vzal sluchátko, přiložil si ho k uchu a ohlásil se: „Paul Drake… Opravdu…? Prima… Řeknu ti, co bys měl nejspíš udělat. Měl bys ses o tom pořádně přesvědčit. Mohla by to být past. Goshenovu adresu máme. Zajeď tam. Zjisti, jestli se Goshen skutečně vrátil… Oukej, zavolej mi."

Drake položil sluchátko. „Goshen odešel."

„To doufám, Paule."

„Ale mohla by to být past," upozornil ho Drake.

„Zkontrolujeme si to a počkáme, až se ukáže doma. Čekal tady čtyři hodiny. Musí být unavený."

Zase se ozval telefon. Drake zvedl sluchátko a řekl: „Haló, tady je Drake… ano… a sakra…! Víš to jistě…? To by mohlo být zajímavé. Minutku podrž telefon – jen abychom neztratili spojení.

Nikomu nedovol, aby nás přerušil. Zůstaň tam, kde jsi.“

Drake přikryl rukou mikrofon a řekl Masonovi: „Našli Hollisterovo auto. Jel přes kopce a rozflákal ho.“

„A co je s Hollisterem?“

„Po něm nezůstala ani stopa. Našli jen prázdný vůz.“

„Kde?“

„Na Canyonské silnici, deset celých dvě desetiny míle od Santa del Barra. Zřejmě sjel ze srázu.“

„Proč si to myslíš?“

„Hlásil mi to jeden z mých chlapců. Spojil se s dálniční hlídkou. Objevila to auto asi tak před hodinou. Mělo zařazenou nízkou rychlost a zapnuté zapalování.“

„Jak ho vůbec našli?“

„Jeden člen dálniční hlídky si náhodou všiml velmi slabých stop. Bylo štěstí, že si jich vůbec všiml, protože skoro nebyly vidět. Objevily se na takovém širokém místě na cestě, která byla plná kamení, a potom tam byl strmý sráz, delší než sto stop a směřující do kaňonu.“

„Kde teď ten tvůj hoch je?“

„Ozval se ze Santa del Barra.“

„Řekni mu, aby to auto prohlédl tak podrobně, jak mu to policie dovolí. Musím přesně vědět, co v něm je a co ne.“

Drake předal instrukce svému pracovníkovi a potom dodal: „Oukej, počkej ještě chvilku, jen minutku.“

Zase přikryl mikrofon rukou a oznámil Masonovi: „Jede tam policie se zdvihákem. Hlídka telefonovala Traggovi a Tragg nařídil, aby vůz vytáhli zpátky na cestu. To bude fuška. Budou ho totiž muset tahat po stěně srázu.“

„Dobře, řekni tomu svému hochovi, aby tam zůstal s policií, prozkoumal to auto, a co nejdřív se ti ozval.“

Když Drake zavěsil, poznamenal: „Hollister se nemohl dostat moc daleko od místa, kde to auto nechal sjet dolů.“

„Ujel deset mil, z toho pět po horské silnici. Paule, není to náhodou ta, co vede do Rushing Creek?“

„Kristepane, to víš, že jo! Má to nějaký význam, Perry?“

„Nevím.“

Mason začal pochodovat. „Sakra, Paule, proč nemáš větší kancelář?“

„Nemůžu si to dovolit,“ zazněla Drakeova strohá odpověď. „Kromě toho potřebuju kancelář jenom jako kapitánský můstek. Nepotřebuju dělat dojem na klienty jako ty.“

„Potíž je v tom, že tady nemáš dost místa, abych se mohl projít. Jen co člověk udělá pár kroků, narazí do zdi. Jak tady sakra můžeš přemýšlet?“

Drake odpověděl. „Já sedím na židli, když přemýšlím.“

„V téhle díře ti nic jiného nezbývá.“

„A o čem teď vůbec přemýšlíš?“

„O Goshenovi.“

„Měl jsi ho nechat, aby na tebe ukázal prstem, a potom jsi měl začít křičet, že to je falešné obvinění. Dříve nebo později tě dostane, a pak to vůbec nebude vypadat pěkně, protože jsi utekl.“

Mason pořád pochodoval.

„Z toho nevyklouzneš,“ pokračoval Drake. „Ten chlápek tě nakonec bude identifikovat.“

„Nemá dobré oko na mužské obličeje,“ odpověděl Mason.

„Pro tebe ale dobré oko mít bude. A Tragg to ví.“

„Když se teď v Santa del Barra našlo to auto, Tragg tam odtáhne, aby se podíval, jestli by se mu něco nemohlo hodit. Poručík Tragg je přece mozkem skupiny pro vyšetřování vražd. Ostatní hošani nejsou takoví frajeři. Tragg je ale taky férový, zatímco ti ostatní jsou schopni všeho… A seržant Holcomb by uvítal každou příležitost, aby mohl Traggovi vrazit nůž do zad. Já ti řeknu, co teď uděláme, Paule. Máš nějakého operativce, který by měl postavu jako já? A na kterého je absolutní spoleh?“

Drake se na Masona zamyšleně podíval a pak se zeptal: „Dostane se do nepříjemností?“

„Když udělá všechno, co mu řeknu, tak ne.“

„Mohl by to být Jerry Lando. Má skoro stejnou postavu jako ty a taky stáří zhruba odpovídá.“

„Je na něj spolehnutí?“

„Na Jerryho se můžeš spolehnout ve všem. Není to žádnej zelenáč. Pálí mu to.“

„Paule, vzpomínám si, že jsi mi jednou řekl, že foťák a blesk často dostanou detektiva na taková místa, kam by se jinak nedostal ani náhodou.“

„To je pravda. Když někdo někde vidí chlapa s foťákem a bleskem, okamžitě ho bere jako fotografa od novin a většinou se ani nenamáhá, aby se ho zeptal, kdo je a co chce.“

To je dobře. Máš tady někde po ruce aparát, Paule?

„Ano.“

„Oukej tak mi ho dej.“

„To myslíš vážně?“

„Ano. Ještě bych chtěl, abys sehnal pár dobrých fotografů, Paule.“

„Kolik?“

„Pět nebo šest.“

„Podívej, tady blízko je večerní škola pro novinové fotografy. Třeba by ti stačilo pár dobrých studentů.“

„Oukej. Zavolej sem Jerryho Landa. Má auto?“

„Má.“

„Výborně,“ zaradoval se Mason. „To jeho auto použijeme. Řekni mu, aby si vzal s sebou kufr. A taky budu potřebovat ten svrchník, co ho tady Della nechala. Řekni mu, aby si pospíšil. Jestli se pustíme do toho triku, co mám na mysli, budeme muset jednat rychle.“

„Jaký trik máš na mysli?“ zeptal se Drake a zvedl telefon.

Mason se zašklebil. „Chceš to vědět?“

„Tak si to nech,“ odsekl Drake podrážděně a nervózními prsty začal vytáčet číslo.

KAPITOLA 21

Jerry Lando, vysoký, atletické postavy, klidný, ale s čertovskými jiskřičkami v tmavých očích, odložil kufr do rohu kanceláře a řekl: „Oukej, pane Drakeu, auto mám dole. Natankoval jsem a jsem připravený na všechno.“

„Znáte pana Masona?“ zeptal se Drake. „Perryho Masona, toho advokáta?“

„Těší mě, pane Masone,“ řekl Lando a podal Masonovi ruku. „Hodně jsem o vás slyšel,“ pokračoval a přátelsky se zašklebil. „A taky četl.“

„A ještě číst budete,“ zasmál se Mason. „Připravíme půdu pro reportáž v ranních novinách.“

„Co budeme dělat?“

„Zajedeme si do nějakého autokempu. Vybereme si takový, kde budou bungalovy rozestavěny tak, jak to potřebuju. Vezměte si tenhle svrchník. Zkuste, jak vám bude.“

Mason podržel Landovi svrchník, ten vsunul ruce do rukávů a přetáhl si ho přes ramena.

„Jako můj vlastní,“ prohlásil.

Mason se obrátil na Paula Drakea: „Paule, přived sem ty fotografy. Ať si vezmou pořádné aparáty, blesky a spoustu filmů. Za jak dlouho bys je tady mohl mít?“

„Dej mi na to hodinu.“

„Dávám ti třicet minut. Další pokyny dostaneš telefonem,“ řekl Mason rezolutně. „Lando, dáme se do toho.“

Lando zvedl kufr.

Mason si pověsil na rameno velký fotografický aparát.

„Měj srdce, Perry,“ žadonil Drake. „Nemůžu přece ty kluky…“

„Půl hodiny a ani fous navíc! Tak jdeme, Lando.“

Vyšli ze dveří.

Drake se ozval podrážděně: „Jerry, nezapomeň, že teď nepracuješ pro tuhle kancelář. Nedovol našemu příteli, aby tě dostal do nepříjemností.“

„Co se mě týče,“ odpověděl Lando, „když budu s panem Masonem, budu se přece řídit radami svého advokáta.“

Noční vrátný se u výtahu díval na Masona s otevřenou pusou. „Jak to, myslel jsem, že… Má se za to, že jste odtud vyklouzl…“

„Hlouposti,“ řekl mu Mason. „Pracoval jsem dlouho do noci.“

„Ale přece… vy jste přece ve své kanceláři nebyl.“

„To víte, že ne. Měl jsem jednání s Paulem Drakem.“

„To jsem blázen,“ divil se vrátný. „Měl jste vidět, co se tady dělo kolem tý bedny, když jsem ji nakládal. Musím to hned povědět těm chlapcům…“

„Prozatím jim nic neříkejte,“ přerušil ho Mason. „Nechtěje, ať si sami uvědomí, kde udělali chybu. Vy přece neodpovídáte za to, co napíšou do těch svých plátků.“

Mason otevřel peněženku, vyndal desetidolarovou bankovku, složil ji a vsunul vrátnému do ruky. Potom se zeptal Landa: „Máte venku auto?“

„Přímo proti baráku.“

„Prima. Trochu si zasprintujeme, kdyby náhodou někdo hlídal, ale nepředpokládám, že by tu někdo byl.“

„Když jsem sem šel, nikdo tady nebyl,“ řekl Lando. „Ani noha.“

„To je dobře.“

Vestibulem prošli bez sebemenší nepříjemnosti a nastoupili do Landova vozu.

„Kam pojedeme?“

„Jeďte nahoru směrem k severní dálnici,“ nařídil Mason. „A dívejte se po autokempech. Chci se dostat do takového, kde to

bude vypadat, jak to potřebuji.“

Po pár mílích Mason řekl: „Tady to vypadá docela dobře a mají tu volno, takže by to mělo být v pohodě.“

„Jak se ubytujeme?“

„Byl bych rád, kdybychom měli dvoupokojový bungalov, jestli to bude možné,“ odpověděl Mason. „Když to nepůjde, vezmeme si jednopokojový. Ale musí to být v zadní části kempu. Zapište nás jednoduše jako Lando s doprovodem. Dejte jim číslo svého vozu. Víc po vás chtít nebudou. Je vám to jasné?“

„Pochopil jsem to.“

Lando zastavil před závorou u bungalovu s nápisem Kancelář, nechal motor běžet a vešel dovnitř.

Během pár minut se objevil v doprovodu energické ženy, která nesla klíč.

Lando zamával, Mason se přesunul na místo řidiče, zařadil a pomalu jel za nimi, až se recepční zastavila a vsunula klíč do zámku jednoho ze zadních bungalovu.

Žena vešla dovnitř následována Landem, rozsvítila se světla a po chvilce se Lando zjevil u dveří a kývl.

Jakmile se recepční vydala na cestu zpátky do kanceláře, Mason vystoupil z vozu a šel si bungalov prohlédnout.

„Je to v pořádku?“ zeptal se ho Lando.

„Je. Takže teď zavoláme Paulu Drakeovi.“

„V kanceláři mají telefon.“

„Ten se nám nehodí,“ řekl Mason. „Vrátíme-li se kousek zpátky, je tam servis, kde mají telefon. Pojedeme tam.“

„Oukej,“ odpověděl Lando. „Chcete, abych řídil?“

„Ano. Pojďte a cestou vám řeknu, co budete muset udělat.“

Lando nechal rozsvíceno, zamkl dveře bungalovu, nastoupil do vozu a nastartoval.

Mason mu řekl: „Až budete mít Paula Drakea na drátě, dáte mu naši adresu a řeknete mu, aby nám sem poslal ty fotografy.“

„Dobře.“

„Potom počkáte deset minut,“ pokračoval Mason, „a zavoláte na velitelství policie. Budete chtít seržanta Holcomba z oddělení vražd. Holcombovi se představte jako zástupce Bladeu. Řekněte mu, že mu dáte tip, který ho u policie proslaví, pokud vám ovšem slíbí, že vás bude přednostně informovat o dalším průběhu a zajistí, aby se o tom nedozvěděly ostatní noviny.“

„Myslíte, že to bude ochoten udělat?“

Mason se ušklíbl a odpověděl: „Seržant Holcomb je ochoten udělat všechno možné pro kohokoliv, kdo mu pomůže předehnat kolegy ve služebním postupu.“

„Výborně. A co mu mám říct?“

„Řekněte mu, že vaši reportéři vystopovali Perryho Masona v jednom autokempu. Dejte mu adresu kempu i číslo našeho bungalovu a řekněte mu, že se Mason v kanceláři kempu osobně zapsat nenechal, ale že tam je s pracovníkem Drakeovy detektivní agentury jménem Lando, který je tam s vozem té a té značky a čísla. Řekněte mu, aby kvůli identifikaci vzal s sebou i Goshena. Taky mu řekněte, že vaše noviny chtějí mít z té identifikace sólokapra, jelikož mu vaším prostřednictvím přihrály tutovku.“

„Dobře. Co potom?“

„Potom zavoláte šéfredaktorovi Bladeu a řeknete mu, že pro něj máte přímo exkluzivní tip, a že když to klapne, ozvete se, aby vám proplatil nějakou tu pětku. Pak mu povězte, že oddělení vražd posílá Goshena, aby provedl překvapující identifikaci.“

Lando si chytrýma očima prohlížel Masonovu bezelstnou tvář.

„Ten Holcomb vás zná, viďte?“

„To víte, že ano.“

„A nezvrtne se to kvůli tomu?“

„Holcomb je posedlý touhou po slávě. Vždycky se snaží dělat dojem, že dokázal něco, čeho by Tragg nebyl schopen.“

„Pořád mi to nějak nedochází,“ namítl Lando.

„Holcomb věří na výsledky a nezajímá ho, jak jich dosáhne. Goshena prostě k té identifikaci přinutí. Tohle by Tragg nikdy neudělal.“

„Nedovedu si představit, co Holcomb řekne, až vás tady uvidí?“

Mason odpověděl: „Až sem Holcomb přijede, nic neuvidí.“

„Jak to?“

„Už jste se pokoušel vidět něco ve tmě chvilku potom, co vám před očima vyšlehne půltuctů fotoblesků doprovázených stříbrným světlem reflektorů?“

„To bude paráda!“ vykřikl Lando a v hlase mu zazněl obdiv. Když dojeli k servisu, vystoupil a pustil se do telefonování.

KAPITOLA 22

Mason oblečený do Drakeova černého kabátu přivítal auto s Drakeovými fotografy a jako nehrající kapitán jim dal pár přesných instrukcí a nařídil, kdo se má kde pohybovat.

Od dálnice zaskřípěly brzdy nějakého auta, odbočujícího na příjezdovou cestu ke kempu. Dlouhá anténa a červený majáček dosvědčily, že jde o policejní vůz.

„Výborně," řekl Mason. „Už je tady máme."

Pod náporem Drakeových fotografů auto zastavilo.

Světla fotoblesků se probíjela dovnitř a oslepovala pasažéry.

„Hej," zakřičel seržant Holcomb, vyklánějící se z okna. „Co to má znamenat?"

„Jen pár snímečků pro tisk, poručíku Traggu," ozval se jeden z fotografů.

„Já nejsem žádnej poručík Tragg, jsem seržant Holcomb. Koukejte si to dobře napsat. Tak pozor: há-ó-el-cé-ó-em-bé."

„Bezva, už to máme," řekl fotograf. „A teď ještě pár snímečků."

Fotoblesky se zase rozblýskaly.

Mason využil oslepení policistů a s kvalitním fotoaparátem v rukou přistoupil ke kabině vozu. Seržant Holcomb otočil klíčkem zapalování, přístrojová deska se rozsvítila a pak se zeptal: „Je Mason opravdu tady?"

Jeden z Drakeových mužů mu odpověděl: „Je tady. Omrkli jsme si seznam hostí. Je tady s pracovníkem Drakeovy kanceláře."

Aktivita fotoblesků se zvýšila.

„Dejte chvíli pokoj," zaprotestoval Holcomb. „Řádíte tady jako o Božím těle."

„Tady je!" ozval se výkřik jednoho z fotografů. „Uviděl ty

blesky a vylezl ven. Došlo mu, že jsme ho vyšťourali.“

Holcomb strčil do Goshena. „Tady ho máte!“

Muž, který vyběhl ze dveří bungalovu, měl na sobě světlý svrchník, kloboukem si kryl tvář a utíkal po cestě přímo k policejnímu vozu.

Fotografové utvořili půlkruh a fotoblesky se vzájemně předháněly.

Běžící muž se zarazil, prudce zastavil, otočil se, dal si na hlavu klobouk a s důstojností člověka, který se vzdal, vykročil zpátky k bungalovu.

Fotografové s blesky a cvakajícími aparáty se za ním rozběhli. Mason zůstal stát vedle policejního vozu.

„Oukej,“ zavrčel seržant Holcomb směrem k muži, který seděl vedle něj. „Tak jste ho viděl. Byl to on nebo ne?“

Žádná odpověď.

„No tak,“ znovu ho vybídl.

„Byl to on,“ odpověděl Goshen.

Seržant Holcomb se spokojeně uchechtl, nastartoval a otočil vůz. „Doufám, že se vám ty obrázky povedou,“ křikl z okna na fotografy. „Nashle, hošani!“

Když policejní vůz odjel, Mason se obrátil na Drakeovy muže: „Výborně, chlapci, vraťte se zpátky a rychle ty snímky vyvolejte. Potřebuji, aby každý z vás popsal snímky, co nafotil, protože pak bude snadnější je roztřídit.“

Mason se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí, potom se vrátil do bungalovu a zakřenil se na Landa.

Jen vešel dovnitř, Lando se ho dychtivě zeptal: „Udělal jsem to dobře?“

„Ovšem.“

„Chvilku to byl hrozný zmatek. Ty fotoblesky člověka pořádně oslepí.“

„Teď si vyměníme kabáty,“ řekl Mason. „Ten černý není

zrovna nejpohodlnější. Zdá se mi, že ten světlý bude příjemnější. Reportéři z Bladeu tady musí být už… Podívejte, není to jejich auto?“

Cestu k bungalovu ozářila světla přibližujícího se vozu.

Lando šel ke dveřím a vyhlédl ven.

„My jsme z Bladeu,“ ozval se mužský hlas. „Chceme udělat interview s panem Masonem.“

„O čem s ním chcete mluvit?“ zeptal se jich Lando.

„Jen je nechte, ať jdou dovnitř,“ řekl Mason. „Když mě tady objevili, mají na nějaké to interview právo. Nemůžeme je přece zklamat.“

Reportér a fotograf z Bladeu vešli do bungalovu.

„Zdravíme vás, pane Masone,“ řekl reportér.

„Já vás taky,“ odpověděl jim Mason s úsměvem.

„Vy jste poliše pořádně natáh, že jo?“

Fotograf vytáhl své nádobíčko a znovu se rozehrály světelné efekty fotoblesku.

„Víte, já teď pracuju na jednom případě,“ řekl jim Mason. „Takže nechci, aby zrovna každý věděl, kde jsem, ale policii se nevyhýbám. Byli u nás asi tak před deseti minutami. Chcete si ještě udělat pár snímků? Byl tady seržant Holcomb – s Goshenem.“

Chtěli si udělat ještě pár snímků a požádali Masona, aby pózoval u dveří.

„Taky bych vás chtěl mít, jak vycházíte ven,“ dodal fotograf a šel si stoupnout před dveře bungalovu.

Mason otevřel dveře a s tváří ze strany nepatrně zakrytou kloboukem vyšel z bungalovu.

„To je senzace,“ zaradoval se fotograf. „Vypadá to, jako byste se pokoušel dostat ze záběru, ale já jsem přeběhl na druhou stranu a povedlo se mi to.“

Pak se ozval reportér: „Chtěli bychom se dozvědět trochu víc o

tom vašem případě, pane Masone, a…“

„Bohužel, k tomu případu vám nemohu nic povědět.“

Reportér se podíval na hodinky. „Tak, to asi bude všechno. Pojď, Jacku, dáme ty snímky vyvolat. Říkal jste, že Holcomb byl tady?“

„Ovšem. Jistě vám sdělí podrobnosti telefonem.“

KAPITOLA 23

Příští den ráno, když nesoustředěně pracoval ve své kanceláři, dostal Mason hlášku, že ho jde zase navštívit poručík Tragg.

Tragg kráčel v patách za Gertie, která ho šla ohlásit.

„Odpusťte, že nečekám v přijímací kanceláři," řekl poručík a dodal: „Vy máte ve zvyku mizet z kanceláře a schovávat se v bednách…"

Za hromadou ranních novin se Mason otráveně ozval: „Dejte s tím pokoj, Traggu. Já ani nevím, jak ty řeči vůbec mohly vzniknout."

„Výborně, pro Blade to byl sólokapr. Zdá se mi, že jste tady dost dlouho nebyl."

„No, ani bych neřekl."

„Víte, že vás Goshen identifikoval?"

„Opravdu?"

„Na to vemte jed. Viděl vás jít a taky utíkat."

Tragg se pohodlně opřel. „Podívejte, Masone," řekl, „vsadil jste moc vysoko. Nedovolte té druhořadé potvoře, aby vám zkazila kariéru."

„Už jsem se o to pokusil."

„Dobře, takže budem jednat na rovinu."

„To jsem vám právě chtěl navrhnout, Traggu. Vy jste poctivý střelec, ale v kanceláři státního zastupitelství jsou lidé, kteří se nezastaví ani před lží. Jsou ochotni udělat všechno, aby mě dostali."

„Ano, a teď vás dostali."

„Tak je nechte, ať to dokážou."

„Mohli by vás překvapit, Masone."

„Nebo já je. Jak se seržant Holcomb dozvěděl, kde jsem byl

včera večer?“

„To nevím,“ odpověděl Tragg. „Vlastně jsem se vás právě na tohle chtěl zeptat. Holcomb tvrdí, že to byl výsledek zatraceně fikané policejní práce, já si ale myslím – opravdu si to jenom myslím…, že nejspíš od někoho dostal tip.“

„Tip dostal Blade. Nepředpokládáte přece…“

„Ne, Holcomb je na Blade příšerně naštvaný. Prý mají jen ty fotky, které udělali až po jeho odjezdu, když jste jim v tom bungalovu poskytl interview, a pak ještě pár snímků, když jste vyšel ven a chtěl jste si přikrýt tvář kloboukem.“

„Dovedu si přesně představit, jak mu je,“ souhlasil Mason a pokračoval: „Mně je přece úplně jedno, jestli jsou moje fotky v novinách nebo ne.“

Tragg se zašklebil: „Holcombovi to jedno není.“

„Opravdu?“

„Vy zatraceně dobře víte, že opravdu. Po celém městě kupoval noviny a naznačoval, že udělal dobrou práci tam, kde já jsem selhal.“

„Jen aby nenarazil.“

Tragg Masona zkoumavě pozoroval. „V Holcombově zprávě něco nesedí.“

„Je na tom něco divného?“

„Nehodlám komentovat to, co říká o své detektivní práci. Chtěl jsem vám jenom říct o těch fotkách.“

„A to?“

„Podle Holcomba tam byla spousta fotografů.“

Mason si zapálil doutník a prohodil: „Seržant Holcomb je přece zkušený pozorovatel. Měl by to vědět.“

„Ale nebyli tam reportéři,“ řekl Tragg zamyšleně.

„Jenom fotografové. Když se nad tím člověk trochu zamyslí, nějak to nehraje.“

Mason pozoroval kouř pomalu stoupající ke stropu a Tragg

pokračoval:

„Ani ten počet fotografů nějak nesedí. To by musely být fotky ve všech novinách. Ale interview otiskl pouze Blade.“

Mason dál upřeně pozoroval namodralé spirálky vycházející z jeho doutníku a řekl: „Seržant Holcomb má potíže s tím, že dovede hypnotizovat sám sebe, protože chce, aby se věci vyvíjely podle jeho přání. Nevím, jestli jste si toho všiml, poručíku, ale když seržant Holcomb dostane nějaký nápad, za každou cenu chce, aby se skutečnost tím nápadem řídila.“

Tragg studoval Masona opatrnýma, hloubavýma očima. Vzal si doutník, odkousl špičku, zapálil si a pak řekl: „Lituji, ale imunitu před kanceláří státního zástupce vám zajistit nemohu.“

„Já vím.“

„Teď už podle všeho obvinili Lucille Bartonovou z vraždy. Pospíší si s jejím předběžným výslechem a ostatní případy odloží.“

„Hm, nejspíš ano.“

„A jsou připraveni do toho zatáhnout i další osoby, jakmile se jim po předběžném výslechu trochu vyjasní. Myslím, že je vám jasné, že vy budete první.“

„Myslel jsem, že pro mě přijdou dnes ráno,“ řekl Mason. „Vlastně jsem si myslel, že jste tady kvůli tomu. Dal jsem si své věci trochu do pořádku a…“

Tragg ho přerušil: „Objevily se některé skutečnosti, které to komplikují.“

„Jaképak?“

„Především Hollisterův automobil.“

„A co Hollister?“

„Tak daleko ještě nejsme. Zatím jsme jen šťastnou náhodou dostali jeho auto. To by je mohlo na určitou dobu zdržet.“

„Máte nějaké zprávy o Dudley Gatesovi?“

„Dudley Gates se dozvěděl, že ho hledáme, a zavolal nám. Je v Honolulu. Narychlo tam odletěl kvůli nějakým obchodním

záležitostem. Působil dojmem, že s námi mluví otevřeně, ale tím se Hollisterův případ stal ještě záhadnější. Gates prý chtěl v pondělí odpoledne s Hollisterem odjet, ale pak dostal nějakou důležitou zprávu, a proto se rozhodl letět do San Franciska a tam přesednout na nějakou linku do Honolulu. Řekl nám, že prý to Hollisterovi oznámil a že s ním naposled mluvil telefonicky na letišti v San Francisku přibližně ve tři čtvrtě na pět. Kontrola Hollisterových telefonních hovorů to potvrdila. Volal Gatesovi na letiště v San Francisku. Gates řekl, že prý mu Hollister sdělil, že ze Santa del Barra odjede nejpozději za hodinu.“

„To je velmi zajímavé.“

„A mění to situaci. Jistě se na to dokážete podívat očima státního zastupitelství.“

„O pohybu Hollistera ten večer nemáte žádné nové zprávy?“

„V pondělí v půl páté, když hospodyně odcházela domů, byl připraven vydat se na cestu. Jeho vůz stál na příjezdové cestě. Sdělil jí, že odjede nejpozději v šest hodin. Zatím se nám nepodařilo zjistit, kde je.“

„Jak ta hospodyně vypadá?“

„Nevypadá špatně. Je jí asi čtyřicet. Řekla, že prý se Hollister tahá s Lucille a že z něj Lucille vymámila spoustu věcí. Nějaké orientální koberečky, starožitný stůl a spoustu dalších drobností.“

„Zřejmě nemá Lucille zrovna v lásce?“

„To rozhodně ne.“

Mason pokýval hlavou. „Ano. Poručíku, kam směřoval předek toho auta, když padalo se svahu. Nahoru nebo dolů?“

„Podle stop to není snadné určit. Bylo tam takové široké místo a potom svah. Stopy byly velmi nezřetelné a většinou svíraly pravý úhel s povrchem. Ale ten vůz musel jet nahoru ze Santa del Barra.

Kdosi provedl obvyklý akrobatický kousek, zařadil nízkou rychlost, nasměroval vůz ke srázu, rychle přidal plyn a z jedoucího vozu vyskočil.“

„Potom jste si přirozeně prohlédli všechny prudké zatáčky a strmé svahy nad tím srázem, viďte?“

„Nad srázem?“

„Přesně tak. Jestliže někdo chtěl zlikvidovat něco v tom autě a pak to auto zničit, musel si nejdřív najít místo, odkud je bude moci shodit se svahu, a teprve potom to udělal.“

„Takže se rozhodl pod svahem. To auto muselo vyjet ze Santa del Barra.“

„To je správné. Řidič si nejdřív musel vyhlédnout místo, kde by to auto mohl zničit.“

Tragg se nad tím zamyslel.

„Ale opravdový oříšek bude zjistit dobu, kdy ještě to auto měl.“

Tragg rychle vstal. „Raději půjdu.“

„Dobře, zastavte se, kdykoliv budete chtít.“

Tragg si s Masonem potřásl rukou a řekl: „Děkuji, určitě se zastavím.“

Když vyšel z kanceláře, Mason zamával Delle Streetové přes modravou kouřovou clonu.

„Vy jste mu prakticky slíbil,“ ozvala se Della, „že donutíte seržanta Holcomba přát si, aby tu identifikaci nikdy neudělal.“

„Na vás to tak působilo?“

„Ano, v určitém smyslu ano.“

„Takže to Traggovi muselo dojít.“ Della zamračeně pozorovala Masonovu tvář. „Má vás rád, nebo snad ne? Myslím osobně, ne služebně.“

„A ještě mě bude mít rád,“ odvětil Mason.

KAPITOLA 24

V neděli devátého v poledne zavolal Paul Drake na tajnou linku Perryho Masona v jeho bytě.

„Mám pro tebe pár novinek.“

„Prima,“ řekl Mason pohodlně natažený na pohodlném lehátku s telefonním sluchátkem v ruce. „Tak spusť!“

„Našli Hollisterovo tělo.“

„Kde?“

„Asi míli a půl nad svahem, pod kterým bylo nalezeno auto.“

„Ale, tak to je teda zajímavé.“

„A taky bylo zjištěno, že byl zezadu střelen do hlavy, ale automatickou pětačtyřicítkou.“

„Předpokládám, že smrt nastala okamžitě.“

„Prakticky ano.“

„Kde jeho tělo leželo?“

„Bylo shozeno se svahu, pak někdo slezl dolů, otočil je proti strmému srázu a nahrnul na ně zem, což je sice účinný, ale ohavný způsob pohřbu.“

„To je jasné, Paule,“ poznamenal Mason. „Je to zajímavé. Bylo na Hollisterově těle něco neobvyklého?“

„Ano. To tělo bylo omotané plachtou, svázaná kolena přitažená k hrudi, hlava směřovala dopředu a ramena byla přivázána ke kolenům.“

„Nic neukazovalo čas?“

„Hollisterovy rozbité hodinky se zastavily v 5.55.

Hodiny na palubní desce vozu se zastavily v 6.21. Policie se domnívá, že Hollistera musel zastřelit nějaký stopař, který vyvezl jeho vůz nahoru na vedlejší cestu, tam Hollisterovi prohledal kapsy a svázal ho do kozelce, aby ho mohl svalit se svahu. Po

dvaceti šesti minutách se zbavil auta. Každopádně se Hollister dobře kutálel.

V kapsách neměl ani cent. Policie si tím vším přirozeně není úplně jistá. Na to, že udržoval styk s Lucille Bartonovou, postupují podle mého moc pomalu.“

„Jinými slovy řečeno, policii z toho jde hlava kolem.“

„No, začínají se v tom orientovat. Nechali zaregistrovat obvinění Lucille Bartonové z vraždy a předběžné vyšetřování bude zahájeno, jakmile si dají všechno dohromady.“

„Výborně. Paule, jak se jim to Hollisterovo tělo podařilo najít?“

„Poručík Tragg tomu nějak přišel na kloub. Měl dojem, že Hollisterovo auto shodil někdo, kdo také chtěl ukrýt mrtvolu jeho majitele. Proto ten vůz vyvezl nad Santa del Barra, otočil a namířil dolů. Traggovi bylo jasné, že Hollisterovo tělo musí být ukryto někde nad místem, kde ten dotyčný otočil vůz, aby sjel ze svahu, takže si vyšel na ten široký plácek, kde byly nalezeny stopy, a začal se ohlížet po vhodném svahu. Když ho našel, rozhlížel se, jestli někde není čerstvě vykopaná zem – a povedlo se mu to. Takže ta jeho pečlivá detektivní práce opět slavila úspěchy.“

„To mám radost. On si to skutečně zaslouží. Neřekl náhodou, jak na to všechno přišel?“

„Ne, z jeho strany to byla prostě dobrá detektivní práce.“

„Aha. Nenašel ještě něco jiného kromě mrtvoly?“

„Ne. Copak to nestačí?“

„Ne.“

„Co máš na mysli?“

„Když se Hollister připravoval na cestu, neměl…“

„Myslíš zavazadlo?“

„Ano.“

Drake se na pár vteřin odmlčel a potom řekl: „To je dobrý postřeh, Perry. Nezdá se mi, že by tam nějaké bylo.“

„Tak jo. Děkuji, Paule, že jsi zavolal. Nemyslím, že by chtěli zavřít někoho dalšího, dříve než proběhne předběžné vyšetřování Lucille Bartonové. Asi ještě zažijeme spoustu věcí.“

„Nebe nám pomůže, pokud to neudělám já sám,“ řekl Drake unaveně, když zavěšoval.

KAPITOLA 25

Perry Mason přehlédl přeplněnou soudní síň a prošel jí, aby se mohl připojit k Paulu Drakeovi a Delle Streetové.

„Státní zástupce Hamilton Burger chce osobně zahájit předběžné vyšetřování," oznámil jim Mason tichým hlasem. „To znamená, že střílí na mě, on totiž…"

Dveře soudcovy kanceláře se otevřely, soudce Osborn vešel do soudní síně a posadil se na své místo.

„Lid versus Lucille Bartonová," ohlásil. „Nadešel čas předběžného výslechu. Jste připraveni, pánové?"

Povstal Hamilton Burger, velký, těžkopádný a důstojný jako obrovský medvěd, s příjemným, přesvědčivým hlasem a s oslnivým chováním, prostě dokonalé vtělení spravedlnosti, které dokázalo působit na porotu.

„Vaše Ctihodnosti," oslovil soudce. „Jsme připraveni. Chtěl bych teď upřímně soudu sdělit, že smrt Hartwella L. Pitkina je do jisté míry opředena tajemstvím, avšak úkolem tohoto předběžného výslechu je pouze ukázat, že byl spáchán zločin a že existuje reálný důvod věřit, že ho spáchala žalovaná.

Se vší upřímností vám sděluji, Vaše Ctihodnosti, že věřím, že důkazy objasní některé části tohoto tajemství, a dodávám, že ještě před dokončením řízení v této věci bude vydán příkaz k zatčení minimálně jedné další osoby." Hamilton Burger se významně podíval na Perryho Masona.

„Jsme naprosto připraveni k zahájení jednání, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason. „Jediné, oč žádáme, je, abyste nám umožnil křížový výslech svědků obžaloby."

„Mohu tady prohlásit," ozval se nedůtklivě Hamilton Burger, „že naše šetření v této věci byla poněkud znesnadněna skutečností,

že právní zástupce žalované do daného případu zasahoval hned od počátku, dokonce ještě před samotnou vraždou Hartwella Pitkina.“

„Pokračujte v dokazování,“ odpověděl Mason. „Nepokoušejte se předem ovlivňovat soud.“

„Vůbec se nepokouším soud ovlivňovat,“ opět se nedůtklivě ozval Burger. V jeho hlase se odrážel marně potlačovaný vztek. „Já se pouze pokouším soudu vysvětlit, že naše práce byla od samého počátku znesnadňována. Taktické manévrování právního zástupce žalované znemožnilo našemu svědkovi provést řádnou identifikaci.“

„O jakém taktickém manévrování hovoříte?“ V Masonově hlase se ozvalo překvapení.

„O odmítání postavit se, aby vás svědek mohl identifikovat, to zaprvé,“ odpověděl Burger tak hlasitě, že se soudní síní nesla ozvěna. „A navíc, Vaše Ctihodnosti, právní zástupce žalované šel tak daleko, že se ukryl v bedně a nechal se vynést z budovy, kde má kancelář, zadním východem, aby tak zmařil pokus o…“

„To není pravda,“ prohlásil Mason spokojeně.

„Pánové, pánové,“ přerušil je soudce Osborn. „Toto není vhodný čas a tím spíše vhodné místo na takovou diskusi. Pokud máte příslušné důkazy, pane státní zástupce, předložte je.“

„Státní zástupce žádné nemá a ani mít nemůže,“ řekl Mason.

„Neříkejte, že je nemám a nemohu mít!“ vyrazil ze sebe Burger a jeho tvář potemněla. „Já vám ukážu, jestli mám důkazy, nebo ne. Dejte mi jen trochu možnosti a já vám dokážu, že jste se nechal odnést v bedně, takže vás svědek Carl Evert Goshen nemohl identifikovat, že jste odjel s tělesným strážcem do autokempu Sleepwell, kde jste se pokoušel ukrývat, dokud vás svědek nenašel a plně neidentifikoval.“

„Pokračujte a dokažte to,“ odpověděl Mason s bohorovným klidem.

„V okamžiku, kdy se to pokusím dokázat, začnete tvrdit, že se

to netýká sporu,“ řekl Burger pohrdlivě. „My máme svázané ruce a vy to dobře víte.“

„Pokud máte svědka, který může potvrdit kterékoliv z vašich tvrzení, rád bych vznesl jen prostou námitku.“

„No tak, pánové,“ řekl soudce Osborn vyčítavě. „Tyto věci musí zhodnotit soud. Teď na to nemáme moc času. Jde pouze o předběžné projednávání…“

„Pokud Vaše Ctihodnost dovolí, abych přednesl obžalobu,“ skočil mu do řeči Hamilton Burger, „mohu soudu slíbit, že čas strávený přijetím tohoto svědectví bude nejdůležitějším časem, který soud až dosud v těchto lavicích strávil. Rozmetám uskoky toho pletichářského advokáta jako domeček z karet. Ukážu vám ho v pravém světle. Já…“

Soudcovo kladívko se roztančilo po stole. „Zdržte se laskavě osobních útoků, pane státní zástupce!“

„Prosím soud za prominutí,“ odvětil Burger, který jen stěží dokázal potlačit vztek. „V důsledku taktizování, jež jsem v této věci odhalil, jsem se poněkud přestal kontrolovat. Žaloba podala svůj návrh. Podala ho veřejně. A já bych chtěl…“

„Přikročte k dokazování,“ vybídl ho soudce Osborn. „Soud si nemůže dovolit utrácet čas vedlejšími záležitostmi, ale nemusím vás snad přesvědčovat, že soud zároveň velice uvítá každý zákonný pokus o zjištění pravdy.“

„Výborně,“ řekl Hamilton Burger a ironicky se usmál. „Žalující strana nemá námitek. Jako předběžný důkaz předkládám potvrzení, že Hartwel L. Pitkin byl zaměstnán u Stephena Argylea jako osobní řidič a sluha a že byl pátého tohoto měsíce zavražděn výstřelem z pistole Smith and Wesson výrobní číslo S65088. Jako svědka povolávám poručíka Tragga.“

Tragg si sedl do křesla pro svědky, potvrdil své oficiální vztahy k policii a jejímu oddělení vražd, dosvědčil, že byl pátého tohoto měsíce přivolán do garáže nacházející se za obytným

domem číslo 719 v South Gondola a že tam nalezl mrtvé tělo Hartwella L. Pitkina.

Tragg potom popsal tělo, polohu, v jaké bylo nalezeno, a co bylo v souvislosti s tímto nálezem učiněno.

„Ležela blízko pravé ruky oběti nějaká zbraň?“ zeptal se Burger.

„Ano, byla to osmatřicítka Smith and Wesson číslo S65088. Někdo se z ní pokusil odstranit všechna čísla, ale na jedno zapomněl. V zásobníku bylo pět nábojů.“

Burger mu ukázal pistoli a zeptal se: „Je to tato zbraň?“

„Ano, pane, je to ona.“

„Žádám, aby byla označena jako věcný důkaz, Vaše Ctihodnosti.“

„Dobře, bude tak označena.“

„A teď, poručíku, vy jste se zmínil, že zbraň byla nalezena blízko oběti, viďte?“

„Ano, pane, ale parafinový test ukázal, že z ní oběť nevystřelila. Zjistili jsme rozsáhlé krvácení z rány na hlavě. Zbraň ležela v horní části kaluže krve. Kromě spodní části nebyly na zbrani objeveny žádné stopy krve. Na ruce oběti však zjištěny byly. Na povrchu pistole nebyly nalezeny žádné otisky prstů.“

„A na jejích vnitřních částech?“

„Uvnitř pistole jsme jeden otisk objevili, a jak bylo později určeno, byl to otisk mužského pravého ukazováku.“

„Komu ten otisk patřil?“ zeptal se Burger s úsměvem.

„Perrymu Masonovi.“

„Máte tady jeho otisky prstů?“

„Ano, mám je tady.“

Burger se omluvně obrátil k soudci: „Vaše Ctihodnosti, možná to není nejsprávnější způsob předkládání důkazů tohoto druhu. Měl bych nechat udělat fotografii příslušného otisku a otisků pana Masona a porovnat je, ale vzhledem k tomu, že o určení otisku

nemohou vzniknout žádné pochybnosti, a vzhledem k to…“

„Já nehodlám vznést žádnou námitku,“ přerušil ho Mason. „Jen pokračujte. Postupujte takovým způsobem, jaký vám vyhovuje, pane státní zástupce.“

„Děkuji vám,“ odvětil Burger sarkasticky. „Poručíku Traggu, máte-li uvedené otisky, předložíme je jako důkaz. Důkaz obžaloby A – otisk nalezený uvnitř pistole, jako důkaz obžaloby B – otisk pravého ukazováku pana Masona. Mohl byste teď popsat okolnosti, za kterých jste získal otisky prstů pana Masona?“

„Bylo to šestého, ve středu. Šel jsem do kanceláře pana Masona s panem Goshenem…“

„Uveďte jeho celé jméno.“

„Carl Evert Goshen.“

„Hovořil jste s panem Masonem?“

„Nepřekračuje tato otázka hranice případu, pane státní zástupce?“ zeptal se soudce.

„Věřím, že mohu prokázat, že s případem souvisí. A pan Mason nic nenamítá.“

„Nechápu stanovisko pana Masona. Nehodlám však poslouchat spoustu vedlejších nebo nepřímých svědectví.“

„To není nepřímé svědectví. Směřuje přímo k jádru našeho případu.“

„Dobře, tak pokračujte.“

Burger se obrátil na svědka s dalším dotazem: „Poručíku Traggu, dozvěděli jsme se, že s vámi byl pan Goshen. Byl s vámi ještě někdo jiný?“

„Žalovaná Lucille Bartonová, muž jménem Arthur Colson, který byl zapletený do koupě dané pistole, a jeden detektiv.“

„Dovolil pan Mason, abyste mu sejmuli otisky?“

„Ano.“

„Měl nějaké poznámky k tomu, že se jeho prst našel ve vnitřní části pistole?“

„Přiznal, že použil klíč, který obdržel poštou, aby v den vraždy vstoupil do bytu Lucille Bartonové…“

„No tak, pánové,“ přerušil Tragga soudce Osborn. „I když obhajoba nevznesla námitku, mám pocit, že…“

„Ale on přiznal, že tu pistoli viděl v bytě své mandantky,“ okamžitě se ozval Burger.

„Připustil jsem, že jsem viděl nějakou pistoli,“ opravil ho Mason.

„No dobře, nějakou pistoli podobnou této. Toto je důležité a relevantní.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasil soudce Osborn. „Pokračujte.“

„Oznámil jsem panu Masonovi, že pan Goshen je svědek, který v době, kdy zjevně muselo dojít k předmětné vraždě, viděl dvě osoby u garáže, kde bylo mrtvé tělo nalezeno. Jednu z těch osob Goshen již dříve identifikoval jako žalovanou Lucille Bartonovou. Doprovázel ji muž, který odpovídal popisu pana Perryho Masona. Požádal jsem pana Masona, aby vstal a umožnil tak svědkovi, aby mohl zvážit, zda byl tou druhou osobou či nikoliv. Pan Mason to odmítl.“

„Chcete říci, že odmítl vstát?“ zeptal se Burger a ke zvýšení dramatičnosti okamžiku zazněl v jeho hlase tón nedůvěry. „Domníváte se, že pan Mason, právník a obhájce, odmítl dovolit svědkovi, aby zvážil, zda jej může identifikovat jako muže, který doprovázel…“

„Obávám se, že tato otázka argumentativní je a již byla položena a zodpovězena,“ prohlásil soudce Osborn. „Soud se pokusí udržet tento výslech v rámci platných pravidel. Je ovšem podivné, že obhájce nevznesl námitku,“ dodal a nesouhlasně se podíval na Perryho Masona.

„Vaše Ctihodnosti,“ ujal se slova Mason. „Je naprosto obvyklé, že si státní zástupce připravuje útok na mou reputaci pomocí nepřímých náznaků a skrytých narážek. Je si pochopitelně

vědom přítomnosti tisku na tomto zasedání. Mně je zcela jasné, že vznášení technických námitek z mé strany by vyvolalo dojem, že se snažím podkopat reálná fakta. Proto jsem se rozhodl, že s ním tuto hru hrát nebudu. Pokud má nějaká fakta, chci, aby je předložil.“

„Dobře,“ řekl soudce Osborn. „Teď už vaše stanovisko chápu, pane Masone. Upozorňuji však, že soud není místem pro osobní výpady.“

„Toto nejsou žádné osobní výpady, Vaše Ctihodnosti,“ pospíšil si Hamilton Burger s námitkou. „To, co zde bylo řečeno, míří přímo k jádru věci.“

„V pořádku, tak pokračujte,“ rozhodl soudce.

„Pokusil jste se následně o identifikaci pana Masona panem Goshenem, poručíku?“

„Samozřejmě.“

„Co jste pro to udělal?“

„Přiměl jsem pana Goshena, aby počkal na vhodnou příležitost v mém voze, zaparkovaném proti východu z budovy, kde má pan Mason kancelář. Spolupracoval jsem s novináři, kteří obsadili zadní východ a byli ochotni mi dát signál, bude-li pan Mason vycházet tímto východem.“

„A co udělal pan Mason?“

Tragg se ušklíbl a řekl: „Nechal se uložit do bedny a vynést ven zadním východem jako zásilka.“

Soudní síň pobaveně zašuměla.

„Identifikoval Goshen pana Masona později?“

„U pozdější identifikace jsem nebyl,“ odpověděl poručík Tragg. „Byl u toho jeden z mých kolegů, seržant Holcomb, když k té identifikaci konečně došlo.“

„Svědek je připraven ke křížovému výslechu,“ oznámil Burger triumfálně.

Mason se zasmál a zeptal se: „Jak to víte, poručíku, že jsem

opustil budovu v bedně?“

„No pravděpodobně to budu muset trochu poopravit,“ pospíšil si Tragg. „Ve skutečnosti jsem se to dozvěděl z novin a z doslechu. Neviděl jsem, jak opouštíte budovu v bedně. Kdybych…“ Zmlkl a zakřenil se.

„Mluvil jste s někým, kdo mě v té bedně viděl, poručíku?“

„Ne, pane.“

„Máte nějaký důvod věřit, že jsem v té bedně byl?“

„Ano, pane.“

„A to?“

„Byl to jediný způsob, jak jste se mohl nepozorovaně dostat z budovy.“

„Dovolte, abych vás poopravil, poručíku. Patrně si to nedovedete představit, ale já jsem ve skutečnosti byl v kanceláři Paula Drakea až do pozdního večera, dlouho potom, co ta bedna byla odvezena. Kdybyste si promluvil s vrátným budovy, dozvěděl byste se, že jsem s ním jel dolů výtahem ve společnosti jednoho z Drakeových mužů, pana Jerryho Landa, který je tady náhodou přítomen a je ochoten kdykoliv vám zodpovědět případné otázky.“

Tragg vypadal překvapeně: „Vy si myslíte…“

„Myslím si přesně to, co říkám, poručíku. Doporučuji vám, abyste si s panem Landem napřed pohovořil, než na základě toho, co jste se doslechl, vznesete další obvinění. Teď vám mnohokrát děkuji, poručíku Traggu. Nemám další otázky.“

Tragg a Burger si vyměnili rychlé pohledy. Tragg sestoupil s místa pro svědky a zeptal se: „Kde je Jerry Lando?“

„Tady,“ ozval se Lando a vstal.

„To nevadí,“ řekl Hamilton Burger, skrývaje rozpaky za útočnost. „Povolávám jako svědka seržanta Holcomba a celá záležitost se nám rychle vyjasní.“

Seržant Holcomb vykročil k místu pro svědky, pronesl přísahu a s výrazem uspokojení usedl.

Hamilton Burger mu položil několik všeobecných otázek týkajících se svědkova jména, stáří, bydliště a zaměstnání, a potom přistoupil k výslechu: „Seržante, kde jste byl večer šestého tohoto měsíce? – Byl to čtvrtek, jestli si pamatujete.“

„Pamatuji si to.“ Seržant Holcomb se sebevědomě usmál a pokračoval: „Zjistil jsem, že se Perry Mason zdržuje v autokempu Sleepwell, takže jsem se tam vydal se svědkem, který se jmenuje Carl Goshen. Jeli jsme tam za účelem identifikace. Identifikace byla provedena.“

Při vzpomínce na identifikaci se seržant Holcomb škodolibě usmál.

„Co se stalo ve vaší přítomnosti, když jste tam přijeli?“

„No, vydali jsme se tam a nějak se o tom dozvěděli novináři. Kolem nás se objevila tlupa fotografů. Fotografovali náš příjezd. Udělali to, dříve než jsem je mohl zarazit.“

„Co bylo dál?“

„No, když začaly zářit fotoblesky, Mason, který byl v bungalovu číslo 6 evidentně v doprovodu toho Jerryho Landa, protože Jerry Lando se zapsal v kanceláři kempu a uvedl i číslo svého vozu – tedy pan Mason vyběhl ven, a když viděl všechny ty fotografy od novin, pokusil se zakrýt si kloboukem tvář, aby ho nemohli fotografovat, ale všude kolem něj blýskaly fotoblesky. Když mu došlo, že je to marné, otočil se a vrátil se zpátky do bungalovu.“

„Šel jste do toho bungalovu za ním?“

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

Seržant Holcomb se ušklíbl a odpověděl: „Protože to nebylo nutné. Udělal jsem všechno, co jsem chtěl udělat. Svědek Goshen, který byl se mnou, viděl Masona vycházet z bungalovu, viděl, jak je veliký a jakou má postavu, a identifikoval ho jako muže, kterého viděl před garáží přibližně v době spáchání vraždy. Již dříve

identifikoval žalovanou Lucille Bartonovou.“

„To je vrcholně nezvyklý způsob získávání důkazů,“ poznamenal sarkasticky soudce Osborn. „Snad by nám o tom mohl něco povědět přímo svědek Goshen.“

„To ano,“ slíbil Hamilton Burger okamžitě. „Já jsem pouze zbavil Masona možnosti věčných námitek a doložil jsem, že mám důkaz, o němž jsem mluvil na začátku. Soud jistě ocení, že jsem ho připravil pouze o dvacet minut.“

„Výborně,“ řekl soudce Osborn. „Je to skutečně nanejvýš nezvyklá situace, že obhajoba přijala všechny ty důkazy z doslechu bez námitek.“

Seržant Holcomb zareagoval nedůtklivě: „Tady nebylo nic z doslechu, Vaše Ctihodnosti. Slyšel jsem, co řekl.“

„To je přesně to, co znamená ‚z doslechu‘. Vy vůbec nevíte, jestli tím mužem u garáže byl Perry Mason nebo ne. Vy jenom víte, co řekl svědek. Svědek mohl mluvit jen sám pro sebe.“

„Ano, to je pravda,“ pospíšil si Hamilton Burger s vysvětlením. „Jestli soud dovolí, Goshen bude mým dalším svědkem.“

„Dobře, dokončete výslech tohoto svědka,“ nařídil Osborn.

„Jeho výslech jsem právě skončil,“ prohlásil Burger vítězoslavně.

Seržant Holcomb vstal z křesla pro svědka.

„Jen okamžik,“ zarazil ho Mason. „Chtěl bych vám položit pár otázek ohledně té identifikace v kempu Sleepwell, seržante. Vy jste mě poznal?“

„Ano, pane.“

„Vy jste mě poznal, a když jsem vyběhl z bungalovu, řekl jste Goshenovi ‚To je on. To je Mason,‘ nebo něco jiného s podobným významem?“

„Nezdá se mi, že bych řekl něco takového. Indentifikoval vás, jakmile vás uviděl.“

„Vám se to třeba nezdá, ale řekl jste to.“

„Možná ano.“

„Muž, který vyběhl z bungalovu, měl obličej zakrytý kloboukem?“

„Vy jste měl obličej zakrytý kloboukem, aby vás nemohli vyfotografovat.“

„Ten muž se potom otočil a šel pomalu zpátky do bungalovu?“

„To je pravda. Přesně tohle jste udělal.“

„Jak daleko od bungalovu se ten muž dostal, než se otočil a začal se vracet?“

„Asi tak třicet, čtyřicet stop.“

„Bylo tam několik fotografů od novin?“

„Ano, pane.“

„Jak jste poznal, že to byli fotografové od novin?“

„No, já… já jsem…“

„Prostě jste předpokládal, že jsou to fotografové od novin, je to tak?“

Holcomb odpověděl podrážděně a sarkasticky: „To je pravda. Já jsem jenom blbej polda, ale když mi noviny daj tip a když vidím tlupu chlapů s foťasama a bleskama, tak mi to stačí, abych věřil, že jsou od novin. To je asi neodpustitelné.“

„Aha, takže vy jste dostal tip od novin?“

„Použil jsem vlastní metody.“

„Jak jste se tedy dozvěděl, Že jsem byl v tom autokempu?“

Holcomb se zašklebil: „Zazpíval mi to malý ptáček přímo do ucha.“

„A potom jste se tam rozjel a našel jste tam asi půl tuctu fotografů?“

„Přesně tak.“

„Někdo z nich vás vyfotografoval?“

„Ano, pane.“

„Mohl byste si vzpomenout na některého z nich? Poznal byste

je, kdybyste je znovu viděl.“

„Proč? Já nevím, já…“

„Když jste dokázal poznat muže, kterého jste viděl, jak vyběhl z bungalovu, proč byste nemohl identifikovat některého z těch fotografů?“

„No, je to poněkud těžké, když vám ty blesky vybuchují přímo do očí…“

„Aha, takže vás ty fotoblesky oslnily?“

„Ne tak moc, abych vás nemohl poznat,“ vyštěkl seržant Holcomb.

„Chápu,“ se smíchem komentoval seržantovu odpověď Mason. „Ty blesky vás oslnily natolik, že jste si nemohl dobře prohlédnout žádného z těch fotografů, ale ne zase tak moc, že byste nemohl poznat mě.“

„Tak jsem to neřekl.“

„A co se týče těch dalších mužů – mohl byste je popsat?“

„Některé z nich popsat mohu.“

„No prosím, popište je.“

„Hned vedle mě stál jeden fotograf, byl to ten, který mě vyfotografoval jako první. Měl na sobě černý kabát.“

„Jak byl přibližně starý?“

„Nemohu vám říct, jak starý byl muž, který stál vedle mne, protože jsem ho viděl jen koutkem oka. Byl poměrně mladý.“

„A jak byl vysoký?“

„No… dost vysoký, asi tak vysoký jako vy.“

„Kolik asi mohl vážit?“

Holcomb se zamyšleně podíval na Masona a řekl: „Měl asi tak vaši postavu.“

„Mluvil jste s tím mužem?“

„Myslím, že ne. Už jsem přece řekl, že jsem se díval na vás, když jste vyběhl z toho bungalovu. Měl jsem zapnutá světla a vy jste běžel přímo proti nim a Přidržoval jste si klobouk tak, aby vám

vrhal do tváře stín a – jednal jste jako podvodníckej advokát, kterej se chytil do sítě vlastních fíglů a…“

„Tak takhle ne!“ křikl soudce Osborn a udeřil kladívkem do stolu. „Tohle je naprosto nepřípustné, seržante Holcombe! A vy to moc dobře víte.“

Seržant Holcomb vztekle namítl: „Vždyť on se vám ale pokouší namluvit, že jsem ho nemohl vidět.“

„To nic nemění na věci, že podobné urážky jsou nepřípustné. Teď, když jste u soudu, seržante, jste povinen odpovídat pouze na zadané otázky. Jinak bude soud nucen vás potrestat. Rozuměl jste?“

„Ano pane,“ odpověděl Holcomb rozmrzele.

Mason položil další otázku: „Řekl jste, že vás ten muž, který stál vedle vašeho vozu, vyfotografoval, když jste přijeli?“

„Ano, to jsem řekl.“

„Co jste dělal, když vás fotografoval? Pamatujete si to?“

„To si pamatuji úplně přesně. Předklonil jsem se a vypnul zapalování a taky jsem vypnul osvětlení přístrojové desky, aby Goshen lépe viděl, teda aby se mohl dívat přes přední sklo, aniž by mu něco zbytečně svítilo do očí.“

Mason se k Holcombovi přiblížil a řekl: „Ukážu vám fotografii, seržante Holcombe, a chci se vás zeptat, jestli je to vaše fotografie a jestli ji pořídil ten muž, který stál vedle vašeho vozu. Na té fotografii je zachycen svědek Goshen a vy, jak se nakláníte dopředu, abyste…“

„Je to fotografie, co byla pořízena, když jsem se nakláněl dopředu.“

„Naklonil jste se dopředu, abyste vypnul zapalování a osvětlení palubní desky, jen jednou?“

„Ano, naklonil jsem se jen jednou. Toto je obrázek pořízený mužem, který stál vedle mě.“

„Fotoblesky vás neoslepily?“

„Mě ne,“ odpověděl Holcomb. „Já mám dobré oči. Jsem zvyklý jezdit v noci a světla mi nevadí. Já vidím dobře i okamžitě po oslnění prudkým světlem a… Ne, pane, mně ty fotoblesky vůbec nevadily. Nemohly mi zabránit, abych viděl všechno, co se tam dělo.“

„A teď si trochu upřesníme, jak to tam vypadalo,“ řekl Mason. „Přímo před vaším vozem byl jiný fotograf, který vás fotografoval přes přední sklo, bylo to tak?“

„Myslím, že ano, pane, ale vy mě nepopletete, když budete prohlašovat, že mě právě ten fotograf mohl oslnit bleskem, protože blesk vůbec nepoužil.“

„Ale kdepak, nic takového prohlašovat nehodlám. Jenom se pokouším zjistit, v jakém pořadí se tam ti fotografové objevovali. Tady máme jinou fotografii a ta vás také ukazuje nakloněného, a proto musela být pořízena bezprostředně před nebo po pořízení snímku tím mužem, který stál vedle vašeho vozu. Tato fotografie však byla pořízena zpředu, přes přední sklo vašeho vozu.“

„Ano, je to tak. Je to ta fotografie.“

„Tento snímek ukazuje vás, pana Goshena a také fotografa, který právě pořizuje ten první snímek. Je to tak?“

„Ano.“

„Výborně,“ komentoval Mason svědkovu odpověď a obrátil se k soudu: „Dovolte, abych tyto fotografie nechal zapsat jako důkaz obhajoby číslo jedna a důkaz obhajoby Číslo dvě.“

Zapisovatel obě fotografie zaregistroval.

Mason pokračoval ve výslechu svědka: „Bylo to přibližně v tom okamžiku, kdy ostatní fotografové fotografovali muže, který vyběhl z bungalovu?“

„Vy jste v tomto okamžiku z bungalovu nevyběhl. Na tohle mě nenachytáte, pane Masone. Když jsme přijeli, všichni fotografové se shlukli kolem nás. Světla a ty fotoblesky vás upozornily, že něco není v pořádku. Vylezl jste z úkrytu a dal jste se do běhu jako

zajíc. Když jste proti sobě uviděl celou tu tlupu, otočil jste se a zamířil přímo zpátky do bungalovu, ale nepodařilo se vám v něm ukrýt dříve, než jste poskytl Goshenovi spoustu příležitostí k identifikaci.“

„A když ta osoba běžela z bungalovu, podařilo se ji fotografům vyfotografovat?“

„Ano, podařilo se jim vás vyfotografovat.“

„Se zdviženým kloboukem?“

„Ano, se zdviženým kloboukem.“

Mason pokračoval: „Teď vám ukážu fotografii a chtěl bych, aby byla zapsána jako důkaz obhajoby číslo tři, na níž je zachycena postava vybíhající z bungalovu, která si přidržuje klobouk před obličejem.“

„Ano. Je to dobrá fotografie. Ukazuje vás, jak běžíte se zdviženým kloboukem, abyste si zakryl tvář.“

„Výborně. To bychom tedy měli důkaz obhajoby číslo tři. Teď vám, seržante Holcombe, ukážu fotografii, která by se měla stát důkazem obhajoby číslo čtyři. Uvidíte na ní běžícího muže, ale trochu ze strany, a taky fotografa, pořizujícího snímek číslo tři.“

Holcomb si tu fotografie důkladně prohlédl a pak řekl: „Ano. Zdá se mi, že ta fotografie byla pořízena z cesty. Ano, to naprosto souhlasí.“

„Ale vidíte, seržante, že fotografie označená jako důkaz obhajoby číslo čtyři byla pořízena pod takovým úhlem, že jsou na ní rysy toho muže poněkud zřetelnější než na obrázku číslo tři?“

„Ano, zdá se mi, že je to tak,“ souhlasil Holcomb.

„Takže vám teď ukážu fotografii, kterou navrhuji zapsat jako důkaz obhajoby číslo pět a na níž je zachycena běžící osoba s obličejem zakrytým kloboukem i také fotografové pořizující snímky číslo tři a čtyři.“

„Ano, je to tak,“ zazněla Holcombova mechanická odpověď. „Je to tak?“

„Je to tak,“ potvrdil Holcomb svou odpověď. „Raději se na tu fotografii podívejte ještě jednou,“ poradil mu Mason. „Profil toho muže je tady vidět docela dobře. Myslíte, že na té fotografii jsem já, seržante?“

Seržant mu vytrhl obrázek z ruky a řekl: „Počkejte okamžik. Raději si vezmu brýle.“ Sáhl do kapsy, vyndal brýle, nasadil si je a chvíli fotografii zkoumal. Pak najednou řekl: „Ne, to nejste vy. To je nějaká fotomontáž. Je tam nějaký jiný muž.“

„Přesně tak. Seržante, když se teď podíváte na fotografii, která byla označena jako důkaz obhajoby číslo dvě, a prohlédnete si muže s fotoaparátem stojícího vedle vašeho vozu, tedy muže, který pořídil fotografii číslo jedna právě v okamžiku, kdy jste se naklonil dopředu, budete moci rozeznat jeho rysy?“

„Okamžik, jen okamžik, prosím,“ přerušil je Hamilton Burger. „Chci ty fotografie vidět. Co se to tady děje?“

„Vstaňte a pojďte se na ně podívat,“ vyzval ho Mason.

Když Burger si začal fotografie prohlížet, znovu se ozval seržant Holcomb: „To není fér. Ty fotky jsou pozměněné.“

Mason se zasmál. „Proč si myslíte, že jsou pozměněné, seržante?“

„Protože to není tak, jak to bylo. To je vaše další machinace.“

„Uděláte lépe, seržante, když budete při tom obviňování trochu opatrnější. Máme šest věrohodných svědků, kteří dokáží, jak to tam ve skutečnosti bylo. Vidíte snad na fotografiích nějaké známky toho, že jde o fotomontáž?“

„Nerozumím fotografování tak dobře, abych vám mohl odpovědět.“

„Jak jste tedy zjistil, že to je fotomontáž?“

„Protože to není… Není to tak, neodpovídá to skutečnosti.“

„Aha, tak to je,“ řekl Mason a dodal: „Víte, seržante, tohle je důležité, a proto si připomeneme, že jste pod přísahou. Když jste přijel do kempu a blížil jste se k tomu bungalovu, fotografové

obklopili váš vůz a pomocí blesku pořídili řadu vašich fotografií, bylo to tak?“

„Už jsem řekl, že to tak bylo.“

„Seržante, znovu vám připomínám, že jste pod přísahou. Nebylo to tak, že vás fotoblesky oslepily, takže jste chvíli nebyl schopen jasně vidět osoby, které v polotmě stály vedle vašeho vozu?“

„Ale já přece netvrdím, že jsem se na ně díval. Hleděl jsem k bungalovu, protože se právě v tom okamžiku otevřely dveře a… a…“

„Jen pokračujte,“ pobídl ho Mason s úsměvem. „A nezapomeňte, že jste pod přísahou, seržante, a že máme k dispozici šest věrohodných svědků, kteří jsou ochotni dosvědčit, jak to v dané chvíli v kempu probíhalo.“

„Dobře,“ řekl Holcomb nešťastně, „dveře se otevřely a vyběhl z nich muž, který pak utíkal proti mému vozu.“

„Zakryl si obličej kloboukem?“

„Ano.“

„Takže jste mu nemohl vidět do obličeje?“

„No ale…“

„Viděl jste mu do obličeje nebo ne?“

„No dobře, do obličeje jsem mu neviděl.“

„Můžete nám teď říci, kdo to byl?“

„Já… Myslel jsem si, že jsem ho poznal podle chůze a podle toho, jak utíkal a… No jo, dozvěděl jsem se, že v tom bungalovu je Perry Mason, a tak…“

„Přesně tak. Vy jste předpokládal, že jsem to byl já, kdo z toho bungalovu vyběhl a choval se tak, jak jste předpokládal, že bych se v dané situaci měl chovat já, vy jste prostě…“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ přerušil ho Hamilton Burger. „To je nepřípustné, irelevantní a nepodstatné. Je to argumentativní. Vymyká se to křížovému výslechu svědka.“

„Dobře, dobře,“ uklidňoval ho Mason se smíchem. „Máte přece právo podat námitku.“

„Domnívám se, že ty fotografie o něčem vypovídají,“ rozhodl soudce Osborn.

„Když si soud přeje,“ podvolil se Hamilton uraženě a dodal: „Je to však ukázka neférového způsobu, jak zvrátit svědectví. Je to příklad taktického manévrování, na něž jsem soud již upozornil. Je to…“

„Ano, je to manévrování,“ souhlasil Mason, „které však čestného svědka nemůže zmást. Pravda je taková, že seržant Holcomb byl oslepen fotoblesky, jak jsem předpokládal. Není natolik upřímný a natolik čestný, aby to přiznal, ale sedí v křesle pro svědky pod přísahou, a proto nám řekne pravdu, nebo bude potrestán za křivé svědectví. Máme tady šest svědků, kteří ty snímky pořídili a jsou připraveni je identifikovat. Teď bych se chtěl tady od svědka seržanta Holcomba dozvědět, zda jsem byl já tou osobou, která vyběhla z předmětného bungalovu, nebo tou osobou, která zhruba ve vzdálenosti čtyř stop od jeho levého lokte držela aparát zaměřený na jeho obličej a pomocí blesku pořídila jeho fotografii. Tak kde jsem byl, seržante?“

„Ach, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se znovu Hamilton Burger. „To není férová otázka. To je…“

„Námitka se zamítá,“ vyštěkl soudce Osborn. „Svědek na otázku odpoví.“

„Kterou z těch osob jsem tedy byl?“ zeptal se znovu Mason a sladce se usmál na popleteného svědka. „A nezapomeňte, že máme k dispozici fotografie i fotografy, kteří mohou vyvrátit každé falešné svědectví.“

„Já nevím,“ vyhrkl seržant Holcomb neuváženě. „Děkuji vám,“ řekl Mason mile. „Tím jsem skončil váš křížový výslech, seržante.“ Potom se obrátil k Burgerovi: „A teď, pokud se nemýlím, pane státní zástupce, řekl jste, že jako svého dalšího

svědka hodláte předvést pana Goshena. Předveďte ho tedy. Poslechneme si, co nám pan Goshen poví.“

Hamilton Burger okamžitě prohlásil: „Vaše Ctihodnosti, tyto narážky se mi nelíbí…“

„Soud bere v úvahu slib, který jste mu dal,“ řekl soudce Osborn a usmál se. „Samozřejmě se domnívám, že daná věc byla zdramatizována poněkud víc, než je to nutné, ale… v každém případě pokračujte, pane Burgere.“

„Chtěl bych teď požádat soud o pětiminutovou přestávku. Daná situace mě poněkud zaskočila,“ řekl státní zástupce.

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Mason, „překládám vám k uvážení skutečnost, že obžaloba opakovaně slíbila, že svědka Goshena předvede. Byl bych moc rád, kdyby se tento svědek posadil do křesla pro svědky okamžitě, dříve než bude komukoliv umožněno, aby ho nějakým způsobem instruoval.“

Burger rozhořčeně vybuchl: „Takové nařčení rozhodně odmítám! Vůbec se nesnažím někoho instruovat. A můj svědek ani žádné instrukce nepotřebuje.“

„Tak ho předveďte,“ vyzval Burgera Mason.

„Požádal jsem o pětiminutovou přestávku.“

„S tím nesouhlasím.“

„Žádost se zamítá,“ rozhodl soudce. „Soud v tuto chvíli nenalézá žádný důvod k přerušení jednání.“

„Výborně, tak tedy předvolávám svědka Roscoe R. Hansoma.“

„Chtěl jste přece předvolat Goshena,“ namítl Mason.

„Nehodlám se řídit vašimi radami ohledně svého dalšího postupu ani radami kohokoliv jiného. Prosím, jsem připraven pokračovat.“

„Před chvílí jste vyjadřoval své námitky proti mně, pane státní zástupce, teď mám námitku já. Radím vám, abyste předvolal na místo pro svědky pana Goshena, tak jak jste to slíbil, a předtím, než vám bude poskytnuta možnost informovat jej o vývoji naší

záležitosti.“

Hamilton Burger se na chvíli odmlčel a pak rozhodně prohlásil: „Ptám se pana Roscoe R. Hansoma. Pane Hansome, byl byste tak laskav a přišel k nám blíž?“

Mason se ušklíbl.

Soudce Osborn stiskl zuby a stáhl rty do přísné čárky.

Hansom se představil jako majitel firmy Rushing Creek Mercantile Company. Podal informace o prodeji předmětné pistole a obecně popsal muže, který si ji koupil. Potom předložil rejstřík střelných zbraní a ukázal podpis kupujícího. Pistole, která již byla zaevidována, byla označena jako důkaz obžaloby C.

„Viděl jste ještě někdy toho muže?“ zeptal se ho Burger.

„Ano, pane.“

„Kdo to byl?“

„Jmenuje se Arthur Colson. Viděl jsem ho ráno šestého ve vaší kanceláři.“

„Předávám svědka ke křížovému výslechu,“ vyštěkl Burger.

„Nemám žádných otázek,“ prohlásil Mason škodolibě. „Byl byste tak laskav a povolal teď pana Goshena?“

„Vaše Ctihodnosti,“ reagoval Burger okamžitě. „Odmítám neustálé sekýrování ze strany obhajoby.“

„Sám jste si o ně řekl,“ odvětil soudce.

„Ať je to jak chce, Vaše Ctihodnosti, rozhodně to považuji za nevhodné.“

„Je to nevhodné, ale totéž mohu prohlásit i o vašem jednání, pane státní zástupce. Už jsem vás na to upozornil několikrát. Vy ovšem můžete jednat podle vlastního uvážení. Máte plné právo organizovat svou práci, jak uznáte za vhodné. Když však jde o podstatu věci, musíte své důkazy předkládat soudu ke zvážení. Domnívám se, že teď je důležité, aby váš svědek provedl identifikaci žalované. Je to mimořádně důležité.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Navíc jste slíbil – vlastně jste pohrozil, lze říci, že jste se přímo holedbal, že tohoto svědka povoláte, aby potvrdil vaše závěry, s nimiž jste soud seznámil ve svém úvodním vystoupení. Upozorňuji, že já jakožto soudce nejsem včerejší a jsem schopen poznat, kdy se snažíte jen získat čas, dokud soud nerozhodne, že existují oprávněné důvody pro přerušení jednání. Podle mínění soudu tato taktika vede k výraznému oslabení významu svědectví svědka Goshena. Teď upřímně, pane státní zástupce, tuto situaci jste vědomě vyvolal. Sdělím vám své mínění. Při tomto jednání porota není přítomna. Jde přece o předběžné projednávání daného případu. Jde o věc, o níž rozhoduje výhradně soud. Teď tedy laskavě pokračujte.“

Hamilton Burger zakašlal, aby si uvolnil hrdlo, chvíli jen tak nerozhodně stál a pak stroze nařídil: „Carle Everte Goshene, zaujměte své místo!“

Goshen se posadil do křesla pro svědky a po úvodních otázkách o své totožnosti prohlásil, že bydlí v South Gondola, hned vedle domu číslo 719. Řekl, že si vzpomíná na večer pátého, kdy ho nepříjemně vyrušil hluk a ‚střílení‘ jakéhosi automobilu, což bylo způsobeno špatným seřízením motoru nebo karburátoru či obou zároveň.

Burger se ho zeptal: „Co jste udělal?“

„Otevřel jsem okno a chtěl jsem zavolat přes ulici, aby ten motor vypnuli nebo udělali něco jiného, jen aby ten hluk konečně přestal.“

„A zavolal jste?“

„Ne, pane, nezavolal.“

„Proč?“

„Protože právě v té chvíli někdo v tom autě vypnul motor…“

„Viděl jste to auto a osoby, které stály u něj?“

„Ano, pane.“

„Jak daleko od vás byly?“

„No, stály na druhé straně uličky, která vede ke garáži. Víte, řekl bych, že mohly stát asi tak pětasedmdesát stop ode mne.“

„Byly ty osoby osvětlené?“

„Ano, pane, světla toho vozu byla zapnutá, a tak jsem mohl vidět, jak se ty osoby kolem něj pohybují. Dívaly se do garáže a – víte, viděl jsem je zezadu, ale dobře jsem si všiml, co měly na sobě.“

„Mohl byste ty osoby popsat?“

„Ano, pane. Jedna z nich byla žalovaná, tedy Lucille Bartonová. Měla na sobě kostkovaný kabát a černý klobouk s malým červeným pírkem. Ten klobouk měla nasazený šikmo doprava. Když mi ji policie ukázala, byla oblečena naprosto stejně.“

„A ta druhá postava?“

„No,“ začal Goshen, zkřížil nohy, rukou si bezradně pohladil pleš a pokračoval, „to bych teď musel hádat.“

Soudní síní se rozlehl smích.

Hamilton Burger se zamračil a řekl: „Máte snad oči. To nevíte, co jste viděl?“

Goshen přikývl. „A taky mám uši a vím, co jsem slyšel.“

I soudce Osborn se přidal ke smíchu, který bouřil soudní síní.

Když byl znovu nastolen pořádek, ozval se podrážděně Burger: „Dobře. Řekněte nám, co jste tedy viděl.“

„Viděl jsem vysokého muže. Ale do obličeje jsem mu vůbec neviděl. Byl to vysoký chlápek atletické postavy, vypadal mladě, ale podle toho, jak se pohyboval, nejspíš moc mladý nebyl. Pohyboval se však svižně. Dělal velké kroky, měl dlouhé nohy a na sobě měl šedivý klobouk a světle hnědý převlečník.“

„Viděl jste toho muže ještě i později? Mohl byste ho identifikovat?“

„No, víte,“ řekl Goshen váhavě a znovu si přejel rukou po pleši. „Já vlastně nevím.“

V soudní síni se zase ozval smích, ale soudce Osborn si kladívkem vyžádal ticho.

„Žalovanou jste přece byl schopen identifikovat, je to tak?“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Otázka je sugestivní, vychází z neprokázaných skutečností, je argumentativní a vkládá svědkovi slova do úst.“

„Námitka se přijímá.“

Burger se nehodlal vzdát jen tak. „Dobře,“ řekl. „Víte určitě, co měla na sobě žalovaná?“

„Ano, pane.“

„Víte, jak byla vysoká, kolik vážila a jakou měla postavu?“

„Ano, pane.“

„Odpovídá tato žalovaná popisu?“

„Ano, pane.“

„A teď k tomu muži. Je asi tak vysoký, jako někdo, koho tady vidíte?“

„Námitka! Otázka je navádějící a sugestivní.“

„Námitka se přijímá.“

„Jak byste toho muže mohl popsat?“

„Námitka! Otázka již byla položena a zodpovězena.“

„Námitka se přijímá.“

„Předávám svědka obhajobě,“ vyštěkl Hamilton Burger vztekle.

Mason svědkovi položil první otázku: „Domníváte se, že jste tu osobu znovu někde viděl?“

„Myslím, že jsem ji někde viděl, pane Masone. To ano, pane. Bylo to tak, jak už řekl seržant Holcomb.“

„Jinými slovy, ten muž, kterého jste daného večera viděl u garáže, měl stejnou postavu a byl oblečen v převlečníku stejné barvy jako ten, kterého jste viděl v autokempu?“

„To je pravda.“

„Ale tvář toho muže jste nikdy neviděl, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Když jste ho viděl u garáže, viděl jste ho pouze zezadu?“

„Ano, pane.“

„Takže jste vlastně skutečně viděl jen poměrně vysokého muže se světle hnědým převlečníkem a šedivým kloboukem?“

„Ano, pane.“

„A už jste neviděl žádného jiného muže, který by měl přibližně takovou postavu, jak jste uvedl, a byl oblečen ve stejném převlečníku?“

„No, já… ne, myslím, že to tak není. Myslím, že bych ho nejspíš dokázal identifikovat.“

„Už jste ho identifikoval, viďte?“

„Co tím chcete říct?“

„Vždyť jste přece slyšel svědectví seržanta Holcomba, a ten řekl, že jste ukázal na muže, který vyběhl z bungalovu.“

„No, zdá se mi, že jsem se v tom kempu spletl,“ odpověděl Goshen rozpačitě.

„Co vás přimělo, abyste řekl, že jste se patrně spletl?“

„Víte, ten člověk tam byl určitě nastrčený.“

„Co vás přimělo, abyste řekl, že jste se patrně spletl?“ zopakoval Mason otázku.

„Ale… sakra, pane Masone, vždyť jste právě dokázal, že to ten člověk nebyl.“

„Jinými slovy, bylo vám řečeno, že ten člověk u garáže nemohl být nikdo jiný než Perry Mason?“

„No, právě tohle si policie nejspíš myslela.“

„Řekl vám to někdo?“

„Ano.“

„Když jste viděl toho muže vyběhnout z bungalovu, řekl jste seržantu Holcombovi, že to je ten muž, nebo ne?“

„Nejspíš ano, řekl jsem to.“

„Viděl jste, jak ten muž běží proti reflektorům auta a jak se

otáčí a odchází zpátky k bungalovu?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste ho tak jasně jako muže, kterého jste viděl stát přes ulici u garáže?“

„No, já vlastně… vlastně mě ty fotoblesky oslnily, takže se mi zdálo, že je kolem tma. Moc jasně jsem ho neviděl.“

„Ale jeho postavu jste viděl dost dobře, abyste ho mohl identifikovat?“

„To ano.“

„Identifikoval jste ho?“

„Ano.“

„A teď si myslíte, že jste se zmýlil?“

„Nejspíš jsem se musel zmýlit.“

„Protože policie konstatovala, že to nemohl být ten muž, kterého jste viděl u garáže?“

„Víte, já… já vlastně nevím, co bych vám měl říct, pane Masone, ale zdá se mi, že kdybych mohl ven z vozu… a…“ Odmlčel se a potom zmateně dodal: „Kdybych byl o něco blíž…“

I soudce Osborn se hlasitě rozesmál.

„A ta žena, kterou jste viděl přes ulici, ta byla s tím mužem?“

„Ano.“

„Viděl jste ji ve stejném čase a na stejném místě jako toho muže?“

„Ano, pane.“

„Za stejných okolností?“

„Ano, pane.“

„Když jste nemohl identifikovat toho muže, jak jste dokázal identifikovat tu ženu?“

„No… no vždyť bych ho taky mohl identifikovat, kdybych se nespletl.“

„Vy jste nějakého muže identifikoval?“

„Ano.“

„A teď si myslíte, že to byl nesprávný muž?“

„Přece musel být nesprávný.“

„Tu ženu, co stála u garáže, jste viděl daleko jasněji než toho muže?“

„To ne.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je všechno.“

Soudce Osborn se tvrdě podíval Hamiltonu Burgerovi do očí a prohlásil: „Soud teď vyhlašuje desetiminutovou přestávku.“

KAPITOLA 26

Jen co soudce Osborn opustil soudní síň, Lucille Bartonová se obrátila k Perrymu Masonovi a stiskla mu zápěstí tak silně, že se kůže její rukavičky na kloubech prstů napnula téměř k prasknutí.

„Pane Masone, byl jste fantastický," vdechla mu do tváře.

Mason se pousmál: „To bylo jen takové zahřívací kolo, Lucille. Sice se nám podařilo zpochybnit identifikaci mé osoby, ale nesmíme přehlédnout skutečnost, že vaše identifikace platí, pokud se nám ovšem nepodaří nějak dokázat, že jste tam nebyla."

„Ano, to máte pravdu," souhlasila Lucille šeptem.

„A dále pistole," pokračoval Mason, „kterou byl zabit Pitkin, je naprosto nevyvratitelně ta, co vám daroval Arthur Colson. Jen tak mimochodem, byl zavražděn i Ross Hollister a vám připadne jeho životní pojistka ve výši dvaceti tisíc dolarů."

„Ale, pane Masone, copak to nemůžete pochopit? Já jsem Rosse milovala. Jeho smrt je pro mě strašná rána. Měli jsme se brát. Představoval pro mě bezpečí, citové zázemí, domov, prostě všechno, po čem každá žena touží."

„Pokud ovšem není zamilovaná do Arthura Colsona, který ji navedl, jak snadno přijít k pojistce na dvacet tisíc dolarů, aby si pak mohla vzít jeho."

„Pane Masone, vy jste se zbláznil. Byl jste tak milý a teď najednou mluvíte úplně stejně jako státní zástupce."

„A to ještě zdaleka neřekl všechno. Jen si počkejte, až spustí naplno. Nikdy jsem se od vás nedozvěděl, proč jste neposlechla mou radu a nezatelefonovala policii, když jsme objevili mrtvolu a pistole byla ještě ve vaší kabelce."

„Pane Masone, to nejde. Prostě nemohu. Nemohu vám to povědět. Nikomu to nemohu povědět."

„Jak chcete,“ řekl Mason chladně. „Ale v tom případě toho asi moc nezmůžu a vy budete obžalovaná z vraždy a později, pokud se vám nepodaří předložit porotě nějaké uspokojivé vysvětlení, budete z vraždy i usvědčená.“

„Pane Masone, nemůžete mě z toho dostat?“

„Nemohu, pokud se nedozvím, co se stalo a pokud to nebude mít hlavu a patu.“

„Kolik žen už někoho zastřelilo a dostaly se z toho. Advokáti…“

„To ano, jenomže vaše situace je trochu jiná. V pozadí celé záležitosti stojí Colson a byli zavražděni dva muži. Pistoli, která zapříčinila smrt jednoho z nich, jste měla k dispozici před těmi vraždami i po nich. Zatraceně těžko se vám bude vysvětlovat, že jste ji neměla k dispozici i v době, kdy k těm vraždám došlo.“

„Pane Masone, Arthur Colson není ten, kdo – jak vy říkáte – stojí v pozadí.“

„Ne?“ zeptal se Mason skepticky. „Nikdy neudělal ani neřekl nic, co by mě přesvědčilo o jeho upřímnosti.“

„Jenom se mně snaží pomáhat, pane Masone,“ impulzivně se ho zastala Lucille. „Musíte tomu věřit. Musíte to pochopit.“

Mason se jen krátce zasmál.

„Muž, který jak vy říkáte to všechno z pozadí řídil,“ pokračovala Lucille, „je někdo, s kým jste ještě nikdy nemluvil.“

„Kdo?“

„Willard Barton,“ vyhrkla Lucille a vzápětí si zakryla ústa rukou v rukavičce. „To jsem neměla říkat. Jestli se to dozví, bude zuřit.“

Mason ji pozoroval cynicky chladnýma očima. „Co to na mě hrajete?“ zeptal se.

„Cože?“

„Jak nenápadně vám ta informace vyklouzla.“

„To ne, já… mrzí mě, že jsem to řekla.“

„Jste zatraceně dobrá herečka, Lucille. Nevím sice, o co vám teď jde, ale rozhodně se nechystám na to naletět.“

„Když budete mlčet, nikdy se jim nepodaří dokázat, že jsem tu pistoli měla k dispozici.“

„Proč si to myslíte?“

„Řekl mi to Arthur Colson.“

To už Mason nevydržel. „Šašek jeden počmáraná!“

„Je to báječný člověk, pane Masone. A strašně chytrý.“

„To bych řekl,“ ironicky souhlasil Mason.

„A taky mě ubezpečil, že jim nikdy nedovolí, aby tu pistoli vystopovali až ke mně.“

„Podívejte, Lucille, byla jste zasnoubená s Hollisterem. Ten měl v pondělí večer odjet na obchodní cestu. Vy jste to věděla a strávila jste ten večer s Arthurem Colsonem. Nijak se mi to nelíbí a určitě se to nebude líbit ani porotě.“

„Ale na tom přece nic není. Arthur je pro mě něco jako vlastní bratr.“

„Hollister Arthura znal?“

„Ne. Nikdy se nesetkali.“

„Vůbec se mi nelíbí, že je do toho případu Arthur zapletený.“

„Jen počkejte,“ nadšeně spustila Lucille. „Uvidíte, že Arthur…“

„Copak?“ pobídl ji Mason, když se odmlčela. „Co udělá?“

„Nic.“

Mason ji chvíli upřeně pozoroval. „Na té pistoli jsou moje otisky. To také asi budete muset vysvětlit.“

Koutky úst jí zvlnil prohnaný úsměv. „Arthur mě na to už upozornil. Žádné strachy, pane Masone, já už to vysvětlím.“

KAPITOLA 27

Když bylo soudní jednání opět zahájeno, Hamilton Burger, sice stále ještě s tváří rudou vztekem, ale už se znovunabytým sebeovládáním, se ujal slova: „Předveďte jako svědka Willarda Bartona.“

Lucille Bartonová, sedící vedle Masona, zprudka polkla a zašeptala: „Panebože, to snad ne. To jim přece nesmíte dovolit.“

Mason se k ní jakoby náhodou naklonil a šeptem poručil: „Usmívejte se!“ V očích měla paniku a rty se jí chvěly „Usmívejte se,“ opakoval Mason. „Všichni se na vás dívají.“

Zkroutila rty do chvějivé parodie úsměvu.

Willard Barton, pečlivě upravený podsaditý muž se spoustou tmavých kudrnatých vlasů, které zajímavě kontrastovaly s jeho ocelově šedýma očima, se posadil na křeslo pro svědky s výrazem úspěšného podnikatele zvyklého spíš příkazy vydávat než přijímat a být vždy středem pozornosti.

Pevným a rozhodným hlasem nadiktoval své jméno a adresu, jako povolání udal, že je investorem v oblasti potenciálních ropných nalezišť, a teprve pak se poprvé od chvíle, kdy vstoupil do soudní síně, úkosem podíval na Lucille. Byl to krátký hodnotící pohled bez jakýchkoliv emocí. Potom se očima vrátil k Hamiltonu Burgerovi a klidně čekal na jeho další otázku. „Máte stejné jméno jako žalovaná?“

„Nosí moje jméno, ano, pane.“

„Byl jste s ní někdy ženatý?“

„Ano, pane.“

„Rozvedli jste se?“

„Ano.“

„Kdy jste se rozvedli?“

„Přibližně před půldruhým rokem.“

„Platíte jí alimenty?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste ji večer pátého tohoto měsíce?“

„Ano, pane, viděl jsem ji.“

„V kolik hodin?“

„Kolem půl sedmé, možná o trochu později.“

„Kde?“

„Bylo to v Atletickém klubu Broadway. Zatelefonovala mi a požádala, jestli bychom se nemohli vidět. Řekl jsem jí, že se s ní mohu na chvilku sejít v hale, ale zároveň jsem ji upozornil, že pokud se pokusí vyvolat scénu…“

„Námitka,“ vyskočil Mason. „Vůbec to nesouvisí s otázkou, která již byla položena a zodpovězena.“

„Dobře,“ souhlasil Burger podrážděně. „Sešel jste se s ní tedy v hale toho klubu?“

„Ano, pane, sešel.“

„Kdo tam všechno byl?“

„Jen Lucille a já.“

„Co vám řekla?“

„Řekla mi, že se stalo něco hrozného. Že asi bude muset narychlo odjet do zahraničí. Chtěla vědět, jestli bych jí nemohl dát v hotovosti patnáct tisíc dolarů jako konečné vyrovnání, jestli se vzdá všech dalších nároků na alimenty z mé strany.“

„Vy jste jí vyplácel alimenty?“

„Ano, pane.“

„V jaké výši?“

„Dvě stě dolarů týdně.“

„Řekla vám, proč chce odjet do zahraničí?“

„Ano, pane.“

„Proč?“

„Řekla, že v její garáži našli mrtvého muže. Nakonec přiznala,

že to byla mrtvola jejího prvního manžela a že zveřejnění této skutečnosti by ji zničilo.“

„Co jste jí na to řekl?“

„No, pochopitelně jsem se snažil, abych nemusel platit víc, než bylo mojí povinností. Řekl jsem jí, že momentálně nemám po ruce patnáct tisíc dolarů v hotovosti. Řekl jsem jí, že nejdřív bych musel její návrh projednat se svými advokáty, aby prověřili, zda za daných okolností může se mnou uzavřít v tomto smyslu platnou dohodu. Řekl jsem jí, že se mi ten nápad nijak moc nezdá a že ta částka je příliš vysoká.“

„Spokojila se s vaší odpovědí?“

„Ne, pane. Řekla, že musím jednat rychle. Že její nabídka platí pouze do půlnoci. Že za mnou ještě krátce před půlnocí znovu zajde a odtud pojede přímo na letiště. Nakonec snížila požadovanou částku na deset tisíc dolarů.“

„Setkal jste se s ní ještě tu noc?“

„Ne, pane. Promluvil jsem si se svými advokáty a dohodli jsme se, že její nabídku přijmu. Těch deset tisíc dolarů v hotovosti jsem pro ni měl připraveno, stejně jako text dohody, že se vzdává všech dalších nároků. Stačilo jen podepsat. Ale už se neobjevila.“

„Když jste ji viděl, nikdo jiný s ní nebyl?“

„Ne, pane.“

„Znáte ženu jménem Anita Jordonová?“

„Trochu ano.“

„Byla s žalovanou, když došlo k vašemu rozhovoru?“

„Ne, pane. Žalovaná byla sama.“

„Křížový výslech,“ obrátil se Burger triumfálně na Perryho Masona a znělo to jako výzva k souboji.

„Platil jste jí alimenty ve výši dvě stě dolarů týdně?“ zahájil křížový výslech Mason.

„Ano, pane.“

„A teď chcete, aby vám soud uvěřil, že jste váhal, jestli je pro

vás výhodné zbavit se těchto týdenních plateb konečným vyrovnáním ve výši patnáct tisíc dolarů?“

„To ne, pane jen jsem chtěl, aby si ona myslela, že váhám.“

„Jinými slovy řečeno, naznačil jste jí, že váháte. Je to tak?“

„Chtěl jsem, aby to tak vypadalo, ano.“

„Ale jinak jste měl zájem tu dohodu uzavřít?“

„Přirozeně.“

„Ale jako dobrý obchodník jste se snažil, aby vám příliš neviděla do karet?“

„Ano, pane.“

„Takže jste jí řekl, že nevíte, jestli jí budete nebo nebudete moci vyhovět?“

„Přesně tak.“

„Jinými slovy řečeno, lhal jste jí.“

Barton zrudl. Burger se prudce zvedl ze svého místa. „Vaše Ctihodnosti, protestuji. Je to vůči svědkovi urážlivé prohlášení.“

„Jak si přejete,“ souhlasil Mason. „Dáváte-li pro stejnou věc přednost jemnějšímu výrazu, vyjádřím to jinak. Pane Bartone, řekl jste své ženě nepravdu. Je to tak správné?“

Bartonovy oči se zúžily vztekem. „Stejná námitka,“ reagoval okamžitě Burger. „Můžete odpovědět pouze ano nebo ne,“ pokračoval Mason.

Barton po něm šlehl zuřivým pohledem. „Otázka zní,“ opakoval klidně Mason, „zda jste své ženě řekl nepravdu. Můžete odpovědět pouze ano nebo ne.“

„Nepravdu o čem?“

„O vaší ochotě uzavřít s ní dohodu.“

„Nedomnívám se, že by to bylo podstatné.“

„Ale já ano,“ trval na svém Mason.

„Já se to také nedomnívám,“ ozval se Hamilton Burger. „Vznáším námitku. Tato otázka překračuje rámec křížového výslechu.“

„Námitka se nepřipouští,“ rozhodl soudce Osborn.

„Řekl jste jí nepravdu?“ znovu zopakoval otázku 1 Mason.

„Ano,“ vyštěkl Barton vztekle.

„Jak dlouho jste znal Pitkina?“

„No, znal jsem ho, ale nevěděl jsem, kdo to je. Chci říci, že jsem neměl ani ponětí, že byl dřív ženatý s Lucille. Když jsem se to dozvěděl, byl to pro mě úplný šok.“

„A setkal jste se s ním někdy?“

„Znal jsem ho jako šoféra pana Argylea. Pan Argyle je členem stejného klubu jako já. Je tam spousta lidí z naftařské branže.“

„A jelikož jste byl zainteresován na spekulacích s naftou, stejně tak jako pánové Argyle, Ross P. Hollister, Dudley Gates a ostatně všichni členové klubu, vzájemně jste toho o sobě dost věděli?“

„Ne, pane. Argyle, Hollister a Gates měli mezi sebou určitou dohodu o partnerství. V některých případech se dělili o zisk. Přestože i já pracuji ve stejné branži, moje zájmy byly zcela protichůdné. Nijak jsem netoužil po tom, aby se dozvěděli, co právě dělám. A oni zase nijak netoužili po tom, abych se já dozvěděl, co dělají oni. Když jsme se setkali, prohodili jsme spolu pár slov, příležitostně jsme si popovídali o obecných problémech, ale měli jsme jen velmi málo společného.“

„Mluvil jste někdy s Pitkinem?“

„Mluvil, ale byla to čistě soukromá záležitost.“

„Snažil jste se z něj vytáhnout nějaké informace o obchodních aktivitách těch tří mužů?“

Burger vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, další urážlivá otázka. Naprosto nevhodná a ničím neodůvodněná.“

„Máte nějaký důkaz, že tomu tak skutečně bylo, pane Masone?“ zeptal se soudce Osborn.

„Nemám, Vaše Ctihodnosti,“ přiznal klidně Mason. „Ta otázka byla spíš míněna jako jistý pokus o hození návnady.“

„Námitka se přijímá,“ rozhodl soudce. „Můžete se však svědka zeptat, o čem s Pitkinem mluvil.“

„O čem jste s Pitkinem mluvil? Jaký jste vůbec měl důvod s ním mluvit?“

Bartonův hlas se chvěl potlačovaným vztekem. „Chtěl jsem si najmout šoféra, který by mě občas vozil. Někde jsem slyšel, že existuje nějaký podnik, něco jako zprostředkovatelna práce, který je na podobnou činnost specializovaný. Zeptal jsem se na to tedy Pitkina, protože jsem věděl, že je Argyleův šofér. Náhodou jsem ho potkal, když čekal před budovou klubu. Zeptal jsem se ho, jestli o tom podniku něco ví.“

„A věděl?“

„Ano. Řekl mi, kde ho najdu. Jmenuje se to Burza řidičů. Myslím, že adresa je v telefonním seznamu. Členy jsou řidiči, kteří shánějí práci na dny, kdy mají volno. Takový výpomocný spolek. Pořád tam má někdo službu, takže když zavoláte, můžete si být jist, že seženete šoféra na několik hodin nebo i na celý den.“

„Byl pan Pitkin členem tohoto spolku?“

„Říkal, že je. Ale nevím. Taky mi řekl, že každý čtvrtek má volno, služba mu končí už ve středu večer v šest a do práce pak nastupuje až v pátek ráno. Že by ve svém volnu pro mě docela rád jezdil, jinak že se můžu s důvěrou obrátit na ten spolek.“

„Máte svou bývalou manželku, v této kauze žalovanou, ještě pořád rád?“

„Samozřejmě, že mám Lucille pořád rád.“

„A proto jste jí moudře poradil, aby pohodila pistoli u mrtvého těla, aby to vypadalo jako sebevražda, a aby nikomu nic neříkala. Je to tak?“

„Nic takového jsem neudělal. Nemáte na to žádný důkaz. Jestli obžalovaná něco takového tvrdí, je to absurdní. Vaše obvinění, pane, je naprosto nepravdivé a musím se proti němu ohradit.“

„Poradil jste jí nějak, jak by se mohla dostat z nesnází, do

nichž zabředla?“

„V žádném případě.“

„I když říkáte, že ji máte pořád rád?“

„Ano, mám.“

„Ale na tu dohodu o alimentech jste pohlížel chladnokrevně jako na obchodní záležitost?“

„Ne, pane. Lucille mi není lhostejná. Chtěl jsem si být jistý, že ty peníze nevyhodím jen tak oknem.“

Mason se ho velmi mile zeptal: „Jenomže cit, který stále ještě chováte ke své bývalé manželce, přátelství, ohledy a snaha ujistit se, že ji o ty peníze nepřipraví nějaký podvodník, to všechno vám nezabránilo, abyste se sám nepokusil připravit ji o pět tisíc dolarů?“

„Ani v nejmenším jsem neměl v úmyslu ji o něco připravit.“

„Proč jste tedy předstíral, že její návrh na vyrovnání v hotovosti vám nevyhovuje?“

Barton chvíli přemýšlel a pak odpověděl: „Asi jen tak ze zvyku, řekl bych. Tak už to v obchodě chodí.“

„Ale no tak,“ ironicky se pousmál Mason. „Velice dobře jste věděl, co děláte. Záměrně jste předstíral, že vám to nevyhovuje.“

„To by už snad stačilo,“ ozval se Hamilton Burger. „Věc je přece naprosto jasná.“

„Domnívám se, že pan obhájce má právo klást takové otázky, jaké považuje za vhodné,“ odmítl jeho námitku soudce Osborn. „Pomáhá to osvětlit motivaci svědka a zároveň to umožňuje soudu, aby si udělal obrázek o svědkově charakteru.“

„Tak dobře,“ spustil Barton zvýšeným hlasem, „lhal jsem jí. Viděl jsem v tom možnost, jak udělat dobrý kšeft. A co je na tom zlého?“

„Vůbec nic,“ ujistil ho Mason. „Srdečné díky za vaši chvályhodnou upřímnost, pane Bartone. A teď něco jiného. Pokud jsem dobře rozuměl vašemu svědectví, tvrdíte, že obžalovaná

nakonec přiznala, že tím mrtvým je její první manžel?“

„Nic takového jsem přece neřekl.“

Mason se obrátil na soudce Osborna: „Mohu požádat zapisovatele, aby nám přečetl z protokolu, co bylo v tomto smyslu řečeno?“

Zatímco zapisovatel listoval ve svých poznámkách, v soudní síni vládlo napjaté ticho. Willard Barton si na lavici svědků několikrát poposedl.

„Tady to mám,“ ozval se konečně zapisovatel. „Otázka: Řekla vám, proč chce odjet do zahraničí? Odpověď: Ano, pane. Otázka: Proč? Odpověď: Řekla, že v její garáži našli mrtvého muže. Nakonec přiznala, že to byla mrtvola jejího prvního manžela a že zveřejnění této skutečnosti by ji zničilo.“

„Děkuji vám,“ ujal se znovu slova Mason. „Teď se vás zeptám, pane Bartone, co jste měl na mysli, když jste řekl, že nakonec přiznala, že to byla mrtvola jejího prvního manžela?“

„No, nakonec to přiznala, to je všecko.“

„Ne hned na začátku?“

„Ne.“

„Až potom, co jste se jí na to vyptával?“

„Ano, asi tak.“

„Takže jste o tom mluvili a vy jste měl dojem, že se snaží něco zatajit, a proto jste se jí vyptával dál?“

„Tak to nejspíš bylo.“

„A abyste ji přiměl nakonec přiznat, co udělala, musel jste použít nějaký nátlak?“

„No, tak trochu.“

„Čili jste jí řekl, že jí nemůžete pomoci, pokud vám nepoví pravdu, nebo něco v tom smyslu?“

„Ano, tak nějak.“

„Takže vám nakonec řekla pravdu?“

„Ano.“

„A vy jste pak souhlasil, že jí pomůžete?“

„To jsem neudělal.“

„Ale už jste nám sdělil, že jste jí řekl, že jí můžete pomoci jen tehdy, když vám poví pravdu, takže na základě vašeho slibu nakonec přiznala pravdu. Teď bych chtěl pochopit, jak jste splnil svou část úmluvy?“

Barton zaváhal, zkřížil nohy a prosebně se zadíval na Burgera.

„Odpovíte mi?“

„Nepomohl jsem jí,“ vyhrkl Barton.

„To jsem si myslel,“ pohrdlivě prohlásil Mason. „To je všechno, pane Bartone.“

Barton sestoupil z místa pro svědky, zamířil k Masonovu stolu, vrhl do jeho očí studený, tvrdý pohled a opustil soudní síň.

„Zavolejte Arthura Colsona,“ řekl Burger, aniž se za Bartonem podíval.

Arthur Colson napochodoval ke stanovišti svědků, jeho oči neklidně bloudily soudní síní, ale pečlivě se vyhnuly státnímu zástupci a stolu, za kterým seděl Mason a Lucille Bartonová.

Nahlásil své jméno, stáří, zaměstnání a bydliště.

Hamilton Burger před něj položil pistoli a řekl: „Ukazuji vám pistoli Smith and Wesson číslo S65088 a ptám se vás, jestli jste ji viděl už někdy dříve?“

Colson vytáhl z kapsy list papíru a přečetl z něj: „Odmítám odpovědět na tuto otázku, jelikož by to mohlo vést k mému obvinění.“

„Koupil jste tu pistoli od firmy Rushing Creek Mercantile Company?“

„Odmítám odpovědět na tuto otázku, jelikož by to mohlo vést k mému obvinění.“

„Podepsal jste se do rejstříku prodaných zbraní jako Ross P. Hollister?“

„Omítám odpovědět ze stejných důvodů.“

„Zabil jste Hartwella L. Pitkina?“

„Ne.“

„Znal jste ho?“

„Ne, pane, neznal jsem ho.“

„Položil jste pátého tohoto měsíce tuto pistoli vedle mrtvého těla Hartwella L. Pitkina ležícího v garáži v čísle 719 v South Gondola?“

„Ne, pane.“

„Udělal jste to někdy jindy?“

„Ne, pane.“

„To je všechno,“ zakončil výslech Hamilton Burger.

„Okamžik,“ ozval se Mason. „Ještě pár otázek za obhajobu. Vlastnil jste někdy tuto zbraň?“

„Odmítám odpovědět na tuto otázku, jelikož by to mohlo vést k mému obvinění.“

„Vzal jste si ji někdy bez vědomí Lucille Bartonové?“

„Odmítám odpovědět na tuto otázku, jelikož by to mohlo vést k mému obvinění.“

„Měl jste někdy klíč k bytu Lucille Bartonové?“

„Ne, pane.“

Mason pokračoval: „Ukážu vám dva dopisy, oba jsou napsány na stroji, jeden z nich je adresován Drakeově detektivní agentuře a ten druhý mně. První dopis se týká klíče od bytu Lucille Bartonové. Druhý pak klíče od psacího stolu v jejím bytě. Ptám se vás, zda jste napsal některý z těchto dopisů.“

„Ne, pane. Nenapsal.“

„To je všechno,“ ukončil Mason výslech za obhajobu.

„To je všechno,“ opakoval po něm Burger.

Soudce Osborn se podíval na Hamiltona Burgera a řekl: „Vzhledem k tomu, že svědkovy odpovědi na tak důležité otázky byly naprosto neuspokojivé, soud se domnívá, že je nutné, aby státní zástupce učinil patřičné kroky k vysvětlení této situace.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Burger otráveně. „O této možnosti jsme byli plně informováni.“

„I o důsledcích?“

„I o důsledcích,“ zopakoval Burger.

„Výborně. Máte tady ještě nějakého svědka, kterého byste chtěl vyslechnout před přestávkou?“

„Kdyby soud dovolil, Vaše Ctihodnosti, rád bych počkal, dokud…“

Soudce Osborn ho nenechal domluvit: „Soud přerušuje jednání do dvou hodin dnes odpoledne.“

Protože přítomní začali vstávat a opouštět soudní síň, Mason k sobě kývnutím přivolal Paula Drakea a řekl mu: „Asi s tebou nebudu moci jít na oběd, Paule.“

„Proč, Perry?“

„Budu muset strávit pár hodin u telefonu. Vezmi s sebou Dellu a objednej jí pořádný biftek.“

„Měj srdce,“ zaprotestoval Drake.

„Vždyť taky jo. Měl jsem ho moc dlouho až v krku, takže bych chtěl být v pořádku, než se mi zase vrátí, kam patří.“

KAPITOLA 28

Ve dvě hodiny, když se soud znovu sešel, Hamilton Burger prohlásil útočně: „Vaše Ctihodnosti, v projednávané věci nastala prapodivná situace. Měl jsem všechny důvody věřit, že se nám podaří prokázat souvislost mezi vražednou zbraní a panem Perrym Masonem na základě nálezu otisku jeho prstu na zbrani, a předpokládal jsem, že na základě výpovědi očitého svědka budu schopen dokázat, že to byl pan Mason, kdo byl s žalovanou v předmětné garáži přibližně v době, kdy byla spáchána vražda. Z identifikace se stala fraška v důsledku některých zjevných právnických uskoků, a já chci obrátit pozornost soudu na fakt, že jde skutečně o úskoky. Svědek totiž řádnou identifikaci provedl."

„Jistě," řekl soudce Osborn. „Jde tady o správnost samotné identifikace. Svědek viděl vysokého muže ve světlém hnědavém svrchníku a s šedivým kloboukem. Pro vzdálenost jeho tvář nemohl vidět zřetelně. Svědkův popis onoho muže se hodí na spoustu mužů. Popis ženy je díky oblečení, které nebylo naprosto obvyklé, rozhodně přesvědčivější. V době, kdy svědek Goshen viděl ten pár u garáže, byste mohli ve městě najít nejmíň tisíc mužů oblečených ve světlém svrchníku."

„Existuje však jen jeden Perry Mason, který zanechal otisk svého prstu ve vnitřní části pistole, patřící jeho klientce," namítl Burger.

„Dosud jste neprokázal, zda ta pistole jeho klientce skutečně patřila."

„Vaše Ctihodnosti, připouštím, že se kauza poněkud zkomplikovala, ale kdyby mi soud věnoval trochu pozornosti, zjistil by, v čem spočívaly ony uskoky, které svědka tak popletly."

Soudce Osborn se usmál: „Soud vám bude věnovat pozornost

tak dlouho, než dokončíte dokazování, pane Burgere.“

„Výborně. Zavolejte Sadii Milfordovou.“

Sadie Milfordová, boubelatá čtyřicátnice, prohlásila, že je správcovou domu, kde má byt Lucille Bartonová. Dosvědčila, že garáže patří k bytům, že se zamykají a že garáž patřila i k bytu 208. Když se Lucille Bartonová nastěhovala, byly jí předány dva klíče od bytu a dva od garáže.

„Kdo ty klíče převzal?“

„Lucille Bartonová.“

„Máte nějaká dokument, který by to dokazoval?“

„Ano, pane.“

„Podepsala ho Lucille Bartonová?“

„Ano, pane.“

„Ve vaší přítomnosti?“

„Ano, pane.“

„Chci, aby toto potvrzení bylo zaevidováno jako důkaz,“ prohlásil Hamilton Burger.

„Nemám žádné námitky,“ odpověděl Mason.

„Máte zájem o křížový výslech?“

„Ano.“

Mason převzal potvrzení a zeptal se svědkyně: „Vy jste dala Lucille Bartonové ty čtyři klíče, dva od bytu a dva od garáže?“

„Ano.“

„Děkuji vám, to je všechno.“

Burgerovým dalším svědkem byl majitel benzínové pumpy se servisem, který dosvědčil, že Lucille Bartonová pátého večer po šesté hodině zavezla svůj vůz k němu do servisu. Byl to chevrolet sedan se světle hnědou karosérií. Hned si řekl, že půjde o závadu zapalování, protože ten vůz soustavně střílel do karburátoru. Pokusil se zapalování seřídit, ale vzhledem k času nemohl udělat všechno, co chtěl. Přesto nebylo slyšet žádné střílení, když vůz odjížděl.

„V kolik hodin byl k vám ten vůz přivezen?“ zeptal se Hamilton Burger. „V šest patnáct nebo v šest dvacet.“

„Kdo ho řídil?“

„Paní Bartonová.“

„Viděl jste ji už někdy dříve?“

„Ano, pravidelně u mě kupuje benzín.“

„Můžete potvrdit, že žalovaná, sedící vedle svého obhájce, je paní Bartonová?“

„Ano, pane.“

„To je všechno,“ řekl Burger. „To je všechno,“ řekl i Mason s úsměvem. „Nemám žádné otázky.“

„Zavolejte Stephena Argylea,“ nařídil Burger. Argyle se posadil na křeslo pro svědky, řekl, že bydlí na třídě West Casino číslo 938 a že je mu pětapadesát let. Potvrdil, že zaměstnával Hartwella L. Pitkina jako svého řidiče a že Pitkin byl v den své smrti jeho zaměstnancem.

„Kdy jste viděl pana Pitkina naposledy?“

„Pár minut po páté hodině.“

„Kde v té době byl?“

„Před kanceláří pana Perryho Masona. Tedy před domem, v němž má pan Mason kancelář. Čekal jsem na Perryho Masona. Najednou jsem si vzpomněl, že Hartwell má mít volný večer. Přestože jsem ho měl plné zuby, sešel jsem dolů a řekl jsem mu, že si může vzít auto a jet domů.“

„Víte, co se pak stalo?“

„Vím jen to, že auto bylo doma, když jsem se vrátil.“

„V kolik to bylo hodin?“

„Kolik mohlo být hodin… bylo to po tom, co jsem telefonicky hovořil s jedním pacientem v nemocnici, kde jsem si ověřoval…“

„Řekl byste nám něco k tomu pacientovi?“

„Pan Mason mě přinutil k vyrovnání, které mě přišlo na pár tisíc dolarů,“ odpověděl Argyle nenávistně.

„Aha, to sem zatím nepatří,“ pravil Burger s výrazem věštce ve tváři. „Povězte nám tedy, kdy jste přišel domů.“

„Víte, muselo být asi půl desáté nebo deset, když jsem se vrátil domů. Auto tam stálo.“

Burger se obrátil k Masonovi a řekl: „Svědek je váš.“

„Jak jste zjistil, že máte auto doma?“ zeptal se Mason.

„Proč… muselo tam být. Dveře garáže byly zavřené.“

„A šel jste se na ně podívat, když jste přišel domů?“

„Ne.“

„Jen tak mimochodem, jak jste se dostal domů?“

„Domů mě zavezl pojišťovák, který má na starosti moji pojistku.“

„Kdy jste přijel domů?“

„Asi tak mezi půl desátou a desátou.“

„A v kolik hodin jste šel spát?“

„No, řekl bych, že to bylo asi kolem jedenácté.“

„Kdy jste pak měl nejbližší příležitost podívat se do garáže, jestli tam váš vůz opravdu je?“

„Asi ve dvě hodiny ráno. Telefonovali z policie, aby mi řekli, co se stalo s mým šoférem. Dali mi pár otázek a oznámili, že ke mně jedou. Vstal jsem, oblékl jsem se, a vydal do garáže skoro ve stejnou chvíli, kdy přijeli policisté.“

„Bylo vaše auto v garáži?“

„Ano, bylo tam.“

„Pane Argyle, vy jste vůči mně projevil určitou averzi, pročpak?“

„Osobně si myslím,“ řekl Argyle, „že jste advokát pod veškerou kritiku.“

„Pročpak?“

„Věděl jste, že jsem měl důvod věřit, že můj šofér zavinil dopravní nehodu. Vy jste mě vmanévroval do vyrovnání na základě lživého tvrzení. Já vás varuji, pane Masone, podám na vás

žalobu pro podvod a…“

„Vy jste si myslel, že to byl váš řidič, kdo řídil to auto?“

„Přirozeně. Věděl jsem, že já jsem to nebyl. A ze zákona přece odpovídám za činy svých zaměstnanců.“

„To je všechno?“ zeptal se soudce Osborn.

„Domnívám se, že to ukazuje motivaci a předpojatost části svědků,“ prohlásil Mason.

„Podívejme se na to podrobněji,“ řekl Burger a mnul si ruce. „Rád bych slyšel fakta.“

Mason prohodil: „Uslyšíte je, pane státní zástupce. Domnívám se, že vám pan Argyle už svou verzi sdělil.“

Argyle začal popisovat, jak to bylo s vyrovnáním:

„Pátého odpoledne kolem třetí hodiny přišel pan Mason ke mně domů. Prohlásil, že má nezvratný důkaz, že můj vůz najel do jiného auta a vážně zranil jeho klienta. Zdůraznil, že na blatnících mého vozu jsou stopy po té nehodě… no, a tak jsem si myslel, že je to pravda.“

„Proč jste si myslel, že je to pravda?“

„Protože ten den, kdy se to mělo stát, měl můj šofér skutečně s vozem nějakou nepříjemnost. Pokoušel se mi to vysvětlit tak, že prý někdo vůz ukradl. Trval na svém a naléhal, abych to oznámil policii, a on prý jim vysvětlí všechny podrobnosti. Šel jsem s ním na místo, kde údajně můj vůz nechal. Ten člověk byl opilý a strašně nervózní. Moc jsem mu nevěřil a měl jsem nepříjemný pocit, že se dostal do velké nepříjemnosti a chce mě do ní zatáhnout. Vrátil jsem se do klubu a oznámil jsem, že mi někdo ukradl auto. Přitom jsem si vůbec nemyslel, že by to auto mohlo být ukradeno. Policie je však našla v jedné obchodní ulici v centru města, kde bylo zaparkováno před požárním hydrantem.“

„A pod dojmem toho, co jsem vám řekl, jste se rozhodl, že vyhledáte Finchleyho a dojednáte s ním vyrovnání za zády jeho právníka, protože to pro vás bude mnohem levnější, viďte?“ zeptal

se ho Mason. „Na něco takového jsem vůbec nemyslel.“

„Nicméně je to přesně to, co jste udělal, že ano?“

„Jakmile jsem se dozvěděl, že někdo byl vážně raněn, chtěl jsem pro něj něco udělat. Celá ta záležitost mě vyvedla z míry. Šel jsem k vám do kanceláře. Chtěl jsem se s vámi sejít. Vy jste tam ale nebyl, protože jste byl patrně u své další klientky, u Lucille Bartonové.“

„Víte to jistě?“

„To ne, jistě to nevím.“

„Měl jste důvod si myslet, že jsem u ní?“

„No, pochopil jsem to od policie… Beru to zpět. Odpověď zní nikoliv, neměl jsem k tomu žádný důvod.“

„Dobře. Byl jste tedy v mé kanceláři a někdo vám řekl, že jsem odešel, je to tak?“

„Ano.“

„A kde byl v té době váš řidič?“

„Čekal v mém buicku před budovou, kde máte kancelář.“

„Vám se tam podařilo najít místo k zaparkování?“

„Mému šoférovi se to podařilo. Vysadil mě přímo před vchodem do budovy. V blízkosti nebylo žádné místo k parkování volné. Řekl jsem mu, aby jezdil kolem, dokud se mu nepodaří nějaké místo nedaleko vchodu najít. Podařilo se mu to dost rychle.“

„Takže vy jste na mě čekal?“

„Ano, pane, až do šesti hodin, kdy jsem zavolal svému pojišťovákovi a řekl mu, že jsem chtěl s vámi dojednat vyrovnání se zraněným. Došlo mi totiž, že bych se dopustil nedbalosti, kdybych o té záležitosti neinformoval svou pojišťovnu.“

„A pojišťovák vás přesvědčil, že pro vás bude mnohem výhodnější, když to vyrovnání dohodnete přímo s poškozeným za mými zády?“

„Pojišťovák mi řekl, abych za žádných okolností s vámi

nemluvil a počkal na něj dole ve vestibulu. Když přišel, nechal jsem vyřizování té věci na něm.“

„Ale byl jste to přece vy, kdo šel do nemocnice a snažil se domluvit s poškozeným za mými zády, nebo ne?“

„Nevím, co pořád máte s tím ‚za mými zády‘. Vy jste nebyl v kanceláři, když jsem s vámi chtěl mluvit, a já jsem s vámi skutečně mluvit chtěl. Nemohu ale čekat celý den na nějakého advokáta, který si někde užívá s nějakou rozvedenou ženskou. Můj čas je drahý!“

Mason pokračoval ve výslechu: „Když jste to vyrovnání dojednal, doplatil jste k pojistné částce ještě něco z vlastní kapsy, viďte?“

„Ano, doplatil jsem.“

„Proč jste to udělal?“

„Protože jsem se domníval, že si ten mladý muž zaslouží o trochu víc, než mu dává pojišťovna. Nejsem sice žádný filantrop, ale rozhodně nemíním šetřit na nějakém zraněném chlapci.“

„To je od vás velice šlechetné,“ řekl Mason a pokračoval: „Nechcete náhodou, aby soud uvěřil, že jste nejen informoval pojišťovnu o své odpovědnosti, ale i zaplatil něco z vlastní kapsy jen na základě mého oznámení, že se vaše auto podílelo na dopravní nehodě?“

„Myslel jsem si, že jste vážený a čestný advokát. Teď už to vidím jinak, ale ve chvíli, kdy jste mi řekl, že máte důkaz, věřil jsem, že ho skutečně máte.“

Mason se pousmál. „Ano, to je velice, opravdu velice ušlechtilé, ale zároveň pokrytecké, pane Argyle. Přestože mě teď považujete za právníka pod vší kritiku, šel jste k vrátnému svého klubu a podplatil jste ho, aby dosvědčil, že jste to odpoledne byl pořád v klubu, abyste nemohl být zatažen do něčeho, co patrně udělal váš řidič.“

„Tak to nebylo!“

„Dal jste tomu vrátnému nějaké peníze?“

„Obecně vzato ano.“

„Kolik?“

„Na tom nezáleží.“

„Kolik?“ zopakoval Mason svou otázku.

Burger vstal a vykřikl: „Námitka, Vaše Ctihodnosti! Pan Mason mého svědka úmyslně šikanuje a…“

„Zamítá se,“ vyštěkl soudce.

„Kolik?“ zeptal se Mason do třetice.

„No dobře, myslím, že jsem mu dal pět dolarů, ale hodně jsem vypil a byla tam už tma a taky jsem neměl dost drobných, takže jsem mu mohl dát i trochu víc.“

„Sto dolarů?“

„Nejspíš ano.“

„Dal jste mu je omylem?“

„Ano, omylem.“

„Víte jistě, že jste třetího to auto neřídil vy sám?“

„Ano, pane.“

„Takže si jste jist, že jediným člověkem, který tehdy to auto řídil, musel být váš řidič?“

„Víte, to auto přece mohlo být ukradeno.“

„A v takovém případě by jste přece nemohl nést odpovědnost za žádnou nehodu. Pane Argyle, vy jste skutečně dobrý obchodník,“ řekl Mason sarkasticky.

„Vím, o co vám jde,“ namítl Argyle vztekle. „Vy chcete, abych řekl, že jakmile jste ode mě odešel, okamžitě jsem to řekl svému šoférovi a ten přiznal, že mým vozem dopravní nehodu způsobil. Dokonce přiznal, že se mě pokusil zbavit jakékoliv odpovědnosti tím, že mi sdělil, že auto bylo v inkriminované době ukradeno.“

„Přesně tak. V té chvíli jste dospěl k závěru, že to tvrzení je lež?“

„Myslíte to vaše tvrzení, že můj vůz způsobil dopravní nehodu?“

„Třeba, pokud vám to vyhovuje.“

„To tvrzení bylo naprosto lživé. Auto, které zranilo toho chlapce, řídil nějaký Caffee.“

„Jen tak mimochodem, vy a zástupce vaší pojišťovací společnosti jste šli za panem Finchleym a tak dlouho jste ho obviňovali, že dostal peníze na základě lživého tvrzení, až vám je nakonec vrátil, bylo to tak?“

„No, my jsme mu jenom vysvětlili, že na ty peníze vlastně nemá nárok.“

„Co vám na to řekl?“

„Řekl, že jste mu poradil, aby si je nechal. Prý šlo o dobrovolnou platbu, takže je teď nemůžeme chtít zpátky. Tím jste taky chtěl oblbnout mého pojišťováka.“

Soudce Osborn se hlasitě zasmál.

„Přesně tak,“ potvrdil Mason. „Proč si myslíte, že pan Pitkin přiznal, že se zapletl do dopravní nehody, jestliže tomu tak nebylo?“

„To nevím,“ odpověděl Argyle, „ale chtěl bych to vědět. Dlouho jsem nad tím přemýšlel a snažil jsem se najít odpověď, ale nepodařilo se mi to. Teď to bude vypadat, jako že ten chlap je podvodník. Bezpochyby musel mít nějaký důvod, aby mi to řekl.“

Mason se zeptal: „Bál jste se o volný večer svého řidiče, přestože vás oklamal, když přiznal, že měl nehodu?“

„To vám mohu vysvětlit.“

„Prosím, pusťte se do toho.“

„Věděl jsem, že si můj šofér ve volných dnech a večerech přivydělává. Řekl mi totiž, že je členem řidičské asociace, takže ve volném čase pracuje pro ni. Vím, že si ta asociace velmi potrpí na pořádek a přesnost. Taky je mi známo, jak se cítí člověk, který marně čeká na objednaného šoféra – jsem přece podnikatel. Takže

jsem mu ten večer dovolil odjet nikoliv kvůli němu samému, ale kvůli řidičské asociaci.“

„Už vám, pane Argyle, došlo, co se skutečně stalo?“

„Co tím myslíte?“

„Že Pitkin měl určitý závazek. Měl totiž ten večer od pěti pracovat. Takže se místo toho, aby osobně zavezl vaše auto domů, domluvil s někým, kdo to udělal za něj, zatímco on sám byl se svým zákazníkem.“

Argyle na tím chvíli přemýšlel a potom řekl: „Tak to mohlo být.“

„Najal jste si někdy řidiče z té asociace, když měl Pitkin volno?“

„To rozhodně ne. Kdybych to chtěl udělat, mohl bych se přece domluvit přímo s Pitkinem a zaplatit mu normální přesčas. Bylo by to pro mě daleko pohodlnější.“

„Dám vám teď seznam patnácti jmen, pane Argyle, a ptám se vás, zda někoho z toho seznamu znáte či nikoliv,“ řekl Mason a podal Argyleovi seznam.

„Jaký to má smysl?“ okamžitě zakročil Hamilton Burger.

Mason mu odpověděl: „Možná to vysvětlí důvod, proč Pitkin raději řekl, že měl nehodu, i když ji neměl.“

„No to je báječné,“ zahučel Burger. „Ale nemohu říci, že by to mohlo mít nějakou souvislost s naším případem. Vaše Ctihodnosti, otázky pana obhájce nám nic nevysvětlily, spíš se nám snaží namluvit, že je schopen chytat ryby ve vyschlém jezeře.“

„Mně se ale zdá, že mu ta rybka už párkrát ťukla do návnady,“ odpověděl soudce Osborn.

Argyle si nasadil brýle, podíval se na seznam, poškrábal se na hlavě a řekl: „Bude mi pár minut trvat, než si ten seznam pořádně přečtu, pane Masone.“

„Výborně,“ řekl soudce Osborn. „Soud vyhlašuje patnáctiminutovou přestávku. Během té doby si budete moci s

vaším svědkem ten seznam pořádně přečíst, pane Burgere, a popovídat si o něm. Jednání soudu bude pokračovat za patnáct minut.“

Soudce Osborn se odebral do své kanceláře.

Mason vstal, protáhl se, zívl a vydal se k místu, kde seděl poručík Tragg. „Co kdybychom si trochu popovídali tamhle v tom koutě?“

Tragg souhlasně kývl a oba se vydali na druhou stranu soudní síně.

Tragg se spiklenecky zašklebil a řekl: „Děkuji za Holcombův výslech. Mohl prasknout pýchou, že se mu podařilo vás vystopovat a umožnit Goshenovi, aby vás identifikoval, když já jsem si na tom vylámal zuby. Zdá se mi, že teď bude muset trochu své chování změnit. Ale tohle vám říkám úplně soukromě, chápete, Masone, je to jen mezi námi dvěma.“

„Na to můžete vzít jed,“ odpověděl Mason. „A teď, pořád ještě úplné soukromě, co byste řekl menší projížďce, Traggu?“

„Kam?“

„Ven z města.“

„Myslíte, že na to budeme mít dost času?“

„Myslím, že ho budeme mít habaděj.“

„Nemůžeme to přece stihnout za patnáct minut, nebo snad ano?“

„Víte, mně se zdá, že až si Argyle ten seznam prohlédne, bude chtít ještě pár minut navíc. Určitě bude… pozor, jde sem Burger.“

Burger k nim přikráčel s důstojností člověka, kterého obchodní záležitosti donutily pohovořit si s někým, vůči komu pociťuje upřímné nepřátelství, a řekl: „To je ten seznam svědků tak zajímavý, pane Masone?“

„Je dost zajímavý.“

„Argyle není schopen na nic přijít, dokud si neprojde seznam svých akcionářů. Řekl mi, že má strašně špatnou paměť na jména,

ale domnívá se, že všichni ti muži na seznamu jsou akcionáři jedné z jeho společností. Jestli chcete, aby vám na tu otázku odpověděl, budete si muset počkat do zítřejšího rána.“

„To mi docela vyhovuje.“

„Mně to nevyhovuje,“ protestoval Burger.

„Já chci na tu otázku dostat odpověď.“

„Tak dobře.“ Burger na chvíli zaváhal a potom prohlásil: „Když na tom trváte, dáme mu čas do zítřejšího rána.“

„Vysvětlíte to soudci?“ zeptal se ho Mason.

„Ovšem,“ procedil Burger, otočil se na patě a odkráčel.

„Takže, pokud jste připraven, poručíku,“ řekl Mason Traggovi, „můžeme vyrazit – myslím, že bude lepší, když pojedeme vaším vozem.“

„Podívejte, víte dobře, co teď děláte?“ zeptal se Tragg Masona starostlivě.

„Doufám, že ano.“

KAPITOLA 29

Tragg zacouval do aleje, jak mu Mason poradil.

„Odtud uvidíme ten dům.“

„Co tam chcete dělat?“ zeptal se Tragg.

„Odtud přece vyjel Hollister na tu obchodní cestu, ne?“

„To je pravda.“

„A chystal se odjet na pár dní, jestli se nemýlím.“

„To ano.“

„Když jste našli jeho auto a mrtvolu, určitě zůstalo pár důležitých věcí, kterých jste si nevšimli.“

„Co máte na mysli?“

„Zavazadlo. Když se chlap chystá na obchodní cestu, musí si s sebou přece vzít pár věcí.“

„To je pravda,“ souhlasil opět Tragg.

„No, a to tělo přece zaujímalo zvláštní polohu,“ pokračoval Mason. „Co vám ta poloha napověděla, poručíku?“

„Jen jednu věc,“ odpověděl Tragg. „To tělo někdo musel nacpat do kufru.“

„Přesně tak. Teď jde o to, jestli to byl kufr Hollisterova vozu nebo ne.“

„To by mohlo sedět.“

„Tamhle přijíždí Argyle. Jede dost rychle, nezdá se vám, poručíku?“

„Asi se mu honí hlavou spousta věcí. Ten soud mu nejspíš pořádně narušil program.“

Mason se protáhl a řekl: „Taky si myslím.“

„Co teď budeme dělat?“

„Nic, čekat. Máte tady rádio?“

„Ano.“

„Tak se podívejte, jestli funguje, ozvěte se na velitelství a nahlaste čas.“

„Co to zase připravujete, Masone?“ zeptal se Tragg. „Co máte za lubem?“

„Jen mě tak napadlo, že jsme od soudu vypadli jak cukráři. Třeba se s vámi bude chtít spojit Burger. Předpokládám, že se to teď rozjede s tou identifikací…“

„Člověče,“ řekl Tragg a přátelsky se zašklebil, „to byla nádhera! Myslel jsem, že vám to nikdy neřeknu, Masone, ale chtělo se mi vyskočit a křepčit radostí – tedy osobně, nikoliv oficiálně.“

Potom zapnul rádio, vyladil policejní velitelství, ohlásil se, zapálil si cigaretu a zeptal se: „Masone, proč tady sakra čekáme? Jestli chcete vidět Argylea, proč se za ním nejdeme podívat?“

„Jen ho nechme, ať si dá ty poznámky do pořádku, jestli mu jde o tohle. Podívejte… už vychází.“

Argyle poněkud spěšně vyšel hlavním vchodem, v jedné ruce aktovku, v druhé kufr. Pak hodil zavazadla do vozu a nastartoval.

„A teď, poručíku,“ řekl Mason, „byste měl nastartovat a jet za ním se zapnutou sirénou. Je načase, abychom se do něj pustili.“

„To mám použít sirénu?“ vyhrkl Tragg. „Co to s ním udělá?“

„Jeďte za ním a uvidíte, co to s ním udělá. Přinejmenším vám to umožní, abyste ho zastavil kvůli překročení povolené rychlosti.“

„Dejte s tím pokoj, copak jsem dopravák? Přece…“

„Chcete si přijít na své, nebo ne?“

Tragg vrhl na Masona rychlý pohled a zavrčel: „Oukej, jdeme na věc.“

Nastartoval, přidal plyn a vyrazil za Argyleovým vozem.

Po chvíli trochu přibrzdil a prohodil: „Ten hoch ale upaluje.“

„Jaká je tady maximální rychlost?“ zeptal se Mason.

„Pětatřicet mil. On si jede nejmíň padesátkou. To by neměl dělat.“

„Zkuste to na něj se sirénou.“

„No, pojedu vedle a…“

„Zapněte tu sirénu,“ křikl Mason netrpělivě a sám stiskl vypínač.

Tragg sirénu okamžitě vypnul a zamumlal: „Sakra, tohle ne. To…“

Argyle se otočil, uviděl, že za ním jede policejní vůz, a okamžitě zvýšil rychlost.

„Co to dělá? Proč… sakra, Masone, vždyť se nám pokouší zmizet!“

„Samozřejmě se nám pokouší ujet,“ potvrdil Mason a potom se zeptal jakoby nic: „Co s tím uděláte?“

„To vám teď ukážu!“ Tragg se zakřenil a zapnul sirénu.

Argyle prudce zatočil doleva a jen taktak vyrovnal smyk.

„Teď se pořádně držte,“ poradil Tragg Masonovi. „Pojedem z kopce.“

Zařadil dvojku, přiškrtil plyn, projel zatáčku smykem a pak zařadil trojku.

„To jsem se naučil za starých dobrých časů.“

„Chystá se na další zatáčku,“ upozornil Mason.

„Já ho z toho vyléčím,“ řekl Tragg. „Pořádnej policajt dokáže projet zatáčkou daleko rychleji než… Držte si klobouk, Masone, jdeme na to.“

Tragg projel zatáčku dalším smykem a pneumatiky vykreslily černou stopu na asfaltu.

„Zdá se mi, že se nás bude pokoušet zbavit za každou cenu,“ upozornil Mason. „Měl byste si připravit pistoli, Traggu. Třeba se otočí a vystřelí.“

„Poslyšte, proč vlastně před námi tak prchá?“ zeptal se Tragg.

„Je to přece vrah Hartwella L. Pitkina a Rosse P. Hollistera,“ odpověděl Mason a zapálil si cigaretu. „Nechtěl byste…“

Tragg zapnul rádio a ohlásil se: „Volám velitelství. Tady je

poručík Tragg, číslo vozu čtyřicet dva. Pronásleduji muže podezřelého z vraždy v černém buicku číslo 9Y6370. Jsem v severní části Hickman Avenue, mezi Osmdesátou devátou a Devadesátou ulicí. Pošlete mi sem automobilovou hlídku. Mám zapnutou sirénu.“

Pak vyndal pistoli z pouzdra a zeptal se: „Máte zbraň, Masone?“

„Kdepak, já jsem zákonů dbalý občan.“

„Právě jsem vás jmenoval svým náměstkem,“ pronesl Tragg stroze. „Ve schránce na rukavice je další pistole. Vezměte si ji. S tím chlapem je to tutovka?“

„To se ví, že ano, jinak bychom s ním neztráceli čas, ale nemohl jsem to dokázat, dokud se nám nepokusil ujet. Museli jsme ho proto zpanikařit, aby začal prchat.“

„Právě se do toho pořádně obul,“ poznamenal Tragg a sevřel volant. „Už jedeme osmdesátkou.“

„Chce nás setřást na rovině.“

„Ta siréna mu uvolňuje cestu, ale já ji nemohu vypnout, protože kdybych musel střílet, někdo by se mohl dostat mezi nás a byla by z toho paseka.“

„Jen tu sirénu nechejte puštěnou, poručíku,“ souhlasil Mason. „Dříve nebo později ho chytíme a tahle jízda bude pro něj poslední hřebík do rakve. On… Pozor!“

Z boční ulice vyrazilo auto, řidič uslyšel kvílení sirény, uviděl, jak se řítí Argyleův vůz s Traggovým v patách a rychle stočil volant k chodníku.

Argyle prudce uhnul, aby nedošlo ke srážce. Jeho vůz dostal smyk, nebezpečně se zakymácel, na dvou kolech se otočil do protisměru, přeletěl přes ulici, najel na obrubník a převrátil se.

Tragg sešlápl brzdu nadoraz.

Mason chvíli pozoroval havarovaný vůz, jestli se Argyleovi nepodaří vylézt ven, a pak řekl: „Zdá se, že to máme za sebou.

Vidím to tak, že už nejsem vaším náměstkem.“ Otevřel schránku na rukavice a vrátil pistoli do pouzdra.

KAPITOLA 30

Paul Drake, Della Streetová a Perry Mason odpočívali v Masonově soukromé kanceláři. Della Streetová trůnila na své stoličce, ruku s nalakovanými nehty položenou na koleni. Mason seděl opřený v otáčecím křesle a Drake se pohodlně rozvalil ve velkém křesle pro klienty.

„Ty chceš říct, že jsi celou dobu věděl, kdo za tím vším vězí?“ zeptal Drake Masona.

„Pochopitelně ne, ale jakmile jsem zjistil, že Finchleyho zranění nezpůsobil Argyleův vůz, bylo mi divné, proč byl ochoten zaplatit vyrovnání za něco, co nezavinil. Pak mě napadlo, jestli si tím nekupuje alibi.“

„Samozřejmě, to je logické,“ řekl Drake, „ale já bych chtěl vědět, jak ses na to díval úplně na začátku.“

„Tak si to pěkně rozebereme, Paule. Argylea, Hollistera a Gatese spojovalo podnikání v naftě. Hollister do toho vložil nejvíc kapitálu, a tak měl nejvíc akcií. Proto ho Argyle a Gates chtěli podrazit. Hollister jim buď na to přišel, nebo je začal podezírat. Na pondělí třetího svolal do svého domu v Santa del Barra poradu. Argyle a Gates se tam neochotně vydali.“

„Vezl je Pitkin?“ zeptal se Drake.

Mason se pousmál: „Kdepak, Pitkin byl v San Francisku.“

„Tomu nerozumím.“

„Gates a Argyle se dostali do situace, že jim hrozilo vězení za zpronevěru. Hollisterovi to konečně došlo. Gates to věděl. Argyle to jen předpokládal. Gates se rozhodl, že pokud něco vyjde najevo a naskytne se mu sebemenší příležitost, okamžitě zmizí.

Proto si na své jméno zakoupil letenku do Honolulu. Potom požádal Pitkina, aby absolvoval první část letu pod jeho jménem.

Tím si Gates pro všechny případy připravil alibi. Do kapsy si dal automatickou pětačtyřicítku a byl připraven.

Bylo to skutečně tak špatné, jak předpokládal. Hollister jim naservíroval ultimátum a nejspíš je vyzval, aby se zřekli svých podílů. Chtěl, aby se okamžitě rozhodli. Gates použil pětačtyřicítku.

Argyle z toho byl trochu vedle. Gates začal postupovat podle plánu, který si udělal pro případ, že by Hollistera zabil. Nařídil Argyleovi, aby se vzpamatoval. Vzali nepromokavou plachtu z Gatesova vozu, svázali Hollistera do kozelce, dopravili ho k jeho vozu a vstrčili dovnitř.

Pak vyjeli Argyleovým a Hollisterovým vozem nahoru na cestu do kaňonu. Gates se Argyleovi svěřil se svým alibi, ale Argyle žádné alibi připravené neměl. Gates mu tedy řekl, aby si pospíšil zpátky do klubu a okamžitě oznámil policii, že mu byl ukraden vůz. To by je mělo zachránit, kdyby Argyleův vůz někdo náhodou viděl v kopcích. Rozbili Hollisterovy hodinky a nastavili je na 5.55 a hodiny v jeho voze nastavili na 6.21. Pak zaparkovali Argyleův vůz, Hollisterovým vozem zajeli na místo, kde se mohli otočit, mrtvolu shodili z náspu, naházeli na ni zem, zbavili se Hollisterova vozu a vrátili se do Santa del Barra.

Gates Hollisterovým jménem a z jeho telefonu zavolal panu Gatesovi na letiště v San Francisku. Pitkin se mu ozval jako Gates a tím jeho alibi korunoval.

Když Hollistera zasáhla střela, upadl na měkký a drahý orientální kobereček. Vrahové neměli čas ho vyčistit a vrátit zpět, takže ho vzali s sebou, aby si druhý den ráno hospodyně náhodou nevšimla fleků od krve. Věděla sice, že se Hollister chce vydat na obchodní cestu, a tak s jeho nepřítomností počítala, ale byla zvědavá, co se stalo s tím koberečkem. Den předtím se jí Hollister totiž zmínil, že ho chce dát do Lucillina bytu. Proto Lucille poslala telegram s dotazem, jestli jí Hollister ten orientální kobereček dal.

Lucille vztekle zareagovala, že ho samozřejmě má, protože Hollister chce, aby ho měla. Dokud nebylo nalezeno Hollisterovo tělo, hospodyně o tom moc nepřemýšlela.

Argyle spěchal zpátky do klubu. Pitkin se vrátil letadlem. Gates odletěl do San Franciska a na letenku, kterou mu Pitkin vrátil, pokračoval do Honolulu. Pitkin byl dost mazaný, aby mu došlo, že mu někdo nezaplatil spoustu peněz za alibi jen tak pronic zanic. Proto se rozhodl, že zjistí, co za tím vězí, a začne vydírat – a Argyle se rozhodl, že ho zabije.

Když se Argyle co nejrychleji vrátil do svého klubu, oznámil, že mu někdo ukradl auto, a pak se pokusil podplatit vrátného kvůli alibi. Jakmile se trochu uklidnil, okamžitě mu došlo, že to nebyl zrovna nejšťastnější nápad.

Potom si všiml našeho oznámení v Bladeu a napadlo ho, že by si mohl koupit rozumné alibi, když bude tvrdit, že to byl on, kdo je za tu dopravní nehodu odpovědný. Zdálo se mu, že by to měl co nejvíc rozmáznout a zařídit, aby většinu jeho nákladů s tím spojených převzala pojišťovna.

Když Argyle prohledal Hollisterovo mrtvé tělo, našel v kapse klíče od bytu a garáže Lucille Bartonové. Musel o té Hollisterově známosti vědět a nejspíš taky věděl, že se s ní Hollister hodlá oženit.

Když si tedy Argyle přečetl ten tvůj inzerát v Bladeu, napadlo ho, že by se mohl vydávat za řidiče, který tu nehodu zavinil, zaplatit odškodnění z větší části penězi od pojišťovny a zároveň si pořídit perfektní alibi. Pokud by byl třetího v pět hodin odpoledne na té křižovatce Hickman Avenue a Vermesillo Drive, nemohl přece být zároveň v Santa del Barra v době, kdy tam došlo k vraždě. Nezapomeň, že pro zbytek večera už perfektní alibi měl. On na to taky nezapomněl. Třetího odpoledne Hollisterova hospodyně odešla domů v půl páté. To byl Hollister ještě živý a řekl jí, že bude mít doma kraťoučkou poradu a hned po ní se vydá

na obchodní cestu.

Co se týče Pitkinovy vraždy, na tu se Argyle připravil s chladnou rozvahou a se značnou mazaností. Nejdřív ti poslal dopis s klíčem od Lucillina bytu. Chtěl se pojistit, že se tam kromě něj bude pohybovat ještě někdo jiný. Namontoval úplně nové zadní kolo, promáčkl blatník a postižené místo přetřel lakem. Pak udělal něco ďábelsky chytrého, čímž si chtěl zajistit neprůstřelné alibi pro Pitkinovu vraždu."

„Co to bylo?" zeptal se Drake. „Podle mě už jedno měl. Vždyť sakra v době, kdy k té vraždě došlo, čekal v tvé kanceláři."

„Pátého si někdy během dopoledne zašel do agentury a najal si řidiče, který měl pro něj začít pracovat před pátou odpoledne. Vysvětlil mu, že pojede autobusem do Detroitu, převezme tam nový vůz a pojede s ním do Mexika, kde se oba sejdou. Tak se pojistil, aby si ten řidič nemohl přečíst v novinách o Pitkinově smrti.

Argyle byl dost mazaný, takže mu bylo jasné, že když někdo uvidí muže v šoférském kabátě a čepici, jak sedí v jeho autě, určitě dosvědčí, že tím šoférem byl Pitkin. Přinejmenším takový člověk, který Pitkina nezná.

Z Pitkinova chování vůči Argyleovi jsem usoudil, že se ho Pitkin pokoušel vydírat ještě před Hollisterovou smrtí. Alibi, které sám pomohl vybudovat Gatesovi, v Pitkinovi totiž probudilo podezření a zvědavost, zda v té Gatesově věci není náhodou namočený i Argyle. Na druhé straně Argyle zřejmě dal Pitkina sledovat. Zjistil, že Pitkin byl prvním mužem Lucille Bartonové, která se hodlá provdat za Hollistera, a že Lucille mezi druhou a pátou hodinou odpoledne nebývá doma. Jakmile se mu dostaly do rukou klíče od jejího bytu, začal plánovat Pitkinovu vraždu. Zřejmě usoudil, že mu naše oznámení v novinách nabízí možnost získat alibi na dobu Hartwellovy vraždy. Začal slídit v Lucillině bytě, a když zjistil, že má v psacím stole pistoli, měl všechno, co

potřeboval.

Poslal Pitkina do Lucilliny garáže. Zajímavé na tom je, že Pitkin vůbec nevěděl, kde Lucille bydlí. Když mu tedy Argyle řekl, že pojede do garáže na South Gondola 719, pravděpodobně mu to nic neříkalo. Pitkin sice Lucille viděl ve městě a pokoušel se ji najít, ale nepodařilo se mu to.

Argyle si nejspíš vymyslel nějaký důvod, proč ho do té garáže posílá, nejspíš, aby něco vyčmuchal – pravděpodobně taky věděl, že její vůz není zrovna v nejlepším stavu a že jí Arthur Colson dával do pořádku elektriku. Nezapomeňme, že Argyle měl k dispozici informace od Pitkina, Hollistera i od Lucille. Všechno mu hrálo do ruky. Počkal si, až Lucillino auto začne střílet z výfuku tak, že se v něm výstřel z pistole ztratí, takže u nikoho nevzbudí sebemenší podezření. Pak jednoduše vystřelil, dal si pistoli do kapsy, nastoupil do Lucillina vozu, zajel s ním přes ulici a zaparkoval jej u chodníku. Klíčky nechal v zapalování, do pistole vložil nový náboj, došel do Lucillina bytu a vrátil pistoli do psacího stolu. Pak sešel dolů, nastoupil do vlastního vozu, jel vyzvednout svého nového řidiče a pak čekal před mou kanceláří, dokud nepřišla Della. Postaral se, aby náhodní svědci měli příležitost vidět jeho vůz s řidičem dole před budovou. Měl štěstí, protože si auta s řidičem všimla i Della Streetová.

Čekal na mne tak dlouho, jak se mu to hodilo, potom zavolal svého pojišťováka, který mu okamžitě poradil, aby se mnou nic neprojednával.

Pojišťovák pak pro Argylea přijel. Argyle mu naservíroval příběh, který by mohl vystrašit pojišťovnu k smrti, nabídl mu, že se o některé věci postará sám, a potom se jeli podívat na Boba Finchleyho.“

„Jak se Argyle dozvěděl, že při tvé první návštěvě v Lucillině bytě byl její psací stůj zamknutý?“ chtěl vědět Drake.

„Odněkud musel Lucillin byt hlídat, takže mě tam viděl jít.

Když jsem z toho bytu odešel a Lucille po chvíli taky vyšla ven, zjistil, že psací stůl je zamknutý. Protože se nic nedělo, došlo mu, že jsem neobjevil pistoli, kterou podstrčil do psacího stolu k zápisníku, a proto mi od toho stolu poslal klíč.

Víte, Lucille totiž šla pryč, jakmile jsem z jejího bytu odešel, aby jí Arthur Colson poradil, co má říkat. Myslela si, že bych na ni mohl nastražit nějakou léčku.

Když Argyle viděl, že Lucille odchází vyšňořená jako vánoční stromeček, došlo mu, že jde za Colsonem. To už měl pro všechny případy připraven náhradní klíč k jejímu psacímu stolu.

Naklepal tedy dopis a ten klíč mi poslal. Takový byl Argyleův plán a málem mu vyšel. Kdyby náš inzerát v novinách nepřiměl zároveň Carlottu Booneovou, aby ukázala prstem na Caffeeho, neměli bychom sebemenší důvod Argylea z něčeho podezírat. Všimněme si teď nejpodezřelejší okolnosti v celém tom případě. Když jsem pátého odpoledne mluvil s Argylem, jednal se mnou tak, abych měl dojem, že auto, které zranilo Finchleyho, řídil on sám. Choval se jako provinilý a stejně se choval i u Finchleyho. Jakmile se však dozvěděl, že jsme našli skutečného pachatele, začal všechno přehrávat na svého šoféra.

Víte, došlo mu, že se dostal prekérní situace, a tak se z toho pokusil vykroutit tím vymyšleným rozhovorem s Pitkinem.“

„Ale ten rozhovor přece ponechával otevřený konec,“ namítl Drake.

„To rozhodně, ale to bylo to jediné, co mohl udělat. Argyle samozřejmě pocítil velkou úlevu, jakmile mu došlo, že si Hollisterova hospodyně myslí, že ten orientální kobereček má Lucille. Nebýt náhody, Hollisterův vůz mohl klidně ležet pod srázem celé měsíce. A kdyby se ten vůz nenašel, nenašla by se ani Hollisterova mrtvola.

Zatímco v případě Hollisterovy vraždy začaly okolnosti pracovat proti němu, v Pitkinově vraždě měl štěstí. Podívejte se,

Lucille nechtěla zavolat policii, než se o tom poradí s Willardem Bartonem. Ten jí namluvil, že bude nejlepší, když se nebude spoléhat na pravdu a narafičí pistoli tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Arthur Colson z její pistole ochotně odstranil výrobní čísla. Když Lucille uviděla v garáži mrtvé tělo svého exmanžela, muselo ji napadnout, že k tomu někdo mohl použít její pistoli. Třeba taky zjistila, že se jí v její nepřítomnosti někdo hrabal v psacím stole. Já jsem z té pistole vyndal náboje. Takže ji s něčí pomocí nebo i bez ní sama znovu nabila a naaranžovala ji vedle mrtvoly v garáži.“

„Kolem té Hollisterovy vraždy museli pořádně kmitat, viď, Perry?“

„To jistě. Gates si do všech podrobností naplánoval, co bude muset v takovém případě udělat. Gates i Argyle přijeli do Hollisterova domu asi tak dvacet minut před pátou. Hollister byl odměřený a rozzlobený, Gates vražedně chladnokrevný. Hollisterova vražda, svázání jeho těla a zabalení do plachty trvalo jen několik minut. To ostatní už nebylo tak namáhavé. Argyle se vrátil kolem sedmé a začal si obstarávat alibi.“

„Jak se ti podařilo Argylea zpanikařit, aby ztratil hlavu?“ zeptal se Paule. „To mi zatím nedošlo.“

„Přece jsem mu u soudu předložil ten seznam,“ odpověděl Mason. „A bylo to. Den předtím jsem si obtelefonoval všechny agentury zprostředkující služby a zjistil jsem jména všech osob, které si někdo čtvrtého nebo pátého najal jako řidiče. Pak jsem sestavil seznam, v němž byli zapsáni i muži najatí jako sluhové a pomocníci. Ten jsem pak předal Argyleovi. Když se na ten seznam podíval, uviděl tam jméno muže, kterého si najal a poslal autobusem do Detroitu. Zkoprněl. Věděl, že vím.“

„A jak jsi přišel na ten Detroit?“

„O tom jsem v té chvíli ještě nevěděl. Pořád to byla jenom teorie. Tragg si ten seznam prohlédl, když se podařilo Argylea

vyprostit z vraku, zavézt do nemocnice a podrobit výslechu na smrtelné posteli. Na tom seznamu našel nějakého Orvilla Nettletona, který dal výpověď své domácí a řekl jí, že si ho najal nějaký muž, který ho posílá do Detroitu, aby tam vyzvedl nové auto a jel s ním do Mexika, kde se později sejdou. Ten Nettleton byl prý tou prací úplně nadšený a řekl své domácí, že se jeho budoucí zaměstnavatel jmenuje Argyle.“

„Výborně,“ ozvala se Della Streetová. „Byl to pěkný případ, ale nezdá se mi, že bychom za něj mohli dostat nějaký honorář.“

„Obávám se, že máte pravdu, Dello,“ odpověděl jí Mason. „Advokát se občas s takovým případem setká, takže to zapíšeme do ztrát.“

„Měl bych tě naučit nenechávat otisky na pistoli,“ zasmál se Drake.

„A držet se daleko od bytů mladých žen,“ přidala se Della.

Mason se zakřenil: „To jste si nevšimli, jak rychle jsem ty klíče přehrál Traggovi?“

„Sakra, to je fakt,“ vykřikl Drake. „Chtěl bych vidět, co s tím Tragg udělá.“

„Vlastně jste nepřišel zkrátka, šéfe,“ poznamenala Della. „Užil jste si soukromí a báječnou snídani s koketnou Lucille.“

Mason ji opravil: „S koketnou, ale opatrnou.“

Paul kývl na Dellu: „Rád bych věděl, jestli byl i Mason opatrný.“

„Já taky.“

„Tak hádejte,“ pobídl je Mason, ušklíbl se a dodal: „A nezapomeňte, že jsem sice přišel o honorář z případu vraždy, ale měl jsem neuvěřitelný úspěch ve Finchleyho záležitosti.“

„Divil bych se, kdyby ne,“ prohlásil Drake uznale. „Musel jsem se smát, když jsem viděl, jak se zatvářil soudce Osborn, jakmile mu to všechno došlo. Zvlášť když Argyle citoval Finchleyho, jak jsi prý chtěl oblbovat pojišťováky.“

„Jen tak mimochodem, Paule,“ prohodil Mason, „když jsem šel po chodbě, viděl jsem tvou sekretářku. Měl jsem ti vyřídit, že prý klient v Emeryho kauze nedočkavě čeká nějakou zprávu.“

Paul vyletěl z křesla rovnýma nohama. „A sakra! Já na toho Emeryho úplně zapomněl. Mějte se.“

Mason se díval, jak se za Paulem zavírají dveře.

„To byla bouda, viďte?“

Mason přikývl. „Mám dojem, že bychom si mohli popřát slavnostní oběd, když se nám podařilo vyklouznout z pasti, Dello.“

Zvědavě se na něj podívala a zeptala se: „Proč jste se tedy zbavil Paula?“

„Protože si myslím, že nepotřebujeme žádnou gardedámu.“

„To vypadá zajímavě,“ odvětila Della.